

จดหมายของยากอบ
 เรียบเรียงปี 2012
 ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล
 (แปลโดยได้รับอนุญาต)

บทนำ

ประวัติเบื้องหลัง

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้เป็นลูกต่างบิดามารดาขององค์พระเยซูคริสต์ (กท.1:19) เป็นพี่ชายของยูดาห์ ผู้เขียนได้ตั้งชื่อจดหมายฉบับนี้ตามอย่างชื่อของท่านเอง (มธ.13:55)¹ นี่เป็นความคิดเห็นของผู้นำอาวุโสในคริสตจักรยุคแรกและนักเขียนหลายๆ คน² ยากอบผู้นี้ไม่ได้เป็นน้องชายอัครทูตยอห์นลูกชายของเศบาดี ผู้ซึ่งถูกรังแกและถูกฆ่าตายในช่วงแรกในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร (มก.1:19, กจ.12:2) และท่านก็ไม่ได้เป็นลูกของอัลเฟอัสหรือเป็นพ่อของยูดาห์ (ลก.6:16) ท่านเป็นผู้นำสำคัญในคริสตจักรเยรูซาเล็ม และได้พูดในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ.15:13-21, 12:17, 21:18; 1คร.15:17) นักวิจารณ์บางคนเชื่อว่า ความคล้ายคลึงของภาษากรีกในจดหมายนี้และคำพูดของยากอบในกิจการบทที่ 15 ชี้บอกความเป็น เอกลักษณะส่วนตัวของท่านในฐานะที่เป็นผู้เขียน³ และความจริงที่ว่าผู้เขียนได้เขียนจดหมายฉบับนี้ โดยใช้ ภาษากรีกอย่างดีเราจึงไม่อาจคิดเป็นอื่นได้ว่าไม่ใช่ยากอบเขียน ท่านคงคล่องทั้งภาษาอารามิคและภาษากรีก ในฐานะที่เป็นชาวกาลิลีที่มีของประทาน

ผู้รับจดหมายฉบับนี้ คือ คริสเตียนชาวยิวพลัดถิ่น ชาวยิวเหล่านี้ได้กระจัดกระจายจากปาเลสไตน์ และได้ มาถึงความเชื่อในพระคริสต์ (ลก.1:1) มีคำยืนยันในหนังสือของชาวยิวซึ่งสนับสนุนว่าเป็นการเขียนจาก คนยิวคนหนึ่งไปถึงชาวยิวคนอื่น ๆ (e.g. 1:18, 2:2; 21, 3:6, 5:4, 7)

โจเซฟัสพูดว่ายากอบเสียชีวิตหลัง คศ.ที่ 62.⁴ เขาไม่ได้ระบุวันที่ แต่เขาได้ระบุความตายของยากอบกับ ปอนเททัส เฟสทัส ซึ่งเสียชีวิตหลัง คศ.ที่ 62 เพราะฉะนั้นยากอบได้เขียนจดหมายก่อนเวลาดังกล่าว นักวิจารณ์หลายคนเชื่อว่าสาเหตุที่เขาไม่ได้อ้างถึงการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม (หลัง คศ.19) ทำให้เห็นว่า ยากอบเขียนก่อนการประชุมนี้ นี่เป็นการโต้แย้งที่ไม่ค่อยมีสาระ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ยากอบได้ชี้ให้เห็น ในจดหมายฉบับนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันที่ได้กล่าวถึงในการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม การกล่าวอ้างถึง การประชุมในกรุงเยรูซาเล็มในจดหมายฉบับนี้จึงเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น ตามหลักแล้วยากอบได้เขียนในช่วงต้น อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าจดหมายของท่านอาจจะเป็นเล่มแรกที่ได้รับการคลลใจจากพระเจ้า ยากอบได้เขียนขึ้นในกลางหรือปลาย คศ.ที่ 40 ระหว่าง หลัง คศ. ที่ 45-48.⁵

การที่ยากอบไม่ได้อ้างอิงหรือไม่ได้กล่าวอ้างถึงจดหมายที่ไม่ได้รับการคล้อยตามฉบับอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ทำให้นักวิชาการหลายคนได้ใช้จุดนี้เป็นตัวเพิ่มในการสนับสนุนถึงช่วงเวลาของการเขียนพระธรรมยากอบ ผมเชื่อว่าไม่มีเหตุผลมากพอที่จะสงสัยช่วงเวลาดังกล่าว⁶

ดังนั้นเมื่อยากอบอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดหรือตลอดชีวิตคริสเตียนของเขา เมืองนี้จึงกลายเป็นสถานที่ที่ท่านใช้เขียนหนังสือพระธรรมเล่มนี้

ลักษณะพิเศษ

มีลักษณะพิเศษหลายอย่างของจดหมายฉบับนี้ คือ ไม่มีการอ้างอิงหรือเจาะจงใครเป็นผู้รับอย่างชัดเจน ไม่มี การจบลงตอนท้ายด้วยการอวยพร มีข้อความที่เป็นคำกำชับเยอะมากในจดหมาย ประมาณ 1 คำในทุก ๆ 2 ข้อ มีการยกตัวอย่างอธิบายและเปรียบเทียบมากมาย เป็นไปได้ว่ามีมากกว่าในจดหมายของเปาโล⁷ ยากอบ ยังได้พูดถึงพระคัมภีร์เดิมมากกว่า 20 เล่ม ท่านได้พูดถึงบุคคลในพระคัมภีร์เดิมหลายคน เช่น อับราฮัม ราหับ โยบ และเอลียาห์ ทั้งยังกล่าวถึงบทบัญญัติของโมเสส มีนักวิจารณ์ท่านหนึ่งได้สังเกตเห็นว่าหนังสือเล่มนี้มีตัวประกอบคนยิวมากกว่าหนังสือเล่มใด ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่⁸ มีการอ้างอิงถึงธรรมชาติหลายครั้ง นี่เป็นบุคคลิกหรือลักษณะของครูสอนชาวยิวที่สอนอยู่ในช่วงเวลาของยากอบและการสอน ถึงเรื่องขององค์พระเยซูคริสต์ และยังมีการพูดเป็นนัยถึงคำสอนของพระเยซูบนภูเขา⁹ อย่างไรก็ตาม การกล่าวอ้างถึงพระเยซูเพียง 2 ครั้ง (1:1,2:1) ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้มาติน ลูเธอร์ได้ตั้งคำถามว่าสมควรไหม ที่จะให้หนังสือเล่มนี้อยู่ในพระคัมภีร์ใหม่¹⁰ เจริญรอดของพระคัมภีร์ฉบับ NESTLE GREEK Testament ในหนังสือยากอบได้อ้างอิงข้อความในหนังสือมัทธิวถึง 38 ครั้ง ทั้งสองเล่มดูเหมือนว่าจะเขียนขึ้นในช่วง เวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นช่วงปลาย หลัง คศ.ที่ 40

“นักเขียนทั้งสองท่าน” [มัทธิวและยากอบ] ดูเหมือนว่ากำลังอยู่กับกลุ่มคนที่คล้ายกัน...”¹¹

หัวข้อหลักในยากอบประกอบได้ด้วยคุณสมบัติแบบ สติปัญญา การปฏิบัติต่อคนยากจนคนขัดสน¹²

“ทันทีที่เราได้อ่านจดหมายของยากอบเราพูดกับตัวเองได้เลยว่าชายผู้นี้เป็นนักเทศน์ก่อนที่จะจะเป็นนักเขียน”¹³

“รูปแบบนี้เข้าเต็นถึงพระธรรมสุภายิตถึงการกล่าววิเตียนของผู้เผยพระวจนะ และถึงคำอุปมาในพระกิตติคุณ”¹⁴

“ไม่สงสัยเลยว่า จดหมายของยากอบเป็นหนังสือที่มีหลักศาสนศาสตร์น้อยที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่ ด้วยข้อยกเว้นจากฟีเลโมน....”

“สามหลักข้อเชื่อปรากฏขึ้นมาบ่อยครั้งมากกว่าสิ่งอื่นๆ และจากตรงนี้สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือหลักข้อเชื่อในพระเจ้า การเก็บรวมเข้าไว้ด้วยกันของหลักจริยธรรมตามธรรมชาติของจดหมายฉบับนี้ คือ การพูดเน้นหลายๆ ครั้งเรื่องความบาป และที่น่าประหลาดใจในประเด็นที่สามที่โดดเด่น ก็คือหลักศาสนศาสตร์เกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย”¹⁵

“จดหมายของยากอบไม่ได้เป็นการหักล้างอาจารย์เปาโลหรือคำเทศนาบนภูเขา”¹⁶

วัตถุประสงค์

“จดหมายได้ออกแบบมาเพื่อหนุนใจผู้ซึ่งได้กล่าวไว้ให้รับมือกับบททดสอบด้วยความอดทน และอีก ความตั้งใจหนึ่งก็คือเพื่อเตือนพวกเขาต่อหลักคำสอนและการฝึกฝนที่ไม่ถูกต้อง”¹⁷

“จุดประสงค์ของจดหมาย คือ ยกชูผู้เชื่อใหม่ให้เป็นคริสเตียนที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ และให้ดำเนินชีวิตในทางบริสุทธิ์ จดหมายนี้เน้นอย่างมากกับการปฏิบัติตามความเชื่อคริสเตียนมากกว่ากฎระเบียบยากอบได้บอกให้ผู้อ่านของท่านแสวงหาให้ได้มาซึ่งความเติบโตทางด้านจิตวิญญาณ ผ่านจุดยืนที่มั่นใจ การรับใช้ที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น คำพูดที่ระมัดระวัง การยอมจำนนด้วยสำนึกผิด และการแบ่งปันอย่างใคร่ครวญ ท่านได้จัดการกับทุก ๆ ด้านของชีวิตคริสเตียน เขาเป็นอะไร เขาทำอะไร เขาพูดอะไร เขารู้สึกอย่างไร และเขามีอะไร”¹⁸

“เป้าหมายสูงสุดของจดหมาย คือ การทำให้ความเชื่อเข้มแข็งและความสัตย์ซื่อของคริสเตียนชาวอียิวในการเผชิญหน้ากับการถูกข่มเหงจากคนร้ายวย ชาวอียิวที่เจ้ากี้เจ้าการ ผู้ซึ่งน้องโงงและกดขี่ข่มเหงพวกเขา”¹⁹

โครงร่าง

- I. คำนำ 1:1
- II. การทดสอบและศาสนาที่แท้จริง 1:2-27
  - ก. คุณค่าการทดสอบ 1:2-11
    - 1. ท่าทีที่เหมาะสมกับการทดสอบ 1:2
    - 2. ผลของการทดสอบ 1:3-4

3. การช่วยเหลือในการรับเอาทำที่นี้ 1:5-8
  4. ทักษะวิสัยที่กว้างต่อสถานการณ์ต่าง ๆ 1:9-11
- ข. ทางเลือกในการทดสอบ 1:12-18
1. ที่สุดของการทดสอบ 1:12
  2. แหล่งของการล่อลวง 1:13-14
  3. ความคืบหน้าของการล่อลวง 1:15
  4. ความดีของพระเจ้า 1:16-18
- ค. การตอบสนองที่เหมาะสมต่อการทดลอง 1:19-27
1. การตอบสนองที่ไม่เหมาะสม 1:19-20
  2. การตอบสนองที่จำเป็น 1:21
  3. การตอบสนองที่สมบูรณ์ 1:22-25
  4. ความประพฤติกายนอก 1:26-27
- III. ความอยู่ดีธรรมและความเชื่อที่เข้มแข็ง บทที่ 2
- ก. ปัญหาของความลำเอียง 2:1-13
1. คำสั่งค้านลบ 2:1
  2. การฝึกฝนที่ไม่เหมาะสมในปัจจุบัน 2:2-4
  3. ความลำเอียงที่ไม่สอดคล้อง 2:5-7
  4. หน้าที่ของคริสเตียน 2:8-9
  5. ความสำคัญของความอยู่ดีธรรม 2:10-11
  6. การนำมาซึ่งการพิพากษาของเราเอง 2:12-13
- ข. ความสำคัญของความเชื่อที่เข้มแข็ง 2:14-26
1. คำยืนยันของยากอบ 2:14
  2. คำอธิบายของยากอบ 2:15-16
  3. คำกล่าวขำในจุดยืนของยากอบ 2:17
  4. คำคัดค้าน 2:18
  5. คำโต้แย้งของยากอบ 2:19-23
  6. การโต้เถียงสุดท้ายของยากอบ 2:24-26
- IV. คำพูดและสติปัญญาที่มาจากเบื้องบน บทที่ 3
- ก. การควบคุมลิ้น 3:1-12
1. คำเตือนค้านลบ 3:1
  2. สาเหตุของการเตือน 3:2
  3. ตัวอย่างของอันตราย 3:3-6

4. ธรรมชาติที่ควบคุมไม่ได้ของลิ้น 3:7-8
  5. ความไม่สอดคล้องของลิ้น 3:9-12
- ข. การควบคุมความคิด 3:13-18
1. ความสำคัญของการถ่อมใจ 3:13
  2. ความสำคัญของความใจกว้าง 3:14-16
  3. ความสำคัญของการรักสันติ 3:17-18
- V. ความขัดแย้งและการยอมจำนนอย่างถ่อมใจ บทที่ 4
- ก. ความขัดแย้งกับผู้อื่นและความขัดแย้งกับตนเอง 4:1-10
1. แหล่งของความขัดแย้ง 4:1
  2. คำอธิบายของความขัดแย้ง 4:2-3
  3. ธรรมชาติของการเลือก 4:4-5
  4. แหล่งของการเลือกที่ถูกต้อง 4:6-10
- ข. การยกย่องตัวเอง 4:11-12
- ค. การพึ่งพาตัวเอง 4:13-17
1. คนที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง 4:13-16
  2. สรุปลด้วยการตัดเตือน 4:17
- VI. เงินและความอดทนอดกลั้น 5:1-18
- ก. คำเตือนสำหรับคนมั่งมี 5:1-6
1. การชี้ให้เห็นถึงปัญหา 5:1
  2. ผลกระทบที่ก่อดร่อนของความมั่งคั่ง 5:2-3
  3. การใช้ทรัพย์สินสมบัติที่ไม่ถูกต้อง 5:4-6
- ข. ทำที่ที่เหมาะสม 5:7-12
1. สิ่งกระตุ้นให้อดทน 5:7-19
  2. ตัวอย่างของความอดทน 5:10-11
  3. หลักฐานของความอดทน 5:12
- ค. การกระทำที่เหมาะสม 5:13-18
1. แนวทางการปลดปล่อย 5:13
  2. สูตรสำหรับการช่วยเหลือ 5:14-16
  3. พลังของคำอธิษฐาน 5:17-18
- VII. หนทางกลับไปใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ 5:19-20
- คำอธิบาย

I. คำนำ 1:1

ผู้เขียนได้แสดงตัวเองต่อผู้รับจดหมายฉบับนี้ และได้ทักทายพวกเขาโดยแนะนำตัวท่านเองต่อผู้อ่านยากอบ (น้องยาโคบ) อาจเป็นไปได้ว่าท่านเป็นน้องต่างบิดามารดาขององค์พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งมีหลักฐานเห็นได้ว่าได้มาเป็นผู้เชื่อช่วงหลัง ๆ ผ่านพันธกิจของพระเยซู (ยน.7:5 ; 1คร.15:7) ท่านได้มาเป็นผู้นำของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มช่วงต้น ๆ ของประวัติศาสตร์คริสตจักร (กท.2:9; กจ.15:13-21)

“นอกจากเปาโลและเปโตรไม่มีใครในคริสตจักรในช่วงต้นมีบทบาทหรือได้มีส่วนสำคัญในประวัติศาสตร์และในตำนานของคริสตจักรมากกว่ายากอบศิษยาภิบาลคนแรกของเยรูซาเล็ม”²⁰

ยากอบได้อธิบายว่าตัวเองเป็นเพียงแค่ผู้รับใช้ของพระเจ้า (ภาษากรีก doulos) และขององค์พระเยซูคริสต์ มีเพียงแค่ท่านและยูดาห์น้องต่างบิดามารดาอีกคนหนึ่งของพระเยซู ที่ได้อธิบายตัวเองแบบง่าย ๆ ในจดหมาย ว่าเป็นทาสผู้รับใช้ในและนี่ก็เป็นไปได้ว่าท่านทั้งสองนั้นเป็นที่รู้จักอย่างดีในคริสตจักรยุคแรกโดยไม่จำเป็นต้องอธิบายเกี่ยวกับตัวเองด้วยรายละเอียดมากมาย²¹ ยากอบไม่ได้กล่าวถึงตัวเองว่าเป็นน้องของพระเยซู หรือเป็นผู้นำคริสตจักร ท่านตั้งใจที่จะไม่รู้จักพระเยซูในฝ่ายเนื้อหนัง (2คร.15:16) เพียงแต่ให้พระองค์เป็นเจ้านายและพระเจ้าของท่าน การเป็นทาสผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ในความสัมพันธ์ของยากอบ (รม.1:1; ฟป.1:1; ทต.1:1; 2ปต.1:1; ยด.1; วว.1:1) ท่านได้วางฐานะของพระเยซูเทียบเท่ากับพระเจ้าโดยได้กล่าวว่าท่านเป็นทาสผู้รับใช้ทั้งของพระเจ้าและขององค์พระเยซูคริสต์

คำว่า ทาสผู้รับใช้ ไม่ได้มีความหมายที่ด้อยหรือกว้างเกินไปในยุคแรก ๆ เหมือนกับทุกวันนี้ ในหนังสือ ธรรมบัญญัติ (ดูโรส) อธิบายถึงผู้นำของอิสราเอล ผู้ซึ่งอยู่ในตำแหน่งที่สูงและมีเกียรติ (โมเสส [ฉลธ.34:5] ; ดาวิด [2 ซมอ.7:5] ; และผู้เผยพระวจนะ [ยรม.7:25; 44:4; อสม.3:7]) โดยการใช้นี้ยากอบได้ยืนยันอย่าง ภูมิใจว่าท่านเป็นของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ²²

“ มีเพียงความเป็นผู้รับใช้ของยากอบต่อพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่มีความหมายสำหรับท่านตรงนี้ ซึ่งก็เป็นสาระสำคัญของจดหมายของท่าน เราควรดำเนินชีวิตอย่างไรในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ของ องค์พระเยซูคริสต์ ?”²³

คน 12 คนเผ่า (มธ.19:28; กจ.26:7) ได้กระจัดกระจายออกไปซึ่งส่วนใหญ่จะพูดถึงคริสเตียนชาวยิวที่พลัดถิ่น ผู้ซึ่งอาศัยอยู่นอกเมืองปาเลสไตน์²⁴ ยากอบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ 10 คนเผ่าที่หลงหาย ท่านได้กล่าวถึงอิสราเอล ในความเป็นหนึ่งเดียวกัน และความสมบูรณ์ซึ่งรวมทั้งหมดมี 12 เผ่า ชาวยิวเหล่านี้เป็นไปได้อย่างมากว่า เป็นสมาชิกของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มไม่นานนัก

หลังจากสเทเฟน ถูกฆาตกรรม (กจ. 8:1;4;11;19-20) นักวิชาการบางคนเชื่อว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในปาเลสไตน์²⁵

อย่างไรก็ตามสถานที่ที่ผู้รับอาศัยอยู่นั้น ไม่ได้มีผลกระทบต่อการแปลจดหมายนี้มากนักสักเท่าไร สิ่งที่ยากอบได้เขียนถึงพวกเขาในฐานะที่เป็นคริสเตียนชาวยิวด้วยกันนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับทั้งคนยิวและคริสเตียนต่างชาติซึ่งทั้งสองก็เป็นหนึ่งในพระคริสต์ มันไม่เป็นธรรมชาติเลยหากจะเอาคน 12 เผ่าดังที่ เรียกว่าอิสราเอลยุคใหม่มาเป็นคริสตจักรเหมือนดังที่คนแปลบางคนได้ทำ²⁶ “อิสราเอล” เป็น และถูกใช้เรียก คนในเชื้อสายของยาโคบมาตลอด เมื่อไหร่ก็ตามที่ได้ใช้ในพระคัมภีร์ใหม่ก็ถูกใช้เหมือนกันในพระคัมภีร์เดิม มากไปกว่านั้นไม่มีการเปิดเผยใด ๆ ว่า คริสตจักรมีองค์ประกอบ 12 ส่วน ดังเช่น ชนชาติอิสราเอล

ยากอบเขียนไว้ด้วยภาษากรีกอย่างดี หลักไวยากรณ์ของท่าน การเรียงประโยค และการเลือกใช้คำศัพท์นั้น ทำได้อย่างดีเยี่ยม “สวัสดิ” เป็นคำทักทายทั่วไปที่ผู้อ่านของท่านคุ้นเคย

II. การทดสอบและศาสนาที่แท้จริง 1:2-27

ยากอบได้เริ่มต้นจดหมายของท่านซึ่งหลาย ๆ ด้านเป็นการสั่งสอน โดยการแก้ไขกับปัญหาของการทดลอง ที่ผู้เชื่อเหล่านั้นเผชิญอยู่ ชาวยิวผู้ซึ่งได้มาเป็นคริสเตียนในประวัติศาสตร์คริสตจักรตอนต้น ๆ ได้เผชิญการต่อต้านและการข่มเหงจากพี่น้องชาวยิวที่ไม่เป็นคริสเตียน ซึ่งเห็นได้ชัดเจนในหนังสือกิจการ คริสเตียนทุกคนซึ่งได้สำแดงตนว่าอยู่ฝ่ายพระคริสต์ก็ยังคงต่อสู้กับการทดสอบนี้เช่นกัน ดังนั้นคำแนะนำของยากอบจึงเป็น ประเด็นที่ต่อเนื่อง

ก. คุณค่าการทดสอบ 1:2-11

ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของการทดสอบเพื่อหนุนใจผู้อ่านให้มีท่าทีด้านบวกกับสิ่งต่าง ๆ ที่กำลังประสบอยู่ โดยสอดคล้องกับมันและมองเห็นว่าการทดสอบนั้นเป็นเครื่องมือของพระเจ้า พระเจ้าใช้การทดสอบเพื่อ หล่อหลอมผู้เชื่อให้เป็นผู้ถวายเกียรติแด่พระองค์

1. ท่าทีที่เหมาะสมต่อการทดสอบ 1:2

อะไรคือการทดสอบที่ยากอบกำลังพูดถึง? ท่านกำลังพูดถึงปัญหา เช่น การไม่มีเงิน หรือการสอบตก หรือต้องตื่นอยู่ตลอดทั้งคืนกับลูกที่เจ็บป่วย หรือปัญหาในทุก ๆ วัน? ใช่ ในภาษากรีก “การทดสอบ”

(peirasmois) หมายความว่า “พิสูจน์” เจาะจงที่ “การทดสอบความเที่ยงตรงของมนุษย์ ความสัตย์ซื่อ การมีศีลธรรม ความคงเส้นคงวา และยังรวมถึงการล่อลวงให้ทำบาป หรือการทดลอง”²⁷

การทดลองต่าง ๆ ที่ทำให้เราออกจากร้าน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นสิ่งที่รวมอยู่ด้วย มีข้อความที่สนับสนุน บทสรุปนี้ ในข้อ 3 ได้กล่าวว่า การทดสอบเหล่านี้เป็น “การทดสอบความเชื่อ” หากอบได้พูดถึง การทดสอบหลายอย่างหลายประเภทซึ่งเราจะมีประสบการณ์ในการทดลองนั้น เราไปกับคนบาปมากกว่า อยู่อย่างสัตย์ซื่อกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หากอบไม่ได้จำแนกระหว่างการทดลองภายในและภายนอก²⁸

การทดลองนั้นเกิดขึ้นได้จากทั้ง 2 แหล่ง (ข้อ 14) ทุกๆการทดลองก็สามารถเป็นการทดสอบความเชื่อ ของเรา กล่าวเช่น การทดลองนั้นจะทำให้เราไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าน้อยลง

“ถ้าเราเผชิญการทดลองอย่างถูกต้องก็จะเป็นผลดี แต่ถ้าเผชิญผิดวิธีก็จะเป็นอันตรายต่อตนเอง”²⁹

สังเกตให้ดีว่าหากอบกำลังพูดถึงคริสเตียน (พี่น้องของข้าพเจ้า) คำนี้ได้ใช้กับผู้อ่านปรากฏขึ้นถึง 15 ครั้งใน จดหมายนี้ (1;16 ,19;2:1,5,14;3:1,10,12;4:11;5;7,9,10,12,19)

“ถึงแม้เราจะอ่านแบบผ่าน ๆ ไป ในยากอบ 1:2-18 ก็ยังแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนนั้นได้กล่าวถึงผู้อ่านของท่านว่าเป็นคริสเตียน ซึ่งไม่ได้พูดอีกในที่อื่น ๆ ของจดหมายนี้ ไม่แม้กระทั่งใน 2:14-26 หรือ ท่านกำลังแสดงให้เห็นถึงความสงสัยบ้างว่าในบรรดาผู้อ่านของท่านนั้นเป็นพี่น้องในพระคริสต์จริง ๆ ไหม ถ้าเราไม่ได้สังเกตเห็นถึงความจริงง่าย ๆ และชัดเจนนี้ เราก็อาจจะติดหล่มกับการแปลที่ไม่ตรง เหมือนดั่งนักอธิบายหนังสือยากอบหลายคนได้ทำไปแล้ว”³⁰

สิ่งที่ตามมาก็คือ หลักปฏิบัติที่สอนให้คริสเตียนได้รู้ว่าควรจะตอบสนองอย่างไรเมื่อเราเผชิญการทดลอง ที่นำไปสู่ความบาป

หากอบได้แนะนำผู้อ่านว่าให้มองดูการทดสอบและความยากลำบากต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาเผชิญอยู่ในชีวิต นั้นเป็นโอกาสที่จะเติบโต หากอบไม่ได้บอกให้พวกเขาเปรมปรีดิ์เมื่อพวกเขากำลังเผชิญกับการทดสอบ ท่านไม่ได้สนับสนุนให้มีทำที่นิยมความรุนแรงอันเป็นการชื่นชมแบบผิดธรรมชาติ ในขณะที่ตนเองกำลังเจ็บปวดอยู่ แต่ผู้เขียนกำลังบอกให้มองการทดสอบของพวกเขาว่าเป็นผลดีถึงแม้ว่าจะไม่น่ารื่นรมย์ ก็ตาม คำแปลอีกอย่างหนึ่ง “ความชื่นชมยินดีทั้งหมด” อาจเป็น “ความชื่นชมยินดีที่บริสุทธิ์” ตรงกันข้าม ก็จะเป็น “ความยินดีบางอย่าง” ซึ่งมากับความโศกเศร้าอย่างมากมาย ทำที่ที่ยากอบเรียกร้อง สามารถ นำเอาความชื่นชมยินดีทั้งหมดออกไปได้ถึงแม้ว่ามันจะเป็นการทดสอบที่ไม่สะดวกสบายนัก ไม่ว่าจะ

แหล่งที่มา ของความยากลำบากของเรานั้นจะเป็นทางฝ่ายโลก หรือฝ่ายเนื้อหนังของเรา หรือจากมาร เราสามารถและ ควรจะชื่นชมเมื่อเรากำลังเผชิญกับมัน

2. ผลของการทดสอบ 1:3-4

การทดสอบเป็นส่วนหนึ่งที่พระเจ้าใช้เพื่อให้ผู้เชื่อเป็นประชากรที่ถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ดังกล่าวได้ว่าเป็นคริสเตียนที่เติบโต “การทดสอบ” (กรีก dokimion) หมายถึง การแสดงออกถึงคุณภาพ ที่แท้จริงของบางสิ่งบางอย่างเมื่อกำลังอยู่ภายใต้การทดสอบ คุณภาพของทองที่แท้จริงจะเห็นได้ชัดเมื่อ ผู้หลอมทองนั้นได้ถลุงอยู่เหนือไฟ คล้าย ๆ กันกับคุณลักษณะของพระเจ้าที่อยู่ภายในคริสเตียนนั้น เพราะการทรงสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ปรากฏให้เห็นในการทดสอบหากตอบสนองอย่างถูกต้อง

สิ่งเหล่านี้เป็นการทดสอบความเชื่อของเราต่อการไว้วางใจในพระเจ้า และการเชื่อฟังพระองค์นั้นกำลังถูกยึดให้ถึงขีดจำกัด การทดสอบสามารถออกผลเป็นความอดกลั้น ความหนักแน่นมั่นคง และ ความอดทนเพียรพยายาม (มากกว่า “อดทน” [AV]) ในภาษากรีกแปล “อดกลั้น” (hypomonen) อธิบายถึงคุณภาพที่ทำให้คน ๆ หนึ่งสามารถยืนอยู่บนลำแข้งของเขาได้เมื่อเผชิญกับพายุ³¹ หากเรายอมจำนน กับการทดสอบในที่สุดมันจะทำให้เราเติบโต (พัฒนาอย่างเต็มที่ “สมบูรณ์แบบ” มธ.5:48;19:21) และบริบูรณ์ (พัฒนาทุก ๆ ด้านในชีวิตของเรา) ดังนั้นเราไม่ควรหลบหลีกการทดสอบ แต่ให้ยอมจำนน ต่อขั้นตอนของการทำให้เราเติบโตด้วยความอดทนอดกลั้นและด้วยความชื่นชมยินดี เราต้องเรียนรู้ใน การอดทน เพราะไม่อย่างนั้นแล้วเราก็จะไม่เรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ได้ด้วย

พระเจ้าจะทรงนำผู้เชื่อทุก ๆ คน ผู้ซึ่งอดทนต่อการทดสอบมากกว่าการวิ่งหนีจากการทดสอบให้มาถึง ความเจริญเติบโตเมื่อเราอดทนผ่านการทดสอบนั้น ยากอบได้สอนในทัศนะของความจริงนี้ว่าเราควรชื่นชม ยินดีในการทดสอบของเรามากกว่าที่จะต่อต้านมัน การทดสอบเป็นเครื่องมือจากพระเจ้าทำให้เราสมบูรณ์

“ หลังจากการอยู่ในพันธกิจมาหลายปี ผมเชื่อจริง ๆ ว่าการไม่เจริญเติบโตทางด้านฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นปัญหาหนึ่งในคริสตจักรของเรา”³²

ความคิดหรือคำสอนของการใช้ชีวิตโดยความเชื่อที่ยากอบได้พูดถึงเป็นครั้งแรกครั้งนี้ ดูเหมือนว่าจะเป็น หัวข้อหลักที่เชื่อมโยงทุก ๆ ส่วนของจดหมายฉบับนี้ นักเขียนหลายท่านได้แนะนำความแตกต่างของหัวข้อ นี้เช่นว่า “การทดสอบความเชื่อที่ดำรงอยู่”³³ คริสเตียนผู้ที่ไม่เพียงแต่มีประสบการณ์ได้รับการชำระ โดย ความเชื่อในอดีตแต่อย่างดำเนินชีวิตในปัจจุบันด้วยความเชื่อ (ไว้วางใจในพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ นี้

แหละที่ยากอบเรียกว่าความเชื่อที่ดำรงอยู่) การใช้ความเชื่อที่ดำรงอยู่เป็นสิ่งสำคัญมากซึ่งต้องจดจำ เมื่อเราเข้ามาสู่ การพูดคุยของยากอบเรื่องความเชื่อ และความประพฤติ (2:14-16)

“รากความยากลำบากของผู้อ่านนั้น ขึ้นอยู่กับความคิดที่บิดเบือนต่อธรรมชาติเรื่องความรอดโดยความเชื่อ และความสัมพันธ์ของความรอดโดยความเชื่อต่อชีวิตประจำวันเหมือนดังเป็นพื้นฐาน พิสูจน์การพัฒนาคุณลักษณะของคริสเตียน”³⁴

3. การช่วยเหลือในการรับเอาทำที่นี้ 1:5-8

ยากอบกล่าวอ้างถึงความไม่ “ชัดเจน” (ข้อ 4) ที่นำท่านมาถึงการพูดนอกเรื่องนิดหน่อยจากสิ่งที่ท่าน กำลังพูดคุยอยู่ในเรื่องของการทดสอบที่อธิบาย (ผ่านข้อ 8) สถิติปัญญาที่จำเป็นต้องใช้ในการเผชิญกับการ ทดสอบอย่างเหมาะสม

1:5 สิ่งที่ยากอบ ได้อธิบายนั้นเป็นสถิติปัญญาจากเบื้องบนเป็นมุมมองชีวิตของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ก็ตามโลกซึ่งไม่มีและไม่ยอมรับการสำแดงสถิติปัญญานี้โดยทั่วไปก็ล้มเหลวที่จะขอบคุณถึงคุณค่าของการอดทนต่อการทดสอบ เป็นไปได้ที่คริสเตียนจะใช้มุมมองของโลกต่อการทดสอบของเขามากกว่ามุมมองของพระเจ้าและก็พยายามหลบหลีกการทดสอบนั้น โดยไม่ยอมจ่ายไม่ว่าในราคาใดๆ และหนึ่งหลักฐานที่มีก็คือจำนวนการหย่าร้างของคริสเตียน ที่เป็นจำนวน ที่ใกล้เคียงกันของการหย่าร้างท่ามกลางคนไม่เป็นคริสเตียน อย่างน้อยก็เป็นแบบนี้ในสหรัฐอเมริกา คนจำนวนมากนับว่าเป็นความชื่นชมยินดียิ่งเมื่อเขาหลบหลีก จาก การทดสอบได้ และหากว่าเขาต้องอดทนอยู่กับการทดสอบเขาก็นับว่าเป็น ความโสกเศร้าอย่างใหญ่หลวง

ยากอบใช้คำว่า “สถิติปัญญา” (กรีก.Sophia) ในความหมายเดียวกันที่พระคัมภีร์เดิมได้ใช้ ในการเขียนถึงสถิติปัญญา พระคัมภีร์เดิมได้ใช้กล่าวถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับ น้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของมนุษย์ สถิติปัญญา แสดงถึง “ ความเหนียวแน่น” ขึ้นตอนที่ชอบธรรมซึ่งคนเฉลียวฉลาดจะยอมจำนนชีวิตของเขา³⁵ นักเขียนพระคัมภีร์ใหม่ หลายครั้งพูดถึงสถิติปัญญาว่าเป็นของขวัญสำคัญที่สุดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ หลายครั้งบ่งชี้สถิติปัญญากับพระวิญญาณบริสุทธิ์³⁶ ดังนั้นคริสเตียนที่มีสถิติปัญญาจะเป็น คนที่ มองชีวิตในแสงสว่างต่อการเปิดเผยของพระเจ้า (พระคำของพระองค์)

ถ้าเราไม่เข้าใจมุมมองชีวิตของพระเจ้ายากอบหนุนใจให้เราร้องขอ (เป็นคำสิ่งที่ส่งผลอยู่) พระเจ้าสามารถช่วยให้เข้าใจถึงสิ่งนั้น ได้นี้เป็นข้อแม่แรกในภาษากรีกซึ่งเห็นว่าข้อแม่นี้ เป็นจริงต่อความจริงสำหรับเงื่อนไขของการโต้เถียง คริสเตียนทุกคนก็ขาดสติปัญญา นี้ มากน้อยต่างกัน สติปัญญา คือ การมองเห็นชีวิตอย่างแท้จริงจากวิสัยทัศน์ของพระเจ้า คริสเตียนที่ไม่เฉลียวฉลาดผู้ซึ่งขอแล้วขออีกจากพระเจ้าให้พระองค์เปิดตาใจของเขา ก็เชื่อ ได้เลยว่าพระเจ้าจะตอบคำร้องขอของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์จะให้สติปัญญาอย่างไม่ จำกัด และด้วยใจกว้าง และบ่อย ๆ เท่าที่เราต้องการ (อสย.42:3; มธ.12:20) คำอธิบายนี้ ตรงกันข้ามสำหรับพระเจ้ากับเรื่องของคนสองใจในข้อ 8 เราจะต้องอ่านข้อนี้โดยรวมเพื่อให้เข้าใจอย่างถูกต้อง นี้ไม่ได้เป็นคำสัญญาที่พระเจ้าจะให้ทุก ๆ คนที่ขอสติปัญญาจากพระองค์ให้มีสติปัญญาสูงขึ้น สิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาในเนื้อหาตรงนี้คือ ความสามารถที่จะเห็นความสำคัญของการอดทนต่อการทดสอบ และการอดทนเพียรพยายามในการทดสอบ นั้นอย่างสัตย์ซื่อ

1:6 ในพระคัมภีร์ การขอโดยความเชื่อมักจะหมายถึง 1 ใน 2 สิ่งนี้ หนึ่งคือ เชื่อว่าพระเจ้าจะทำ ในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญา หรือ ถ้าพระองค์ไม่ได้สัญญาเชื่อว่าพระองค์จะทำในสิ่งที่คน ๆ นั้นร้องขอ (มธ.8:1-4; มก.4:35-41)

“ยากอบสอนว่า ความเชื่อเป็นเงื่อนไขที่สำคัญของคำอธิษฐาน”³⁷

ในพระคัมภีร์ภาค NASB “ปราศจากความสงสัยใด ๆ สำหรับคนที่สงสัยเป็นอะไรที่ โศก ร้ายจริง ๆ” ในภาษากรีกคำว่า diakrinomenos ถูกใช้สองครั้งในข้อนี้ เป็นการแปลที่ ดีกว่า “ให้เขาขอโดยความเชื่อ ปราศจากเจตนาอื่น และโดยทำที่ที่ไม่แบ่งแยก เพราะถ้าเป็น คน เช่นนั้นก็เหมือนคลื่นในทะเล...”³⁸ ขาดความเชื่อมั่นในความสัตย์ซื่อหรือฤทธิ์ อำนาจ ของพระเจ้าสำแดงให้เห็นถึงการขาดความสอดคล้องในชีวิตของผู้เชื่อ ยากอบได้ เปรียบเทียบความไม่มั่นคงนั้นคือ ความไม่สอดคล้องจะมีผลออกมาเหมือนกับการโต้คลื่น ในทะเล บางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจากตัวมันเองกำลังขับเคลื่อนอยู่ การโต้คลื่น เปรียบ เหมือนคริสเตียนผู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เขากำลังถูกขับเคลื่อน โดยพลัง ภายนอกตัวเขามากกว่า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ภายในคลื่น (กรีก, kludon) อาจ กล่าวถึงคลื่นด้านบนที่ถูกลมพัดขึ้นไป จุดต่ำและความกดดันหนัก ๆ ในชีวิตก็มักจะ พัด เหวี่ยงเราไปรอบ ๆ ในลักษณะคล้าย ๆ กัน

1:7 ปัญหาของบุคคลเช่นนี้ไม่เป็นเพียงแค่นามธรรมเท่านั้น ความรู้สึกกับสถานการณ์ต่าง ๆ กำลังเป็นสิ่งที่นำพาเขามากกว่าพระเจ้า แต่มันก็จะเป็นรูปธรรมด้วย เขาหรือเธอจริง ๆ แล้วตกอยู่ในความเมตตาของสถานการณ์และสิ่งต่าง ๆ ที่เหนือการควบคุมของเขา คนไม่เสมอต้นเสมอปลายประเภทนี้มักจะต่อต้านการทำงานของพระเจ้าในชีวิตของเขา แทนที่จะให้บุคคลนี้เจริญเติบโตผ่านการทดสอบ พระเจ้าจะทดสอบเขา (ให้การสั่งสอน) ไม่ว่าท่าทีต่อการทดสอบของเขาจะเป็นอย่างไร

ในบริบท “สิ่งใด” (ข้อ 7) หมายถึง สติปัญญา (ข้อ 5) ถ้าบุคคลนั้นไม่ไว้วางใจในพระเจ้า (“ขอด้วยความเชื่อ” ข้อ 6) เขาจะพลาดความยินดีในความมั่นใจที่มาจากพระเจ้าได้รู้ว่า พระเจ้าทรงควบคุมการทดลองของเขาอยู่ ในความหมายที่กว้างกว่าแน่นอนว่า ความล้มเหลวในการไว้วางใจพระเจ้าจะขโมยความมั่นใจที่จะมาเมื่อเรารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ พระเจ้าสำแดงหรือได้เปิดเผยนั้นเป็นความจริง

1:8 ในบริบทนี้ “คนสองใจ” (dipsychos, สองด้าน 4:8) เป็นคนที่ไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าในบางเวลาเท่านั้นแต่ไม่เสมอไป คนสองใจเป็นคนที่มีความคิดหรือความจงรักภักดี ที่แบ่งแยก เขาไม่มั่นคง แปรปรวน โอนเอน และไซเซ เหมือนคนเมา³⁹

“...คนผู้นั้นเป็นเหมือนสงครามกลางเมือง ซึ่งความไว้วางและความไม่ไว้วางใจในพระเจ้ากำลังต่อสู้กันอย่างต่อเนื่อง...”⁴⁰

สรุปได้ว่า พระเจ้าจะช่วยเราให้มีมุมมองของพระองค์ต่อการทดสอบ ซึ่งยากอบได้อธิบายในข้อ 3 และข้อ 4 หากเราได้ขอให้พระองค์ทำเช่นนั้นในคำอธิษฐานของเรา เราสามารถและควรจะชื่นชมยินดีในขณะที่ประสบกับการทดลอง ซึ่งประกอบด้วยการทดสอบที่มาจากน้ำพระทัยของพระเจ้า เราสามารถทำเช่นนั้นได้หากเราสัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระเจ้าจะให้การทดสอบเหล่านั้นเกิดผลในสิ่งที่ถวายเกียรติแก่พระองค์และเพื่อสิ่งที่ดีสำหรับเรา ดังเช่น การเจริญเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณของเรา

4. ทศนะวิสัยที่กว้างต่อสถานการณ์ต่างๆ 1:9-11

ยากอบได้หนุนใจผู้อ่านให้รับเอามุมมองของพระเจ้าต่อการทดสอบของพวกเขา (ข้อ 2-4) ยากอบได้ย้อน กลับไปถึงเรื่องนี้เพื่อขยายวิสัยทัศน์และหนุนใจให้พวกเขาได้รับเอามุมมองของพระองค์ในทุก สถานการณ์

1:9 ผู้เชื่อที่ขัดสนสิ่งของต่างๆ หรือปัจจัยภายนอกควรจะได้รับความสำเร็จชื่นชมยินดีจากการมุ่งเน้นความคิดของเขาไปที่ความร่ำรวยด้านจิตวิญญาณ

1:10 เช่นเดียวกันคนที่ร่ำรวยในด้านสิ่งของต่างๆ ควรจะจดจำว่าความมั่งคั่งนั้นเป็นสิ่งชั่วคราวและสถานะภาพที่แท้จริงของบุคคลต่อพระเจ้าเป็นเรื่องที่ควรทำให้ถ่อมใจ

“ กางเขนของพระคริสต์ยกชูผู้ที่ขัดสน และเอาผู้สูงส่งลงมา กางเขนเป็นเครื่องวัดระดับของมนุษย์ ”⁴¹

หญ้าในหลาย ๆ ที่นั้นไม่ทนต่อดินฟ้าอากาศ ในบางส่วนของปาเลสไตน์นั้นมันจะเขียวอยู่ไม่กี่อาทิตย์ คำว่า “ หญ้าออกดอก” เห็นได้ชัดว่าย้อนกลับไปใน อสย.40:6-8 มันเป็นการรวมเข้าด้วยกันของความคิดสองอย่าง นั่นก็คือ หญ้าจะเหี่ยวแห้ง และดอกไม้จะร่วงโรยในภาษาฮีบรูการผสมผสานคำอุปมาเป็นการเพิ่มพูนความคิด⁴²

นักวิจารณ์มีความแตกต่างกันในความเข้าใจของพวกเขาที่ว่า ใครคือคนมั่งมีที่ยากอบกำลังพูดถึง หลายคนสรุปว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อในมุมมองของคำเปรียบเทียบของยากอบใน ข้อ 9 ท่านได้ใช้คำกริยา kauchaomai (“พระสิริ” หรือ “ มีความภูมิใจใน”) ในข้อ 9 เป็น คำกริยาสำหรับข้อ 10 เช่นกัน เช่นเดียวกันประธานประโยค “ พี่น้อง” ในข้อ 9 ดูเหมือนว่า จะเป็นประธานของประโยคข้อ 10 ด้วย ⁴³ นักแปลคนอื่น ๆ เชื่อว่าบริบทนี้ชี้ไปถึงคนมั่งมี ที่ไม่ได้ได้รับความรอด⁴⁴ ผมคิดว่าหลักฐานสนับสนุนความคิดหรือมุมมองที่ว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน อาจเป็นไปได้ว่าเป็นคริสเตียนชาวยิว (5:1-6) แต่ความจริงที่ยากอบไม่ได้ พูดอย่างชัดเจนก็ทำให้เชื่อว่าท่านตั้งใจที่จะพูดถึงความจริงโดยทั่วไปที่ใช้ได้กับคนทั้งสองประเภท ความมั่งมีไม่มีค่าเมื่อเผชิญหน้ากับความตายและการพิพากษา (1ทธ.6:9-10;17-19)

“ไม่มีเกียรติใด ๆ ที่สูงกว่าการได้เป็นส่วนสำคัญของพระเมตตา และการคำนึงถึงด้วยความรักของพระเจ้า”⁴⁵

1:11 ดอกของหญ้าได้พูดถึงสภาพเขียวสดของมัน มันจะเขียวชะอุ่มเมื่อไปถึงจุดเจริญเติบโตเต็มที่ จากนั้นอีกไม่นานมันจะเหี่ยวแห้งเปลี่ยนไปเป็นสีน้ำตาล (มธ.6:30) เช่นเดียวกันคนร่ำรวยก็อาจสิ้นสูญไปอย่างรวดเร็ว (4:13)

“คริสเตียนที่ยากจนกำลังสนทนากับเพื่อนผู้ร่ำรวยของเขา และเพื่อนผู้ร่ำรวยแต่ไม่ใช่คริสเตียนพูดว่า “เมื่อผมตายผมจะละทิ้งความร่ำรวยของผม เมื่อคุณตาย คุณจะไปสู่ความร่ำรวยของคุณ”⁴⁶

การทดสอบและชัยชนะของเราในโลกนี้เป็นสิ่งชั่วคราว ความจริงนี้ควรจะช่วยให้เราพ้นจากการทดสอบ และไม่ให้เกิดความมั่นใจในตนเองในชัยชนะของเรา

“ดูเหมือนว่ายากอบกำลังบ่งชี้ว่า การทดสอบนั้นได้ขับเคลื่อนการแบ่งแยก ซึ่งอาจเป็นความคิดแบ่งแยกคนรวยจากคนจน”⁴⁷

บทนำในหนังสือนี้ (2:11) ก็สอดคล้องกับบทสรุป (5:7-20) ทั้งสองตอนได้พูดถึงความจำเป็นของการอดทน (1:2-4;5:7-12) และการอธิษฐาน (1:5-8;5:13-18) และทั้งสองได้จบลงด้วยการเน้นถึงการเปรียบเทียบ ให้เห็นความแตกต่างของสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต (1:9-10;5:19-20).⁴⁸

ข. ทางเลือกในการทดสอบ 1:12-18

มาถึงจุดนี้แล้วก็ได้เห็นการเปิดเผยของยากอบ ซึ่งช่วยให้เห็นถึงคุณค่าของการทดสอบว่าพระเจ้าทรงใช้ การทดสอบเพื่อให้คริสเตียนนั้นสมบูรณ์ขึ้น และเพื่อให้มีมุมมองของพระเจ้าต่อการทดสอบของพวกเขาเมื่อ มันเป็นสิ่งที่ยากที่จะมองเห็นได้ จากนั้นท่านก็เริ่มอธิบายผลของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟัง และแหล่งที่มา ของการล่อลวง เพื่อให้ผู้อ่านของท่านนั้นสามารถรับมือกับการทดสอบได้เป็นอย่างดี

1. ที่สุดของการทดสอบ 1:12

ด้วยมุมมองที่ว่าพระเจ้าทรงใช้การทดลองเพื่ออะไรในชีวิตของเรา เราควรจะอดทนอยู่ในน้ำพระทัยของ พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี คริสเตียนผู้ซึ่งอดทนอยู่ภายใต้การทดสอบ ผู้ไม่หลงไปกับการล่อลวง และ ออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ได้สำแดงความรักของเขาต่อพระเจ้า ยากอบได้ใช้คำ ๆ เดียวกันในภาษา กรีก สำหรับการทดลองตรงนี้เหมือนในข้อ 2 แต่ในข้อนี้ ดูเหมือนว่าจะมีความรู้สึกด้านลบกับคำนี้⁴⁹ ในข้อนี้ ผู้ซึ่งอดทนอยู่ภายใต้การทดสอบด้วยความรักต่อพระเจ้าเขาจะได้รับรางวัลเป็นมงกุฎแห่งชีวิต (วว.2:10) ผู้ที่อดทนเท่านั้นจะได้รับพระพร⁵⁰

“...ยากอบได้เริ่มต้นประโยคกับ “พระพรเป็นของ” (makarios) เหมือนเป็นการให้พรใหม่ซึ่งอยู่ใน มธ.5:3-10 และโดยเฉพาะ 5:11-12 พระเยซูได้หนุนใจให้อดทนในการทดลอง “เพราะว่าเรา จะได้รับพระพรอย่างมากมายในสวรรค์”

“...มงกุฏแห่งชีวิตจะเป็นรางวัลสูงสุด การเติมเต็มด้วยชีวิตนิรันดร์และการได้รับ การยกชูขึ้นกับ พระคริสต์ก็จะเป็นการร่วมในความชื่นชมยินดีกับพระองค์ โดยผู้ซึ่งเพราะความเชื่อของเขามีใน พระคริสต์เขารักพระเจ้าเพียงพอที่จะดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ และเชื่อฟังพระองค์แม้ว่าเขาจะ เผชิญกับการทดสอบ”⁵¹

“เห็นได้ชัดว่า ชีวิตนี้ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ เป็นมากกว่าชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์ได้ให้กับผู้เชื่อทุกคน เวลาที่เขาได้รับความรอด (ยน .5:24) เป็นรางวัลแห่งความสำเร็จที่มาจากความเชื่อ ซึ่งเป็นการ กล่าวถึงชีวิตที่มีคุณภาพมากกว่า”⁵²

“ คริสเตียนหลายคนในปัจจุบันนี้กำลังเดินอยู่ในหนทางเดียวกับที่เอซาวไป (เห็นคุณค่าของ สิทธิบุตรหัวปีเป็นสิ่งเล็กน้อย) และคริสเตียนเช่นนี้จะมีสักวันหนึ่งซึ่งพวกเขาจะมาถึงปลายทาง ของเรื่องราวต่าง ๆ ในจุดเดียวกับที่เอซาว พวกเขาจนถึงแม้ว่าในตอนนี้อยู่ในทางที่ได้รับ พระพร ดั่งเป็นบุตรหัวปี (คริสเตียนทุกคนเป็นบุตรหัวปีของพระเจ้า) แต่ก็ละทิ้งสิทธินี้ และพวก เขาจะ ถูกปฏิเสธจากการได้รับพระพร”⁵³

“ความคิดที่ว่า คริสเตียนทุกคนรักพระเจ้านั้นไม่จริง แม้กระทั่งองค์พระเยซูคริสต์ก็เห็นความสำคัญ ที่จะทำให้สาวกทั้งสิบเอ็ดคนนั้นได้คิดถึงเรื่องนี้ (ยน.14:21-24) ...ไม่มีสถานการณ์ใดที่สำแดง ให้ เห็นถึงการที่คริสเตียนนั้นมีความรักหรือขาดความรักต่อพระเจ้าปรากฏได้อย่างชัดเจนมากไป กว่า การทดสอบ”⁵⁴

พระสัญญาอื่น ๆ สำหรับผู้ที่รักพระเจ้า คูใน อพย. 20:6;ฉลธ.7:9;30:16,20;สวจ.5:31; สดด.5:11; อสย.64:4; 1คร.2:9;2ทธ.4:8 “มงกุฏ” อื่น ๆ ซึ่งผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ได้กล่าวถึง อาจเป็นการกล่าวอ้างรวม ไปถึง คุณภาพของความไพบูรณ์ที่พูดถึงในบทนั้น ๆ อาจไม่ใช่มงกุฏที่เป็นวัตถุ (1ธส.2:19;2ทธ 4:8;1 ปต.5:4; วว.2:10) พูดได้อีกอย่างหนึ่งว่าเราควรจะให้เป็นการเปรียบเทียบมากกว่าเป็นมงกุฏที่เป็นวัตถุ ผู้ซึ่ง ได้สำแดงความรักของเขาต่อพระเจ้าโดยการอดทนอยู่ภายใต้การทดสอบจะได้รับชีวิตที่บริบูรณ์ทั้งใน ปัจจุบันและในอนาคต

มงกุฎของผู้เชื่อ		
หัวข้อ	เหตุผล	ข้อพระคัมภีร์
มงกุฎที่ไม่เน่าเปื่อย	สำหรับการนำด้วยชีวิตที่มีวินัย	1คร.9:25
มงกุฎแห่งความชื่นชมยินดี	สำหรับการประกาศและการสร้างสาวก	1ธส.2:19
มงกุฎแห่งความชอบธรรม	สำหรับความรักต่อการเสด็จกลับมาของพระคริสต์	2ทธ.4:8;ยก.1:12
มงกุฎแห่งชีวิต	สำหรับความอดทนต่อการทดสอบ	วว.2:10
มงกุฎแห่งศักดิ์ศรี	สำหรับการเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ	1ปต.5:4

2. แหล่งของการล่อลวง 1:13-14

ยากอบไม่ต้องการให้เราสรุปว่า เพราะพระเจ้าอนุญาตให้เราประสบการณ์ในการทดลอง ดังนั้น พระองค์จึง เป็นแหล่งของการล่อลวง เพราะการเข้าใจอย่างนี้อาจหลอกลวงใจเราให้ยอมต่อความบาป

1:13 พระเจ้าไม่ได้เป็นแหล่งของการล่อลวง พระองค์ไม่เคยพยายามให้เราบาป ถึงแม้ว่า บางคน ได้กล่าวโทษพระเจ้าสำหรับความบาปของเขา พระองค์เองไม่ได้มีส่วนกับการ ล่อลวง เพราะพระองค์ได้แยกออกจากความบาปและไม่อ่อนไหวต่อความชั่วร้าย⁵⁵ อาจมีเพียง ความรู้สึกเดียวที่ว่าพระเจ้าจะรับผิดชอบต่อความบาป คือ พระองค์อนุญาต ให้สิ่งอื่น ๆ ล่อลวงเรา เช่น โลก เนื้อหนัง และมารซาตาน (โยบ. บทที่ 1-2) ยากอบไม่ได้พูดถึงสิ่งนี้ใน จดหมายของท่าน

พระเยซูสอนสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการล่อลวง” (มธ.6:13;ลก.11:4) พระเยซูได้พูดเปรียบเทียบเพื่ออธิบายถึงความคิดด้านบวกและด้านลบ ตัวอย่าง เช่น “ไม่ใช่ส่วนน้อย” หมายถึง มากมาย และ “ไม่ใช่เกิดขึ้นไม่บ่อย” หมายถึง เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ยากอบไม่ได้บอกว่าพระเจ้านำเราเข้าสู่การล่อลวง จุดยืนของท่านก็คือ พระองค์ทรงช่วยเราให้อยู่ห่างจากการล่อลวงได้ สิ่งสำคัญที่พระเยซูได้พูดถึงมีความหมาย ว่า เราควรขอพระเจ้าอนุญาตให้เราประสบการณ์น้อยที่สุดต่อการล่อลวง (มก.14:38) ซึ่ง ยากอบไม่ได้สวนทางกับคำสอนของพระเยซู

“เราทั้งหลายได้รู้จักผู้คนมากมายที่หยุดเดินติดตามพระเจ้าภายใต้การกดดันของ ปัญหา และ โศกนาฏกรรม”⁵⁶

1:14 แทนที่จะกล่าวโทษพระเจ้าเราควรสำนึกว่า เรานั้นต้องรับผิดชอบเมื่อเรายอมต่อการล่อลวง ไม่ใช่พระเจ้า ไม่มีสิ่งใดในพระเจ้าที่ตอบสนองต่อความบาป แต่มีหลายสิ่งในเรา ที่ทำเช่นนั้น

“ใจปรารถนา (กรีก.epithymia) ไม่ได้มีความหมายด้านลบเสมอไป (ลก.22:15; ฟป.1:23) แต่ในข้อนี้หลาย ๆ ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่พูดถึงใจปรารถนาด้าน เนื้อหนัง ความเห็นแก่ตัว ใจปรารถนาที่ผิดศีลธรรม ในขณะที่คำๆ นี้หลายครั้ง อธิบายอย่างเจาะจงเรื่องกิเลสทางเพศ แต่การใช้คำในรูปเอกพจน์กำลังสีแดง ความหมายและความเข้าใจที่กว้างกว่า”⁵⁷

ความจริงจะเกิดความแตกต่างอย่างไร หากพระเจ้าล่อลวงเรา หรือถ้าพระองค์อนุญาตให้เรา มีประสบการณ์ กับการล่อลวงจากแหล่งอื่น บางทีเราจะสามารถขอบคุณได้มากกว่านี้ในความแตกต่าง ถ้าเรา คิดต่อพระเจ้า ว่าพระองค์เป็นพระบิดาของเรา ไม่มีพ่อที่ดีคนไหนตั้งใจจะให้ลูกของตัวเองเข้าสู่ความบาป โดยการ พยายามให้เขาล้มลง อยากรู้ก็ตาม พ่อที่ดีจะยอมให้ลูกของตัวเองเข้าสู่สถานการณ์ในชีวิตที่ลูก จะต้อง ตัดสินใจด้วยทางเลือกที่อยู่ในศีลธรรม เราว่าการส่งลูกไปโรงเรียนหรือเข้าไปอยู่ในชุมชนเมื่อเขามี อายุ ที่เหมาะสม เป็นสิ่งดีที่ทำให้ลูกนั้นเติบโตขึ้นเช่นเดียวกัน พระเจ้าให้เราเติบโตขึ้นโดยยอมอนุญาตให้ บางประสบการณ์ เข้ามาในชีวิตเราซึ่งพระองค์เองจะมอบแต่สิ่งที่ดีให้กับลูก ๆ ของพระองค์ (ข้อ18 ลก.11:1) คล้าย ๆ กับ ครูที่โรงเรียนจะทดสอบนักเรียนของเขาเพื่อช่วยให้เขาพัฒนาขึ้น แต่ก็ไม่ควรล่อลวง เขาให้ทำสิ่งที่ไม่ดี

3. ความคืบหน้าของการล่อลวง 1:15

ค้นหาในบริบทนี้ คือ ใจปรารถนาที่อยากทำ อยากมี หรืออยากเป็นบางอย่างนอกเหนือจากน้ำพระทัย ของพระเจ้า ค้นหา คือ การอยากได้ของของผู้อื่น แต่บางครั้งมันสำแดงออกมาอย่างซ่อนเร้น ถ้าเรา ไม่ตรวจสอบให้ดีค้นหาที่จะนำไปสู่ความบาป และถ้าเราไม่สารภาพและละทิ้งบาป มันก็จะนำไปสู่ ความตาย (รม.6:21-23;8:6) มีนักวิจารณ์ท่านหนึ่งได้ระบุความคืบหน้า 7 ขั้นตอนของการล่อลวง⁵⁸

“ ความบาปเป็นผลของการยอมจำนนต่อใจปรารถนาให้ถูกชักชวนโดย epithymia [ค้นหา] แทนที่จะถูกนำด้วยเหตุผล”⁵⁹

ค้นหาสามารถนำผู้เชื่อมาสู่ความตายฝ่ายกายได้ (1ยน.5:16) และก็สามารถนำความตายทั้งฝ่ายกาย และ ฝ่ายจิตวิญญาณมาสู่ผู้ที่ไม่มีชีวิต ตัวอย่างที่ชัดเจนของยากอบในเรื่องการกลอดบุตร เป็นคำอธิบาย

ที่เห็นภาพได้อย่างดี ถึงสาเหตุและผลอันเกี่ยวเนื่องจากคัมภีร์ของความบาปและความตาย พระเจ้าปรารถนา
นำเราเข้าสู่ชีวิตที่บริบูรณ์ (ข้อ 12) แต่ถ้าเราตอบสนองอย่างไม่เหมาะสมและยอมต่อการล่อลวงเราก็จะ ไม่ได้
รับมงกุฎแห่งชีวิตแต่ได้รับ ความตาย “ความตาย” ในข้อ 15 นั้นเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ “ชีวิต” ในข้อ 12
ผลสูงสุดของการยอมแพ้ต่อการล่อลวงคือความตาย (สภษ.10:27;11;19:12;28;23:14;19:16) แต่ผลสูงสุด
ของการต่อต้าน ไม่ยอมต่อการทดลองคือชีวิตที่บริบูรณ์ (ยน.10:10)

“การเรียกร้องความสนใจ-จินตนาการภาพและเข้าใจ ได้ออกแบบมาเพื่อหยุดคนบาปบนเส้นทาง
ของเขา ความตายเป็นธรรมชาติและเป็นจุดจบที่น่ากลัวมากของคนบาป มันไม่ใช่ผลที่คนบาป จะ
ได้รับเป็นบางครั้งเท่านั้น”⁶⁰

4. ความดีของพระเจ้า 1:16-18

ยากอบได้ปกป้องพระเจ้าต่อหน้าผู้ซึ่งสงสัยในความดี ความน่าเชื่อถือของพระองค์ หรือผู้ที่หมด
หวังในเวลา ของการทดสอบ และได้สรุปว่าเป็น “โชคชะตา” ของพวกเขา⁶¹ การเรียกทางศาสนศาสตร์ถึง
การปกป้อง คุณลักษณะของพระเจ้า คือ “พระเจ้าทรงยุติธรรม”

1:16 ยากอบต้องการให้ผู้อ่านไม่สงสัยพระประสงค์ของพระเจ้าและวิธีที่พระองค์ทรงใช้กับ
พวกเขาซึ่งเป็นลูกของพระองค์ เหมือน “อย่าหลง” ซึ่งเอ่ยถึงใน 1คร.6:9 ;15:33;
กท.6:7 และ 1ยน.3:7 แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้กำเนิดการล่อลวง

เมื่อพระเจ้าสั่งให้อับราฮัมถวายอภินิหารเป็นเครื่องบูชา (ปฐก.22:2) สำหรับอับราฮัมแล้ว เป็น
เพียงแต่การที่พระเจ้าล่อเขาให้ฆ่า พระเจ้าป้องกันเขาจากการเอาชีวิตลูกชายของเขา
(ปฐก.22:12) นี่เป็น การทดสอบการเชื่อฟังของอับราฮัม ไม่ใช่การชวนให้ทำบาป

ยากอบได้ชี้ชัดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าและวิธีการในพระธรรมสองข้อนี้ (กท.4:7)
ข้อ 15 เตือนเราเกี่ยวกับการล่อลวงโดยการย้าเตือนเราถึงการพิพากษาของพระเจ้า และ
ข้อ 17 ย้าเตือนเราโดยเรื่องความดีของพระเจ้า

1:17 ในทุก ๆ การให้ (ดีกว่า “สิ่งดีที่มอบให้,” กรีก. dosis) และทุก ๆ ของประทานที่ได้ให้
(กรีก. dorema) มีแหล่งที่มาในพระเจ้า นี้ไม่ได้รวมถึงการล่อลวงให้กระทำความบาป พระเจ้าได้
ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ โดยให้เราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของแสงสว่าง อย่างไรก็ตาม ก็
ตาม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงและการจัดการของพระเจ้ากับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (1ยน.1:5)

พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อพระสิริของพระองค์และเพื่อสิ่งดีของผู้ที่พระองค์ ทรงสร้าง

“จากเบื้องบน” เป็นคำแปลเดียวกันในภาษากรีก (anothen) พระเยซูใช้ในยอห์น 3:7 เมื่อพระองค์พูดกับนิโคเดมัสว่าเขาจะต้องบังเกิดใหม่ “อีกครั้ง” ตรงนี้การบังเกิดใหม่เป็น ของประทานที่ดีจากพระเจ้าที่เราควรเห็น”

1:18 ของประทานยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่ให้กับผู้เชื่อ คือ ชีวิตใหม่ในพระคริสต์ พระเจ้าได้ จัดเตรียมของประทานนี้เพื่อเราอย่างตั้งใจ การสำแดงอย่างพิเศษของพระองค์ได้สื่อสารนี้ กับเรา (ข้อความที่แสดงถึงโดยความเชื่อข้อนี้และข้ออื่น ๆ ก่อนหน้านั้นได้แสดงให้เห็น ชัดเจนว่ายากอบเชื่อว่าชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานโดยพระคุณพระเจ้า เราจะต้องระลึก ถึงสิ่งนี้เมื่อเราอ่านในสิ่งที่ยากอบกำลังพูดถึงเกี่ยวกับความเชื่อและการกระทำที่ตามมา ใน บทที่ 2) ยากอบเห็นด้วยกับเปาโลที่ว่าความรอดของเรานั้นมาจากความตั้งใจอันสูงส่ง ของพระเจ้า (รม.4:21-22;2คร.4:6) พระองค์ทรงริเริ่มสิ่งนี้

“ผลแรก” อาจกล่าวถึงคริสเตียนทั้งหมดผู้ซึ่งได้อดทนถึงแม้จะถูกทดสอบ ผู้เชื่อทุกคน ได้ นำพระสิริมาสู่พระนามของพระเจ้า แต่ผู้เชื่อที่ยังคงสงสัยชื่อต่อพระคริสต์จะทำให้ พระองค์ชอบพระทัยอย่างมาก เป็นเหมือนดังผลแรกของอิสราเอล นั่นก็คือการถวาย พิเศษ ให้กับ พระเจ้า ภาษากรีกแปล “ผลแรก” (aparche) กล่าวถึงสิ่งแรกที่ได้รับเกียรติ และ เช่นเดียวกับ สิ่งที่เป็นอันดับแรก นักเขียนพระคัมภีร์ได้ใช้เช่นนี้ว่า “บุคคลที่ เหนือกว่าใน ความเป็นเลิศ กับคนอื่น ๆ ที่อยู่ในระดับเดียวกัน”⁶²

ประเด็นสำคัญของข้อเหล่านี้ (17-18) ดูเหมือนว่าจะเป็นการตั้งใจของพระเจ้าสำหรับทุก ๆ คน และ โดยเฉพาะผู้เชื่อจะยังคงไว้ซึ่งพระพรของพวกเขา แทนที่จะมองการล่อลวงว่าเป็นการทำให้ออกจาก น้ำ พระทัยของพระเจ้า เราจะต้องมองด้วยว่า มันเป็นศัตรูต่อการเจริญเติบโตด้านจิตวิญญาณ แทนที่จะยอม อยู่ ภายใต้การกดขี่ของมัน เราจะต้องโอบกอดตัวเราเองต่อสู้กับมัน เราทำได้โดยรู้ว่าความพยายามนี้จะทำ ให้ เราดำเนินชีวิตที่ดีกว่าในโลกนี้ และจะได้รับรางวัลที่งดงามในชีวิตอีกฟากหนึ่ง

“ยากอบได้ร่างแหล่งที่มาของการล่อลวง ก้าวต่าง ๆ ของการล่อลวง และวิธีแก้ปัญห การล่อลวง”⁶³

ค. การตอบสนองที่เหมาะสมต่อการทดลอง 1:19-27

เมื่อได้อธิบายถึงคุณค่าของการทดลองและทางเลือกของเราในการทดสอบ ต่อไปยากอบได้แนะนำผู้อ่านของท่านให้ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการทดลอง ในพระธรรมตอนนี้ท่านได้เน้นถึงพระคำของพระเจ้า เพราะเป็นกุญแจในการต่อสู้และการตอบสนองต่อการทดลองอย่างถูกต้อง (มธ.4:1-11)

“การรับเอาพระคำ การตอบสนองต่อพระคำ และการยอมจำนนต่อพระคำ เป็นส่วนประกอบของการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นต้องยอมรับพระคำของพระเจ้า ทำตามและยึดเป็นกฎเกณฑ์”⁶⁴

1. การตอบสนองที่ไม่เหมาะสม 1:19-20

1:19 ผู้อ่านของยากอบก็รู้แล้วว่าท่านได้ยื่นเตือนอะไรไปในข้อที่ผ่านๆ มา (ข้อ 17-18; สภษ. 10:19;13:3;14:29;15:1;17:27-28;29:11,20;ปญจ.7:9) อย่างไรก็ตามแล้วแต่เขาจะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับความรู้นี้

“ ยากอบชี้ชัดถึงคำสอนเกี่ยวกับหนทางแห่งความตายของเราและธรรมชาติของบาปด้วยการร้องบอกว่า “พี่น้องที่รักอย่ายอมกับการล่อลวง” (ข้อ16) ท่านชี้ชัดถึงคำสอนเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ด้วยการร้องบอกว่า “พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าพึงรู้เช่นนี้เถิด” (ข้อ 19)”⁶⁵

เราอาจตอบสนองต่อการทดลองโดยการบ่นและการโกรธเคือง ยากอบได้แนะนำให้ผู้่านอยู่ในความนิ่งเงียบ สงบ และฟังด้วยการยอมจำนนต่อพระคำของพระเจ้า (ข้อ 23)

“ เป็นไปได้ที่เราไม่ขาดการอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ แต่เป็นการกระทำที่ไม่ได้มากไปกว่าการเคลื่อนย้ายที่คั่นหนังสือไปมา นี่เป็นการอ่านซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณที่ตั้งใจ”⁶⁶

หลายคนก็รู้ว่าเราแต่ละคนมีสองหูและหนึ่งปาก ซึ่งก็ควรเตือนเราว่าเราจะต้องฟังอย่างน้อย สองครั้งมากกว่าเราพูด (สภษ. 10:19;17:27) ซีโน ซีเทียม ผู้ก่อตั้งปรัชญาสโตอิก Stoicism เป็นแหล่งอ้างอิงแก่แก่ที่สุดของข้อสังเกตนี้⁶⁷

“บุคคลซึ่งพูดไม่หยุดอาจกลายเป็นนักโต้แย้งที่คู่เคียด”⁶⁸

“นักพูดผู้ยิ่งใหญ่ผู้น้อยนักจะเป็นนักฟังที่ดีและไม่มีเวลาใดที่หุบปากได้อย่างสนิทมากกว่าเวลาที่โมโห”⁶⁹

“มีการประกาศเกียรติคุณให้กับนักภาษาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งสามารถเรียบ
ได้เจ็ดภาษา”⁷⁰

1:20 การตอบสนองต่อการทดลองด้วยความโกรธไม่สามารถช่วยสร้างความชอบธรรม ใน
บุคคลิก และความประพฤติซึ่งพระเจ้าแสวงหาให้เกิดขึ้นในผู้เชื่อได้

“กฎระเบียบที่ยากอบประณาม คือ กฎระเบียบที่เกี่ยวพันสาเหตุของอิสรภาพโดยการ จูง
ใจผู้อื่นเหมือนเป็นการเมืองและก่อให้เกิดความรุนแรง (ต้องพยายามนำมาพูดคุยกัน 4:1-
3)”⁷¹

2. การตอบสนองที่จำเป็น 1:21

ความโศกเศร้าที่เรากำลังเพ่งเล็งอยู่นี้ ดูเหมือนว่าเป็นการประพจน์ที่สกปรกต่าง ๆ นานา ซึ่งไม่ได้
อยู่ในน้ำพระทัยพระเจ้า รวมไปถึงความโกรธและความโมโห ส่วน “ความชั่วช้าอื่น ๆ” นั้นเป็นนิสัยแยๆ ใน
ชีวิต ซึ่งเราเอาติดตัวมาด้วยก่อนการช่วยกู้ (สดด.17:4;ลก.6:45) ผู้เชื่อควรถ่อมใจน้อมรับเอาสิ่งที่ พระเจ้าทรง
เปิดเผย และควรตอบสนองอย่างเต็มใจกับสิ่งที่พระองค์ได้บัญชาไว้ ดังนั้นพระวาระของ พระเจ้าจึงจะมีดี
ดี ที่ทำให้เมล็ดงอกเงย และออกดอกผลแห่งความชอบธรรมด้านการประพจน์มากมาย ให้ได้เก็บเกี่ยวใน
ชีวิต ของผู้เชื่อ

“เราอธิษฐานขอความปลอดภัยแทนที่จะขอความบริสุทธิ์ เพราะเราไม่ได้เห็นว่าความไม่บริสุทธิ์
นั้นเป็นอันตราย”⁷²

นักแปลบางคนได้เข้าใจประโยค “ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณท่านให้รอดได้” นั้นว่าจิตวิญญาณ
ผู้อ่านของ ยากอบนั้นยังจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับการรอดจากโทษนินรันตร์ อย่างไรก็ตามเนื่องจากผู้อ่าน
ของยากอบ นั้นเป็นคริสเตียนแล้ว (ข้อ 1-2) แต่นักแปลบางคนก็ยังเชื่อว่าเมื่อผู้เชื่อได้กระทำความบาปเขาได้
สูญเสีย ความรอดไปดังนั้นจึงต้องการการช่วยให้รอดอีกครั้ง แต่ว่าคำที่ยากอบได้ใช้และบริบทของท่านนั้น
ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่านี่ไม่ใช่ความหมายของท่าน “ช่วยชีวิตของท่าน” หรือ “ช่วยตัวท่าน” (กรีก.
psychas) ซึ่งคำแปลที่ดีกว่าที่ใช้นั้นที่อื่น (มธ.16:24-26;มก.9:9;ยก.5:20;1ปต.1:9) ผมนับได้ 40 แห่งใน
พระคัมภีร์ใหม่ psyche ในภาษากรีกที่ผู้แปลใช้คำว่า “ชีวิต” มากกว่าคำว่า “จิตวิญญาณ”⁷³ “จิตวิญญาณ”

ไม่ได้อธิบายถึงส่วนประกอบของบุคคลที่แตกต่างจากส่วนอื่น ๆ ค้างเช่น ร่างกาย แต่มันอธิบายถึงความเป็นตัวตนทั้งหมดของบุคคลนั้น ๆ

“...การพูดถึง (ช่วยจิตวิญญาณท่านให้รอด) ไม่เคยเจอในพระคัมภีร์ใหม่ในบทอื่น ๆ อีกเลยที่อธิบาย ถึงประสบการณ์ด้านความรอด”⁷⁴

ด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าผู้เชื่อสามารถช่วยชีวิตของเขาเองให้รอดจากผลของความบาปได้ ผลลัพธ์สูงสุดของผู้เชื่อคือความตายฝ่ายเนื้อหนัง-ร่างกาย(ซึ่งเป็นสิ่งอนิจจัง)(1:15;5:19-20;สภษ.10:27;11:19;12:28; 13:14 ;19:16; รม.8:13;1คร.11:30;1ยน.5:16)⁷⁵ ยากอบกำลังพูดถึงผลของการเชื่อฟังและการไม่เชื่อฟังพระเจ้า มงกุฎแห่งชีวิต (ข้อ 12) และความตาย (ข้อ 15)

“หลายครั้งสังเกตได้ว่าจดหมายของยากอบจากพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมดสะท้อนให้เห็นชัดเจนถึงสติปัญญาแห่งพระคัมภีร์เดิม หัวข้อความตายเป็นผลของความบาปปรากฏบ่อยครั้งมากใน พระธรรมสุภายิต นี่ก็เป็นหลักฐานได้ว่าความเข้าใจจากพระคัมภีร์เดิมเป็นพื้นฐานเบื้องหลัง ความคิดของยากอบ ถ้าเราเข้าใจในความจริงนี้ หลาย ๆ อย่างก็กระจ่างขึ้นมากทีเดียว”⁷⁶

3. การตอบสนองที่สมบูรณ์ 1:22-25

ในข้อ 19-21 เน้นความสำคัญถึงการฟังพระวจนะ ในข้อ 22-25 เน้นถึงความจำเป็นในการนำพระวจนะนั้น มาใช้และปฏิบัติ

1:22 ทำตามพระวจนะของพระเจ้าในบริบทนี้หมายถึง การอดทนอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเราอยู่ในการทดลองของการทำให้เราออกห่างจากน้ำพระทัยพระองค์ การได้ยิน น้ำพระทัยของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งดีเท่าที่จะดีได้และเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่การเชื่อฟังควรจะ ตามมาคริสเตียนหลายคนหลอกตัวเองโดยคิดว่าเพียงแค่ว่ารู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจาก็เพียงพอแล้ว แต่การรู้เป็นเพียงพื้นฐานของการทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า

“พระพรไม่ได้มาจากการเรียนรู้พระคำ แต่มาจากการกระทำตามพระคำ”⁷⁷

“การเรียกให้ “ทำตามทีพูด” เป็นจุดศูนย์กลางในคำสอนของยากอบ เป็นบทสรุปของข้อความทั้งเล่ม ปฏิบัติในสิ่งที่ท่านเชื่อ แท้ที่จริงแล้ว 1:22 อาจเป็นกุญแจสำคัญของจดหมายของยากอบ”⁷⁸

1:23-24 คำอธิบายนี้ชัดเจน และเป็นที่น่าสนใจได้ดีโดยต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมเล็กน้อยเท่านั้น คำกริยาในภาษากรีก katanoeo หมายถึง การสังเกตอย่างระมัดระวัง ไม่ได้หมายถึง การกวาดตามองแบบผ่านไป เหมือนอย่างที่บางคนแนะนำเท่านั้น

1:25 บทบัญญัติที่ยากอบได้พูดถึง คือ การเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคัมภีร์ (มธ .5:17) เป็นสิ่งที่สมบูรณ์เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ซึ่งสมบูรณ์

“ไม่เหมือนกับกระจกที่ไม่สมบูรณ์จากคำอธิบายของข้อที่ผ่านมาบทบัญญัตินี้สามารถช่วยให้ผู้มองเห็นความจริงและไม่บิดเบือนจากภาพที่สว่างให้เห็น ไปจากตัวตนที่แท้จริง”⁷⁹

“บทบัญญัติของพระเจ้านั้นสมบูรณ์ อย่างแรกเพราะว่าได้สว่างออกถึง พระลักษณะของพระองค์อย่างสมบูรณ์ อย่างที่สอง เพราะเข้ากันกับเราได้”⁸⁰

เป็นบทบัญญัติแห่งเสรีภาพ เพราะโดยการเชื่อฟังนั้นเราก็จะพบเสรีภาพที่แท้จริง จากบาป และผลของความบาปนั้น ๆ (ชีวิตจริง)

“อิสระที่แท้จริงคือ โอกาสและการที่สามารถสว่างออกมาว่าจริงๆ แล้วเรา เป็นใคร”⁸¹

ยากอบเห็นพ้องกับเปาโลที่ว่าคริสเตียนดำเนินชีวิตอยู่ในเสรีภาพเปรียบเทียบกับกันได้ “บทบัญญัติของพระคริสต์” (กท.5;1;6:2;มธ.11:30) การเชื่อฟังโดยการยึดมั่นในพระวาทะของพระเจ้า เป็นกุญแจนำไปซึ่งการมีประสบการณ์ในการรับพระพรของชีวิตขณะนี้ เช่นเดียวกันกับชีวิต เบื้องหน้า

“...จดหมาย เป็น “หนังสือแห่งบทบัญญัติ” ที่ลึกกว่าและแพร่หลายมากกว่า การเขียนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่”⁸²

“ดังนั้นบทความจึงแบ่งออกเป็นสามส่วน แต่ละส่วนมีจุดเด่นที่ตอบสนองถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัส การได้ยื่น (ข้อ19-20) การรับเอา (ข้อ21) และการเชื่อฟัง (ข้อ22-25)”⁸³

4. ความประพฤติกายนอก 1:26-27

ยากอบพูดต่อไปเพื่ออธิบายใน 1:26-2:13 ว่าคนที่กระทำตามนั้นทำอะไร (1:25)

1:26 “ศาสนา” (กรีก.threskos, ในพระคัมภีร์ใหม่ใช้เฉพาะตรงนี้) อธิบายถึงคนที่ขำเกรงและนมัสการพระเจ้าโดยเฉพาะ มันหมายถึงผลลัพท์ภายนอกของสิ่งที่คน ๆ นั้นเชื่อ (ความศรัทธาและการทำดี) มากกว่าถึงสิ่งที่เขาเชื่อ หรือความจริงที่ว่าเขาเชื่ออย่างลึกซึ้ง คนยิวผู้ซึ่งเป็นผู้อ่านกลุ่มแรกของยากอบ โดยทั่วไปแล้วพวกเขาจะคิดถึงการถวาย การอธิษฐาน การรอดอาหาร การร่วมนมัสการอย่างสม่ำเสมอ การถือวันบริสุทธิ์ และการเฉลิมฉลองว่าเป็นสัญลักษณ์ด้านจิตวิญญาณที่แท้จริง (มธ.6:1-18) อย่างไรก็ตามยากอบได้ บอกว่า การทดสอบด้านจิตวิญญาณที่ดีกว่านั้น คือ การที่พระเจ้าเป็นผู้ควบคุมคืนของคนนั้น (3:1-12)

1:27 การดูแลเด็กกำพร้าและหญิงม่าย (ความประพฤติ) เป็นหน้าที่หรือเป็นสิ่งที่ใกล้หัวใจ ของพระเจ้าที่ควรปฏิบัติ (อพย.22:22-24;ฉธล.10:18;อสย.1:17;ยรม.5:28; อสค.22:7; สคย.7:10) อย่างไรก็ตามหลายคนก็กล่าวว่ารักพระองค์ก็ได้หลงลืมสิ่งนี้ไป (สดด.68:5; ปญจ.4:1;มก.12:40)⁸⁴ เช่นกันความบริสุทธิ์ด้านจริยธรรมของแต่ละคน (คุณลักษณะ) เป็นตัวบ่งบอกได้อย่างดีเลิศของความศรัทธาในพระเจ้า (กจ.15:20;1ทธ.5:22)

“เมื่อเราอ่านคำสั่งห้ามของยากอบที่ว่า ‘รักษาตัวเองจากมลทินฝ่ายโลก’ (ยก.1:27) เรามักจะแปลความหมายว่าเป็นการสั่งห้ามอย่างเด็ดขาดในด้านศีลธรรม เป็นการห้ามไม่ให้ทำบาป แต่ข้อนี้ก็ยังหมายถึงการรักษาตัวเราไม่ให้ปนเปื้อนกับการคิดในทางที่ผิด ซึ่งก็คือ ความคิดฝ่ายโลก เราจะต้องเรียนรู้จักการแบ่งแยก และการต่อต้านความคิดฝ่ายโลกที่ผิด ๆ ที่มีอำนาจครอบครองเหมือนดังในประวัติศาสตร์ที่สำคัญของเรา”⁸⁵

ยากอบได้โต้เถียงเพื่อความเป็นจริงท่านไม่ต้องการให้เราหลอกตัวเองและคิดว่าเราดำเนินชีวิตอยู่ใน ฝ่ายจิตวิญญาณหากความเชื่อในพระเจ้าของเรานั้นมีเพียงผิวเผิน

“ดังเช่นพระเยซู ยากอบมองการนมัสการไม่ใช่แค่บทบัญญัติภายนอก แต่เป็นการสำแดงออกถึงความดีจากข้างใน”⁸⁶

“เพื่อที่จะสรุป ข้อ 22-27 ยืนยันว่าศาสนาของคน ๆ หนึ่งนั้นจะต้องมีองค์ประกอบมากกว่า การกระทำที่ผิวเผิน ไม่เพียงพอหากจะฟังแค่บทความจริงด้านจิตวิญญาณ (ข้อ 22-25) หรือเพียง แค่มี

ส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา (ข้อ 26) ผู้ที่มีประสบการณ์ด้านศาสนาที่แท้จริงจะนำ ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณมาสู่การฝึกฝน และชีวิตของเขาจะมีเครื่องหมายของความรักต่อผู้อื่น และ ความบริสุทธิ์ต่อพระเจ้า”⁸⁷

ในบทนี้ยากอบได้พูดถึงปัญหาที่เกี่ยวกับการทดลองแต่การล่อลวงได้ใช้เนื้อเรื่องนี้ เตือนผู้อ่านถึงความจริง พื้นฐานที่มีความหมายในหลายๆ ด้านของการดำเนินชีวิตคริสเตียน ในบางด้านคือ การอุทิศตัวต่อพระเจ้า อย่างจริงจังและการเชื่อฟังพระวามะของพระองค์ เราจะสำแดงความประพฤติเหมือนดังผู้ที่อยู่ในศาสนา อย่างแท้จริง หากเราตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการล่อลวงให้ออกจากน้ำพระทัยของพระเจ้า การตอบสนองอย่างเหมาะสมรวมถึงการปฏิเสธการล่อลวงและชื่นชมยินดีในการทดลอง เพราะเราเชื่อว่า พระเจ้ากำลังใช้สิ่งเหล่านี้ทำให้เราเติบโตเพื่อพระสิริของพระองค์

III. ความอยุติธรรมและความเชื่อที่เข้มแข็ง บทที่ 2

“จดหมายของยากอบ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้คำอธิบายคำเทศนาบนภูเขา และคำเทศนาในที่ราบของพระเยซูแก่คริสตจักรเป็นคำอธิบายที่เต็มเปี่ยมไปด้วยสิ่งที่นำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน”⁸⁸

มีความคล้ายคลึงกันปรากฏอยู่ทั้งในเนื้อหาและใน โครงสร้างข้างล่างเป็นการเปรียบเทียบระหว่างมัทธิว 7:1-26 และยากอบ 2:1-26. ⁸⁹

มัทธิว 7		ยากอบ 2	
1-2	ข้อห้ามต่อการพิพากษา	1	ข้อห้ามต่อการพิพากษาอย่างลำเอียง
3-5	อธิบายถึงการเอาความผิดของตนออก เพื่อจะช่วยเอาความผิดของคนอื่นออกได้	2-4	อธิบายถึงการเอาความลำเอียงของตนออก เพื่อจะตัดสิน หรือสอนผู้อื่นได้
6	คำเตือนอย่าดูหมิ่นของศักดิ์สิทธิ์ เพราะเห็นแก่สุนัขหรือสุกรที่อาจกลับมา เป็นอันตรายต่อท่านได้	5-7	คำเตือนอย่าดูหมิ่นพี่น้องผู้ซึ่งมั่งคั่งในความเชื่อ โดยการชื่นชอบผู้ที่อาจเป็นภัยต่อท่านได้
7-11	หนุนใจให้ขอและให้เชื่อ		
12	ข้อสรุปของบทบัญญัติในการกระทำต่อผู้อื่นสิ่งที่ท่านต้องการให้กระทำต่อตัวท่าน	8-11	ข้อสรุปของบทบัญญัติในการรักผู้อื่นเหมือนรักตัวเอง
13-14	ข้อสรุปของการตัดเตือนให้เดินตาม ทางแคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต	12-13	ข้อสรุปของการตัดเตือนให้เดินตามบทบัญญัติที่ให้เสรีภาพ
15-23	เตือนเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะเท็จกับการทดสอบแท้จริงที่เกิดขึ้น -การกระทำ	14-19	เตือนเรื่องความเชื่อที่ตายแล้ว กับ การทดสอบแท้จริงที่เกิดขึ้น- การกระทำ
24-27	คำอุปมาที่อธิบายถึงการฝึกฝนตามถ้อยคำของพระคริสต์	20-26	ตัวอย่างที่อธิบายถึงการฝึกฝนความเชื่อ

ก. ปัญหาของความลำเอียง 2:1-13

การกล่าวอ้างที่ผ่านมาของยากอบถึงเรื่องศาสนาเทียมเท็จ (1:26-27) ดูเหมือนว่าจะนำท่านให้มาสู่การพูดคุยถึงปัญหาหนึ่งที่มีอยู่ท่ามกลางคริสเตียนในช่วงเวลาของท่าน และก็ยังมีความอยู่ท่ามกลางเราทุกวันนี้ นั่นคือปัญหาของความรักต่อผู้อื่นที่ขัดแย้งกัน ซึ่งสำแดงผ่านการปฏิบัติของเราต่อผู้อื่น ยากอบได้เขียน บทนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านจัดการกับความขัดแย้งนี้ในชีวิตของพวกเขาเพื่อก้าวเข้าไปสู่การเติบโต ด้านจิตวิญญาณ

“ ความเกี่ยวข้องของคำเตือนในการแบ่งชนชั้นวรรณะในบทที่ 1 นั้น ดูเหมือนว่าค่อนข้างจะชัดเจนมาก การเอาอกเอาใจคนร่ำรวยและไม่แยแสหรือปฏิบัติแยกว่านั้นต่อคนยากจน เป็นเรื่องเดียวกันกับบทที่ 1:27 และ 2:8”⁹⁰

“เขา (ผู้เชื่อ) จะต้องสำแดงความเชื่ออาวี ความเห็นอกเห็นใจ และความเสมอต้นเสมอปลาย ต่อทุกคน ความเที่ยงธรรม ความรัก และความจงรักภักดี เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ”⁹¹

1. คำสั่งด้านลบ 2:1

ยากอบได้เข้าสู่ประเด็นของท่าน เรา รู้ชัดเจนว่าท่านกังวลถึงเรื่องอะไร ความลำเอียงเป็นบุคลิกที่ไม่สง่าเลยและไม่สอดคล้องกับคริสเตียนผู้ที่มีศรัทธาองค์พระเยซูคริสต์ที่ทรงส่งาราศีนั้นพึงปฏิบัติ (มธ.22:16; กจ.10:34) ความแตกต่างในโลกจะสูญหายไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงส่งาราศีเป็นสิ่งที่ เหมาะสมอย่างมาก สำหรับยากอบที่ได้กล่าวถึงผู้อ่านของท่านว่าเป็น “พี่น้องของข้าพเจ้า” ทั้งพยายามพุดหนุนใจให้พวกเขา ฝึกปฏิบัติเพื่อให้มีความเมตตาปราณีต่อกันเยี่ยงพี่น้อง การกระทำเช่นนี้ สง่างาม และสอดคล้องกับ “องค์พระเยซูคริสต์ผู้สง่างามด้วย”

“...คริสเตียนเป็น (หรือควรเป็น) บุคคลสุดท้ายที่ตื่นตาตื่นใจกับสง่าราศีของสถานภาพทาง สังคม”⁹²

อาจช่วยได้มากหากเราแยกแยะความอยุติธรรมหรือความลำเอียง (กรีก, prosopolepsia, รม.2:11; อฟ.6:9; คส.3:25; กจ.10:34) ออกจากคำที่มีความหมายคล้ายกัน หนึ่งใน ความหมายของ prosopolepsia คือ ดังนี้

“ข้อผิดพลาด คือ เมื่อสักคนหนึ่งถูกเรียกให้โต้ตอบหรือให้ตัดสิน เขาถือเอาสถานการณ์รอบข้างของมนุษย์เป็นหลัก และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหาที่แท้จริงข้างใน ดังนั้นเขาจึงเลือกกว่าคนที่มั่งคั่ง ผู้ซึ่งเกิด ในตระกูลสูง หรือมีอำนาจนั้นมีคุณค่ามากกว่าคนที่ขาดสิ่งเหล่านี้”⁹³

ความอยุติธรรมบอกถึงความโน้มเอียงของการชื่นชมบุคคลหรือสิ่งของเพราะความชื่นชอบหรือความผูกพัน ที่เข้มแข็ง ตัวอย่างเช่น เราพูดกันว่าผู้ควบคุมวงออเครสตราที่มีความลำเอียงต่อผลงานของ นักประพันธ์บางคน การแสดงความไม่ยุติธรรมต่อผู้อื่นอาจมาจากความชื่นชอบหรือความมีอคติ หรือมาจากความลำเอียง การชื่นชอบบอกถึงลักษณะความรู้สึกชอบที่เกิดขึ้นโดยมีผลมาจากเบื้องหลังหรือภาวะจิตใจของเราที่ส่งผลให้บุคคลนั้นพึงพอใจในบางสิ่งบางอย่าง เราอาจพูดได้ว่าคนบางคนชื่นชอบความลึกกลับ ของการฆาตกรรม ความมีอคติมาจากความเข้าใจล่วงหน้าและการตัดสินที่ไม่มีเหตุผล หรือความคิดเห็นที่ ปกติแล้วก็ไม่พึงพอใจ รวมด้วยกันกับความแคลงใจ ความกลัว การไม่ยอมรับ หรือความเกลียดชัง เราอาจกล่าวได้ว่าความมีอคติด้านเชื้อชาติช่วยทำให้เกิดการรวมตัวกันเพื่อบางอย่าง ความลำเอียงกล่าวถึงจิตใจ ที่เอนเอียง

ต่อสิ่งที่ชอบหรือต่อบางคนและบางสิ่งโดยปราศจากการตัดสินบนความถูกต้องหรือผิด คนหนึ่ง อาจกล่าวว่าเป็นคนนั้นลำเอียงต่อสีฟ้า ยากอบได้ชี้ชัดถึงเรื่องความลำเอียง

2. การฝึกฝนที่ไม่เหมาะสมในปัจจุบัน 2:2-4

สถานการณ์ที่ยากอบได้อธิบายในข้อ 2 และ 3 แสดงให้เห็นถึง “สิ่งที่บางคนเรียกว่าปัญหาของปฏิคมสายตาสั้น” นักแปลบางคนเชื่อว่านี่เป็นเหตุการณ์ที่ยากอบได้สมมุติขึ้นมา⁴ แต่คนอื่นๆ ก็เชื่อว่านี่เป็นสถานการณ์จริงที่ทำนารู้⁵ เราไม่สามารถจะรู้ได้ในตอนนี้ว่าเป็นสถานการณ์ที่สมมุติขึ้นมาหรือเป็นสถานการณ์ซึ่งไม่สำคัญเท่าไร

2:2-3 “การชุมนุม คือ “ศาลาธรรม” ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรช่วงต้น ผู้เชื่อชาวยิว ได้พบปะกันในศาลาธรรมของชาวยิวจนถึงในช่วงที่พี่น้องของชาวยิวที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อ ได้ไล่ผู้เชื่อออก การกล่าวอ้างตรงนี้ทำให้เห็นความเป็นไปได้ว่ายากอบได้เขียนจดหมายของท่านช่วงต้น ๆ ในประวัติศาสตร์คริสตจักร

มีการถกเถียงกันระหว่างผู้วิจารณ์ว่าการประชุมนัมัสการ หรือการมาชุมนุมกันนั้นก็เพื่อวัตถุประสงค์ของการมาฟังการพิจารณาคดีหรือไม่ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่เราต้องพิจารณา⁶ คำว่า “ศาลาธรรม” ในความหมายของคริสเตียนยุคแรก คือ การมาประชุมนัมัสการ แต่พระธรรมข้อต่อไปนี้อาจกล่าวถึงสถานที่พิจารณาคดี เรื่องนี้ก็ไม่มีความหมายของข้อความสักเท่าใดนัก

“...ในช่วงแรกของคริสตจักรคนส่วนใหญ่จะเป็นคนยากจนและต่ำต้อย เพราะฉะนั้นถ้ามีคนมั่งมีสักคนหนึ่งกลับใจ และได้เข้ามาสู่การสามัคคีธรรม ของคริสเตียนก็คงจะเป็นการล่อลวงอย่างมากที่จะพุงความสนใจไปที่เขา และทำเหมือนกับว่าเขาเป็นรางวัลพิเศษเพื่อพระคริสต์”⁷

2:4 ลักษณะคำถามของยากอบ ในภาษากรีกต้องการคำตอบที่เป็นไปได้ “ไม่ใช่หรือ” ปฏิคมคนนี้ได้ทำผิดพลาดสองอย่าง อย่างแรกเขาได้แสดงความลำเอียงเพราะสิ่งซึ่งคนมั่งมี คนนี้อาจให้กับคริสตจักรหากได้รับการปฏิบัติที่แตกต่าง เขาควรจะปฏิบัติต่อทุกคน ด้วยความสุภาพเหมือนดังที่พระเจ้าได้กระทำ นี่ก็สะท้อนให้เห็นท่าทีคนสองใจในตัวเขา เขาคิดเหมือนชาวโลกในเหตุการณ์นี้ ขณะเดียวกันก็คิดเหมือนพระเจ้าคิดในสถานการณ์อื่น (1:8)

อย่างที่สองนักปราชญ์ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนผู้เชื่อทั้งหมด ได้สำแดงถึงแรงจูงใจชั่ว โดยการตัดสินใจว่าผู้มาเยือนสองคนนี้ควรนั่งตรงไหน แรงจูงใจของเขาคือคริสตจักรจะได้รับอะไรจากพวกเขาแทนที่จะให้อะไรกับพวกเขา คริสเตียนและคริสตจักรควรจะเน้นการแสวงหา การรับใช้ผู้อื่นมากกว่าการให้ผู้อื่นมารับใช้ตัวเอง (มก.10:45)

“อคติเป็นความชั่วร้ายที่แสดงถึงบุคลิกของผู้ซึ่งฝึกฝนความมีอคตินั้น”⁹⁸

3. ความลำเอียงที่ไม่สอดคล้อง 2:5-7

คำถาม 3 คำถามของยากอบในหลายๆ ข้อนี้ล้วนแล้วแต่ต้องการคำตอบที่เป็นไปได้ และที่ชัดเจนเช่นกัน ในการตีความของเนื้อหาในภาษากรีก

- 2:5 เมื่อพระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนของโลกนี้ให้เป็นผู้รับพระพรของพระองค์ ก็ไม่ใช่สิ่งดีที่คริสเตียนจะหวงเหนียวพระพรจากพวกเขา (มัทธิว 5:3; ลก.6:20) จริงๆ แล้วพระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนมากกว่าคนมั่งมี (ลูกา 1:52; 1คร. 1:26) “อาณาจักร” เป็นที่ซึ่ง คริสเตียนจะได้อยู่ร่วมกับพระคริสต์ผู้ซึ่งพวกเขารัก” คุณเหมือนเนื้อหาที่ชัดเจน ทายาทของอาณาจักรผู้ซึ่งจะได้รับมรดกคือผู้เชื่อตนเอง (1:12; มธ. 5:3, 5; มก. 10:17-22; 1คร.6:9-10; กท. 5:21; อฟ. 5:5)
- 2:6 เมื่อคริสเตียนไม่ได้ให้เกียรติคนยากจน เขาก็ปฏิบัติตรงกันข้ามกับที่พระเจ้าปฏิบัติต่อ คนเหล่านี้ (1 คร. 11:22; 1 ปต. 2:17) แทนที่จะเข้าข้างคริสเตียน ยากอบได้เตือนผู้อ่านว่า สิ่งที่พวกเขาได้รับจากคนมั่งมี ก็คือการกดขี่ข่มเหง (มก. 13:9; กจ.4:1-3; 13:50; 16:19; 19:23-41) มันไม่สอดคล้องกันเลยที่คนๆ หนึ่งดูหมิ่นเพื่อนของตนและให้เกียรติศัตรู ความตรงกันข้ามในมุมมองนี้อาจเป็นด้านร่างกายหรือด้านกฎหมาย
- 2:7 คนมั่งมีไม่เพียงแค่อับข่มเหงคริสเตียน แต่ยังชอบพุดขัดแย้งหรือต่อต้านพระคริสต์ด้วย นี่เป็นความจริงในโลกของยากอบและของเราด้วย มันไม่สอดคล้องกันหากจะให้เกียรติพิเศษกับผู้ที่ดูหมิ่นพระเจ้าผู้ซึ่งผู้เชื่อรักและรับใช้ การดูหมิ่นหรือการกล่าวร้าย (กรีก. blasphemeo) หมายถึงการเยาะเย้ยอย่างจงใจ หรือการพุดดูถูกพระเจ้า บางทีคนที่พุด ลบ หลู่พระนามของพระคริสต์อาจเป็นคนยิวที่ไม่มีความเชื่อ (กจ. 13:45)¹⁰⁰

4. หน้าที่ของคริสเตียน 2:8-9

2:8 ยากอบไม่ได้หมายถึงว่าควรหลบหลีกการให้เกียรติคนมั่งมี แต่เราควรรักและปฏิบัติต่อทุกคนเหมือนที่เราปฏิบัติต่อตัวเราเอง (มธ. 7:12; ลนต. 19:18) “ราชวงศ์” (กรีก.basilikos) [หมายเหตุ-พระคัมภีร์ไทยไม่มีการแปลคำว่า“ราชวงศ์”] บทบัญญัติแห่งราชวงศ์นี้เป็นของกษัตริย์ซึ่งเป็นผู้นำแห่งอาณาจักร (กรีก.basilikon) โดยผู้เชื่อ จะได้รับสืบทอดเป็นมรดก (ข้อ5)¹⁰¹ สูงส่งเพราะเป็นบทบัญญัติที่สำคัญ ซึ่งครอบคลุมบทบัญญัติอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ (มธ. 22:39; ลนต. 19:18) มากไปกว่านั้นเป็น "การกระทำจากเบื้องบนอย่างสมควรของกษัตริย์"¹⁰² คำว่า “บทบัญญัติแห่งราชวงศ์สะท้อนถึงภาษาลาติน lex regia ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี ในราชอาณาจักรโรมัน¹⁰³

2:9 ข้อนี้ยากอบได้ใช้คำกริยาภาษากรีกคำเดียวกันที่ท่านได้ใช้ในข้อ 1 นั่นคือ prosopolepto เป็นการเลือกปฏิบัติอย่างเดียวกันที่ยากอบได้เน้นตรงนี้ (2:1-13) ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดต่อบทบัญญัติแห่งราชวงศ์ เพราะว่าเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบางคนที่ด้อยกว่าและบางคนเหมือนดั่งเขาเป็นแหล่งของความชื่นชมเป็นพิเศษ (กจ.10:34) และยังได้ฝ่าฝืนคำสั่ง บางคำสั่งที่เจอได้ในพระคำของพระเจ้าซึ่งเผยสำแดงถึงน้ำพระทัยของพระองค์ต่อท่าทีของความสัมพันธ์ต่อผู้อื่น (มธ.7:12;ลนต.19:15)

“ พระคำข้อนี้เรียกให้เราเข้าสู่ความรักที่สอดคล้อง ไม่ใช่แค่เชื่อเชิญด้วยความสุภาพเท่านั้น ผู้คนที่มียาวยได้ต่ำก็ควรจะได้รับการต้อนรับอย่างเต็มที่ในการเข้ามามีส่วนในคริสตจักร ข้อความตอนนี้ยังเรียกร้องให้เราเป็นเหมือนคนตาบอดต่อความแตกต่างในเรื่องการเงิน อย่าให้การเงินนั้นมีผล ต่อพันธกิจ คนที่ยากจนก็มีคุณค่าต่อการดีสอน การดูแลเอาใจใส่และความรัก เช่นเดียวกันกับ คนที่มีความสามารถจะช่วยเหลือคริสตจักร จากปัญหาทางด้านงบประมาณได้”¹⁰⁴

“ ผู้ใดได้สำแดงความลำเอียงก็ได้หักกฏสูงสุดแห่งความรักต่อเพื่อนบ้านไป ซึ่งกฏนี้ทำให้เข้าใจ กฏอื่นๆ และครอบคลุมความสัมพันธ์ต่อคนอื่น ๆ”¹⁰⁵

5. ความสำคัญของความอยุติธรรม 2:10-11

2:10 ยากอบคาดไว้ว่าจะมีผู้อ่านของท่านบางคน ที่อาจรู้สึกว่าการปฏิบัติที่แตกต่างต่อผู้อื่นนั้น ไม่สำคัญเท่าไร ดังนั้นท่านจึงชี้ว่าการปฏิบัติโดยการชอบคนใดคนหนึ่งมากกว่าอีกคน นั้นเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของพระเจ้า เราได้กลายเป็นผู้กระทำผิดโดยที่เราได้ฝ่าฝืน บทบัญญัติของพระเจ้า แต่ก็ไม่เชื่อว่าเราได้ฝ่าฝืนทุก ๆ คำสั่งในบทบัญญัตินั้น ผู้หนึ่งผู้ใด ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเขาได้ประพฤติอย่างชอบธรรม เพราะว่าเขาได้รักษาบทบัญญัติของ พระเจ้าเพียงแค่บางส่วนเท่านั้น

“ คนยิวนั้นค่อนข้างเฉลียวฉลาดจะคิดว่าบทบัญญัตินั้นเป็นเหมือนอนุกรม (เป็นชุด ๆ) ของ คำสั่งศาล การรักษาหนึ่งคำสั่งก็เพื่อให้มีเครดิตเพิ่ม แต่ถ้าฝ่าฝืนสักหนึ่งคำสั่งก็จะก่อให้เกิด หนี้ ดังนั้นเขาก็สามารถบวกข้อต่าง ๆ ที่เขารักษาไว้ได้และลบออก ในข้อที่เขาฝ่าฝืน สิ่ง ที่ปรากฏก็คือ ยอดของเครดิตและหนี้”¹⁰⁶

“การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่สามารถขึ้นอยู่กับการเลือก เราไม่สามารถเลือกแค่ บางอย่างที่เราชอบโดยไม่ใส่ใจที่เหลือ น้ำพระทัยของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย บทบัญญัติทั้งหมดเป็นการสำแดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อประชากร ของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งสถาปนาความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ยิ่งใหญ่ การที่จะหักเอา สักมุม หนึ่งของกระจกออกก็เป็นการกระทำผิดเหมือนทำให้กระจกทั้งแผ่นแตก ผู้ซึ่ง ได้ก้าวล้ำ เข้าไปเขตต้องห้าม ณ จุดใดจุดหนึ่งก็มีความผิดเพราะได้เข้าไปในเขตต้องห้าม”¹⁰⁷

2:11 ยากอบได้อธิบายสิ่งนี้ด้วยการตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับข้อห้ามการฝ่าฝืนบทบัญญัติที่ร้ายแรง สอง ประการ ความร้ายแรงของบาปทุกอย่างนั้นไม่เท่ากัน และผลของความบาปบางอย่าง ก็ หนักหนาสาหัสกว่าอย่างอื่น ทุกบาปนั้นร้ายแรงเท่ากันโดยที่ว่าบาปใดก็ได้แล้วแต่เป็นการ ฝ่า ฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้า

6. การนำมาซึ่งการพิพากษาของเราเอง 2:12-13

2:12 กฎแห่งเสรีภาพเป็นบทบัญญัติของพระเจ้าที่ปลดปล่อยเรา เป็นบทบัญญัติเดียวกัน กับ บทบัญญัติของพระคริสต์ (กท.6:2) ซึ่งแตกต่างจากบทบัญญัติของโมเสส มีอิสระ ตั้ง เหมือนเราอยู่ภายใต้บทบัญญัติของพระคริสต์เราจะต้องจดจำว่าพระเจ้าจะพิพากษาเรา (รม.14:10-13;1คร.3:12-15;2คร.5:10) เราจะต้องพูดและปฏิบัติให้คล้องจองกันเช่นว่า โดย ปราศจากอคติต่อคนอื่น ๆ

“เมื่อท่านพูดกับผู้เชื่อ การพิพากษาที่ท่านได้กล่าวถึงนั้นคงจะเป็นการพิพากษาของผู้เชื่อ ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ (2คร.5:10)”¹⁰⁸

2:13 พระเจ้าจะไม่พิพากษาเราด้วยความลำเอียง พระองค์จะพิพากษาอย่างเด็ดขาดต่อคนที่ขาดความเมตตา เราจะต้องเข้าใจข้อความนี้ประกอบกับการสำแดงความจริงเกี่ยวข้อง กับเรื่อง ที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาผู้เชื่ออย่างไร เราไม่ได้อยู่ในอันตรายถึงการสูญเสีย ความรอดของเราหรือแม้แต่การเผชิญพระพิโรธของพระเจ้า อย่างไรก็ตามเราจะทุกข์ทน กับการสูญเสียรางวัล หากเรากระทำบาปโดยการฝึกฝนความลำเอียงอย่างไร้เมตตา (2คร.5:10; มธ.5:7;6:15;7:1; 18:23-25)

อีกด้านหนึ่งหากเรามีเมตตาในการปฏิบัติต่อผู้อื่น พระเจ้าก็จะปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตา เมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ (มธ.25:34-40) ความเมตตาอยู่เหนือการพิพากษา ดังเช่นความรักอยู่เหนือความลำเอียง เราควรยอมรับซึ่งกันและกันด้วยความเอื้ออารีย์ ความเมตตากรุณาและด้วยความเสมอภาค¹⁰⁹

ชีวิตในปัจจุบันนี้ ความลำเอียงหลายครั้งเกิดขึ้นจากระดับความแตกต่างในด้านเศรษฐกิจ เชื้อชาติ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง พื้นฐานการศึกษา และความคิดเห็นส่วนตัว นี่เป็นเพียงแค่มิติเดียว¹¹⁰ สำหรับคริสเตียนยากที่จะเป็นธรรมต่อคนที่โอ้อวดความบาปของตนมากกว่าคนที่ยอมรับว่าเขาได้กระทำบาป อย่างไรก็ตามพระคริสต์ได้วายพระชนม์เพื่อคนทุกคน เราควรยื่นมือเข้าไปหาทุกคนเหมือนดังพระองค์ได้กระทำแทนที่การไม่เป็นมิตรและการแบ่งพรรคแบ่งพวก นี่เป็นความจริงไม่ว่าคนบาปนั้น จะเป็นคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ผู้ป่วยโรคเอดส์ คนทำแท้ง คนโกหก คนล่วงประเวณี หัวขโมย คนที่ขอบนินทา คนโลกมาก เป็นต้น การยื่นมือไปหาคนเหล่านี้ เป็นตัวบ่งชี้ที่ถูกต้องว่าความรัก ของพระคริสต์นั้นควบคุมเราอยู่ (1:27)

พระธรรมหลายข้อในตอนนี้อาจนำมาซึ่งคำถามในหลาย ๆ คนที่เกี่ยวข้องกับมุมมองของยากอบในเรื่อง ความสัมพันธ์ของคริสเตียนต่อบทบัญญัติของโมเสส ท่านได้หมายถึงการที่เราจะต้องรับผิดชอบรักษาบทบัญญัติของโมเสสทั้งหมดหรือ ? คำพูดของท่านเอง ณ การประชุมที่เยรูซาเล็มได้สำแดงให้เห็นว่า นี่ไม่ใช่มุมมองของท่าน (กจ.15:13-21) พระเจ้าได้ให้บทบัญญัติของโมเสสเพื่อวางระเบียบให้กับชีวิต ของคนอิสราเอล และเปิดเผยพระลักษณะและพระประสงค์ของพระองค์ต่อชนชาติอิสราเอลและต่อ คนทั้งปวง และระเบียบควบคุมเหล่านั้นได้สิ้นสุดลงเมื่อพระเยซู วายพระชนม์บนไม้กางเขน (รม.10:4; ฮบ.7:12) คุณค่าของการสำแดงนี้จะคงอยู่ตลอดไป เป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะซึ่งยังเป็นประโยชน์ (2ทธ.3:16) การเปิดเผยด้าน

จริยธรรมที่ยากอบบ่งชี้ยังนำมาใช้ได้ขณะนี้เหมือนก่อนการสิ้นพระชนม์ที่ กางเขน พระเจ้ายังทรงคาดหวังให้มนุษย์ดำเนินอยู่ในแสงสว่าง ในทางตรงกันข้ามพระเจ้าได้ทำให้ บทบัญญัติของโมเสสนั้นสิ้นสุดลง แต่บางคนยังออกคำสั่งบังคับให้มีการพยายามใช้พันธสัญญานี้ ภายใต้กฎใหม่ของบทบัญญัติแห่งเสรีภาพ สิ่งเหล่านี้เป็นกฎหมายที่มีผลต่อการประพฤติกของมนุษย์ ในปัจจุบัน ความแตกต่างคือ กฎเหล่านั้นมีผลต่อชีวิตของชนชาติอิสราเอลภายใต้บทบัญญัติของโมเสส คริสเตียนดำเนินชีวิตภายใต้กฎเกณฑ์ใหม่ซึ่งเป็นกฎแห่งเสรีภาพ ชนชาติอิสราเอลได้ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ กฎเกณฑ์ที่แตกต่างไปนั้นคือบทบัญญัติของโมเสส ความจริงที่ว่าหลักคำสอนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ บทบัญญัติของโมเสสเช่นเดียวกันกับบทบัญญัติของพระคริสต์ก็ไม่ได้หมายความว่าเรานั้นยังอยู่ภายใต้ บทบัญญัติของโมเสส¹¹¹

ข. ความสำคัญของความเชื่อที่เข้มแข็ง 2:14-26

บ้างก็เห็นว่าพระคัมภีร์ส่วนนี้กำลังพูดถึงเนื้อหาใหม่ คือ ความสัมพันธ์ของความเชื่อและการกระทำ โดยเนื้อหาที่ผ่าน ๆ มานี้ได้พูดถึงความลำเอียง (1-13) แต่สำหรับข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ นั้นก็ยังคงเหมือนว่า เนื้อหานี้ ยังเป็นเนื้อหาเดียวกันที่ต่อเนื่องจากเรื่องเดิม 1:19-27 เกี่ยวกับ 1:2-18 ซึ่งได้พูดถึงปัญหา ที่มากกว่าและกว้างกว่าและยังเชื่อมโยงอยู่กับปัญหาเดิมที่ได้กล่าวมานั้น

“เนื้อหาในตอนนี้อาจารย์ยากอบประสงค์ขยายความหมายและธรรมชาติของความเชื่อ

ในพระเยซูคริสต์ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อ 1 ซึ่งไม่ได้สอดคล้องกับ prosopolepsia [ความเคารพ ต่อผู้อื่น]”¹¹²

ในการพูดคุยของท่านเรื่องความลำเอียง ยากอบได้โต้แย้งเพื่อความจริงแท้ และเตือนเกี่ยวกับการ หลอกลวง ตัวเอง ประเด็นที่ใหญ่กว่าคือเรื่องความเชื่อในพระเจ้า ยากอบได้เขียนเนื้อหาขึ้นเพื่อท้าทายให้ ผู้อ่าน ของท่านนั้นตรวจสอบความเข้มแข็งเรื่องความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้า พวกเขาได้ฝึกฝนความเชื่อ จริง ๆ ใหม่ หรือได้ใช้ความเชื่อในการประพฤติกของพวกเขาหรือไม่ การเลือกปฏิบัติกับบางคนของพวกเขา ก่อให้เกิดคำถามขึ้นในความคิดของยากอบ

“คริสเตียนที่เติบโตแล้วนั้นไม่เพียงแต่มีความอดทนต่อการทดสอบ (ยก. บทที่1) แต่เขานั้นยังได้ ฝึกฝนความจริงด้วย นี่เป็นหัวข้อหลักของยากอบบทที่ 2 ผู้ที่ยังไม่เติบโตพูดเกี่ยวกับความเชื่อของ เขา แต่ผู้ที่เติบโตแล้วดำเนินชีวิตในความเชื่อของเขา การได้ยินพระคำของพระเจ้า (ยก.1:22-25) และการพูดแต่พระคำของพระเจ้าไม่สามารถมาแทนที่การกระทำตามพระคำของพระเจ้าได้”¹¹³

มุมมองต่อการตีความหมายหลักของพระคัมภีร์ตอนนี้มีอยู่ 3 หลักใหญ่ๆ มุมมองแรกได้อ้างถึงบุคคล ที่เป็นผู้เชื่อแล้วแต่ได้สูญเสียความรอดของเขาไป เขาเคยมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดแต่ที่ไม่มีอีกแล้ว นี่เป็นมุมมองส่วนใหญ่ของหลักอามีเนียน มุมมองที่สองได้อ้างถึง ผู้ที่ไม่เชื่อแต่ได้กล่าวว่าตนเป็นคริสเตียน แต่ไม่เคยฝึกฝนความเชื่อในพระคริสต์ที่ช่วยให้รอดได้ ความเชื่อของเขาจึงเป็นเพียงแค่การยอมรับความจริงทางสติปัญญา ไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด¹¹⁴ ในการตีความหมายเช่นนี้มีผู้สนับสนุนท่านหนึ่งเขียนไว้ว่า

การเปรียบเทียบ “ของ[ยากอบ]นั้นเป็นการเปรียบเทียบระหว่างความเชื่อสองประเภท อย่างหนึ่งคือช่วยให้รอดได้ และอีกอย่างช่วยให้รอดไม่ได้”¹¹⁵ มุมมองที่สามได้กล่าวอ้างถึงผู้เชื่อที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในความเชื่อ เขาไม่ได้ประพฤติปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่เขาเชื่อ¹¹⁶ ในสองมุมมองแรกนั้นกล่าวว่าเนื้อหา นี้ ได้อธิบายถึงผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ในขณะที่มุมมองที่สามกล่าวอธิบายถึงผู้เชื่อ โดยการตรวจสอบเนื้อหา พระคัมภีร์ เราสามารถตัดสินใจได้ว่ามุมมองใดถูกต้อง

1. คำยืนยันของยากอบ 2:14

การตีความหมายของหลักอามีเนียนต่อพระคำข้อนี้ (มุมมองที่หนึ่งข้างต้น) เป็นดังนี้ ถ้าผู้ใดกล่าวอ้างว่าเป็น คริสเตียนแต่ไม่มีหลักฐานถึงความเชื่อที่แท้จริง โดยวิถีชีวิตของเขา เขาอาจไม่เคยรอดเลย หรืออาจสูญเสีย ความรอดไปแล้ว มุมปฎิรูปหนึ่ง (มุมมองที่สองข้างต้น) คือการที่ผู้หนึ่งกล่าวอ้างว่าเป็นคริสเตียน แต่ไม่มี หลักฐานของความเชื่อที่แท้จริง โดยวิถีชีวิตของเขา หมายถึง เขาไม่เคยรอดเลย¹¹⁷ การตีความหมายที่สาม (มุมมองที่สามข้างต้น) ก็คือ หากผู้ใดผู้หนึ่งกล่าวว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่มีหลักฐานแห่งความเชื่อ โดยวิถี การดำเนินชีวิตของเขาก็มีความเป็นไปได้สองอย่าง เขาไม่ได้รับความรอดหรือเขาอาจรอด แต่เขาไม่ได้ ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ และฝึกฝนความเชื่อของเขา

ยากอบชี้ให้เห็นว่าคริสเตียนที่กล่าวอ้างว่ารักผู้อื่น แต่ได้ฝึกฝนการเลือกที่รักมักที่ชังก็ได้สำแดงว่า เขาไม่ได้ รักจริง ๆ ขณะเดียวกันท่านได้ยกปัญหาที่ใหญ่กว่าของผู้เชื่อผู้ซึ่งไม่มีหลักฐานของความเชื่อในการดำเนิน ชีวิตของเขาเลย ท่านเริ่มต้นโดยการตั้งคำถามความเข้มแข็งของความเชื่อนั้น รูปแบบของคำถามในภาษากรีกคาดหวังคำตอบด้านลบ ถ้าเราจะแปลก็คือ “ความเชื่อแบบนี้จะทำให้เขารอดได้หรือ?” หรือ “ความเชื่อเช่นนี้จะช่วยให้เขาให้รอดได้หรือ?” เราอาจนำผู้อ่านไปฝึกคิดทาง การตีความอย่างเดียวกันนี้ก็มิอยู่ใน 1:2-4 ;2:17,18,20,22,26 และ 1คร.13:4 ซึ่งเพิ่มความชัดเจนของการแปลที่ไม่เหมาะสมของคำว่า “แบบนี้” หรือ “เช่นนี้” การแปลในตอนนี้มีการย้ำคำว่า “ความเชื่อ” ให้เป็นคำนาม ยากอบได้กล่าวว่า ความเชื่อปราศจากการกระทำไม่สามารถช่วยผู้ใดให้รอดได้ การกระทำเป็นเงื่อนไขสำหรับความรอดบางอย่าง

คำพูดประโยคนี้นี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับการยืนยันของเปาโล ที่ว่าการกระทำไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับความรอด (อฟ .2:8-9;รม.11:6) อย่างไรก็ตาม เปาโลและยากอบได้พูดถึงมุมมองที่แตกต่างของความรอดซึ่งเห็น ได้ชัดเจนกับการกล่าวยืนยันของยากอบก่อนหน้านี้ ผู้อ่านซึ่งเป็นคริสเตียนจะสามารถช่วยจิตวิญญาณ ของเขา ให้รอดได้ (ชีวิตที่ดีกว่าถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า 1:21) พระเยซูได้ให้คำเตือนคล้าย ๆ กัน คือ หากสาวกของพระองค์ไม่ได้ติดตามพระองค์อีกต่อไป พวกเขาที่จะสูญเสียจิตวิญญาณของเขาไป (ชีวิต มธ.16:24-26;มก.3:4;8:34-37;ลก.9:23-25) พระองค์ได้ใช้คำกรีกคำเดียวกันที่ยากอบได้ใช้อธิบายคำว่าชีวิต (psyche) คำแปล “ชีวิต” ที่ใช้สำหรับ “จิตวิญญาณ” อาจทำให้เราเข้าใจผิดได้ อย่างไรก็ตาม มาถึงบทสรุป ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังเท่านั้นที่อยู่ในมุมมองนี้ เมื่อไหร่ที่แล้วแต่ที่เราอ่านคำนี้ (psyche) มากกว่านี้ psyche อธิบาย ถึงความเป็นตัวตนของเราทั้งหมดไม่ใช่เพียงแค่ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังหรือชีวิตนิรันดร์ (1ปด.1:9) ทุก ๆ มุมมอง ของชีวิตรวมอยู่ด้วยกัน และในบริบทนี้จะช่วยให้เรามองเห็นได้ว่าอะไรคืออะไร

“เราไม่ได้รอดโดยการประพฤติแต่เรารอดเพื่อการประพฤติ สองสิ่งนี้คือความจริงของชีวิตคริสเตียน และการเน้นย้ำทั้งหมดของเปาโลคือความจริงข้อแรก ส่วนการเน้นย้ำทั้งหมดของยากอบคือความจริงข้อที่สอง”¹¹⁸

ในข้อ 14 ยากอบได้ย้อนกลับไปหาความคิดของท่านใน 1:21-22 ซึ่งเกี่ยวกับการช่วยชีวิตคนหนึ่ง ให้รอดจากความตาย ประเด็นของท่านก็คือความเชื่อไม่ใช่สิ่งทดแทนการเชื่อฟัง ความเชื่อดั้งเดิมปราศจากการกระทำที่ดีไม่สามารถปกป้องคริสเตียนจากผลแห่งความตายของความบาปได้ในชีวิตนี้ (อย่างน้อย การสามัคคีธรรมกับพระเจาก็ไร้ประโยชน์ และอย่างมากคือความตาย ฝ่ายเนื้อหนัง 1ยน.5:16) ความเชื่อนั้น ไม่สามารถช่วยเขาให้รอดได้จากการติสอนของพระเจ้าที่มาถึงเขา การทำดีที่เพิ่มเข้ามากับความเชื่อเป็น สิ่งที่จำเป็นสำหรับการปลดปล่อย (ความรอด) นักวิจารณ์หลายคนเชื่อว่ายากอบกำลังพูดถึงหลักศาสนศาสตร์ ความรอดซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตหลังความตาย (รอดจากการสาปแช่งชั่ววันรันดร์) การตีความหมายเช่นนี้ เห็น ได้ชัดเจนว่าเกี่ยวข้องกับการเอาการกระทำเข้ามามีส่วนเป็นเงื่อนไขบางอย่างของความรอด ซึ่งขัดแย้ง กับ การเปิดเผยที่ชัดเจนที่ว่าความรอดจากนรกก็โดยพระคุณเท่านั้น

“คงเป็นการยากหากจะหาความคิดที่มีค่า และมีความหมายหลากหลายกว่าความคิดตามอย่าง พระคัมภีร์ในเรื่องความรอด” ความหมายของความรอดนั้นกว้างมาก กว้างและหมายถึงหลายๆ สิ่ง ในหลายๆ บริบท คำที่ได้ใช้ไปนั้นไม่ได้สื่อความหมายอย่างแม่นยำ อย่างไรก็ตาม ความยากลำบาก เหล่านี้ก็ไม่ได้ขัดขวางนักแปลหรือนักตีความหลายคนจากการคาดเดา หลายครั้งปราศจากข้อความ การประกาศความบริสุทธิ์ คำที่ใช้อย่างแพร่หลาย คือ “การปลดปล่อยจากนรก” หรือ “ไปสวรรค์ หลังจากคุณตาย” สำหรับหลายคนอาจประหลาดใจเมื่อรู้ว่า “ความรอด” (soteria) เป็น ความหมาย ที่มาถึงความคิดของผู้อ่านพระคัมภีร์ในยุคแรกนั้นน้อยที่สุดจริงๆ แล้วการใช้ภาษาฮีบรู คำว่า “ช่วย

ให้รอด” หรือ “ความรอด” ในพระคัมภีร์เดิมได้ใช้ 812 ครั้ง มีเพียง 58 ครั้ง (7.1 เปอร์เซ็น) ที่กล่าวอ้างถึงความรอดชั่ววันจันทร์”¹¹⁹

2. คำอธิบายของยากอบ 2:15-16

สิ่งที่ท่านได้ทำก่อนหน้านี้ (ข้อ 2-4) ยากอบได้ยกตัวอย่างอธิบายถึงจุดยืนของท่าน (ข้อ 15-16) ท่านได้ ยกตัวอย่างจากสถานการณ์ที่เป็นไปได้อย่างมากว่าอาจเกิดขึ้นในคริสตจักรของท่านเองในกรุงเยรูซาเล็มที่ ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยผู้เชื่อยากจนมากมาย (รม.15:25-31;1คร.16:3) ผู้คนที่ทั้งหลายที่อยู่ในคำอธิบายของยากอบนั้นดูเหมือนว่าจะจะเป็นคริสเตียนแท้จริง โดยเห็นจากคำพูดที่ท่านได้ใช้อธิบายถึงพวกเขา (“พี่น้อง” ใน 1:2;2:1,14;3:1) สถานการณ์ที่ท่านอธิบายนั้นเน้นให้เห็นความไร้สาระของการกล่าวอ้างว่ามีความเชื่อ ที่เข้มแข็ง (ที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะนำความเชื่อของเขามาสู่การฝึกฝน) แต่ในเวลาเดียวกันความเชื่อนั้นก็ไร้ผล หรือไม่ได้กระทำตาม (ไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า 1ยน.3:17-18) การกล่าวอวยพรไม่สามารถช่วยให้ ชายผู้หิวโหย รอดจากความตาย ขนบปิ้งเท่านั้นที่ทำได้ นักปรัชญาชาวกรีกท่านหนึ่งได้เรียบเรียง ข้อ 14-17 ไว้ดังนี้

“มันจะเป็นการดีอะไรพี่น้องคริสเตียนของข้าพเจ้า หากบางคนท่ามกลางท่านพูดว่า เขามีความเชื่อ แต่ไม่ได้กระทำตามความเชื่อนั้น ความเชื่อแน่นอนว่าไม่สามารถรักษาชีวิตของเขาได้ ใช่ไหม? ก็เหมือนกันถ้าสักคนในพวกท่านพูดกับพี่น้องคริสเตียนของท่านบางคนผู้ซึ่งขาดแคลนสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต และท่านพูดว่า “กลับไปบ้านด้วยสันติสุขและทำให้อบอุ่นและอิมท้อง” แต่หากท่านไม่ได้ให้เขาในสิ่งที่เขาจำเป็นต่อชีวิตฝ่ายร่างกายมันจะเป็นการดีได้อย่างไร? ชีวิตของเขาจะปลอดภัยโดยคำพูดอย่างมั่นใจของท่านหรือ? ในทางเดียวกันเมื่อความเชื่อขึ้นอยู่กับตัวเอง เพราะว่าท่านได้ล้มเหลวในการปฏิบัติตาม ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ไร้ชีวิต เหมือนอย่างคำพูดที่ไร้ความหมายของท่านต่อพี่น้องคริสเตียนของท่านซึ่งสิ้นเนื้อประดาตัว มันไม่มีพลังรักษาชีวิตได้เลย”¹²⁰

3. คำกล่าวอ้างในจุดยืนของยากอบ 2:17

ยากอบไม่ได้พูดว่าคนที่ตอบสนองต่อความต้องการของคริสเตียนคนอื่น ดังในข้อ 15-16 กำลังล้ำแดงว่า เขาขาดการฝึกฝนความเชื่อที่ช่วยให้รอดและปราศจากชีวิตนิรันดร์ สิ่งที่ท่านกำลังพูดก็คือ หากการกระทำ (การเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า) ไม่ได้มากับความเชื่อก็เป็นความเชื่อที่ไร้ประโยชน์ (ไม่เคลื่อนไหว)

“เราสามารถพูดอย่างบริสุทธิ์ใจทั้งในความคิดและอารมณ์ “ผมรู้สึกเสียใจต่อคนยากจน” “ผมไม่เห็นด้วยกับการเหยียดเชื้อชาติ” แต่ยากอบจะพูดว่า “จะเป็นการดีอย่างไรถ้าคุณไม่ทำ บางสิ่งบางอย่างที่จะช่วยคนยากจน หรือที่จะรักษาความไม่ไว้วางใจและความไม่ยุติธรรมระหว่างเชื้อชาติ?” คริสเตียนบางคนพยายามมีท่าทีของความเชื่อส่วนตัวปราศจากการกระทำส่วนตัว ตัวอย่างเช่นว่า “โดยส่วนตัวผมไม่เห็นด้วยกับการทำแท้ง แต่ผมก็ไม่พยายามเปลี่ยนความคิดของผู้อื่น” ยากอบยังคง ยืนกรานถามเราว่า “คุณกำลังทำอะไรเพื่อปกป้องเหยื่อ ทั้งเหยื่อผู้ซึ่งเป็นทารกและเหยื่อผู้ซึ่งเป็นแม่?”¹²¹

“ไร้ประโยชน์/ตาย” ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้ปรากฏอยู่ แต่ไม่เคลื่อนไหว ไม่แข็งแรงอีกต่อไป อยู่เฉย ๆ ใช้การไม่ได้ (ข้อ 14) นี่เป็นประเด็นที่สำคัญมาก

“ไม่มีการพิจารณาอย่างลึกซึ้งว่าทำไมยากอบถึงเลือกใช้คำว่า “ไร้ประโยชน์/ตาย” เพื่ออธิบาย ความเชื่อที่ไม่ทำงาน แต่นาทีที่เราเชื่อมโยงเข้ากับหัวข้อที่ครอบคลุม “การช่วยชีวิตให้รอด” ทุกสิ่งทุกอย่างก็กระจ่างชัดขึ้น สาระที่ยากอบได้คำนึงถึงนั้นเป็นสาระแห่งชีวิตหรือความตาย (ท่านไม่ได้พูดถึงความรอดจากนรก) ความจริงที่อยู่ในความคิดของท่านก็คือความจริงอันมาจาก สุภามิต “คนชอบธรรมจะได้รับชีวิตส่วนผู้ที่ติดตามความชั่วก็ไปสู่ความตาย” [สภษ.11:19;10:27;12:28;13:14; 19:16] ความเชื่อที่ไร้ประโยชน์จะสามารถช่วยให้คริสเตียนรอดพ้นจากความตาย ได้ไหม คำถามก็มีคำตอบอยู่ในตัวของมันเอง การเลือกใช้คำว่าไร้ประโยชน์ก็เป็นคำพูดที่ลงตัว สำหรับการโต้แย้งของยากอบ”¹²²

4. คำคัดค้าน 2:18

ต่อไปนี้เป็น การนำเสนอคำคัดค้านของยากอบในบทสรุปของท่านที่ว่าความเชื่อนั้นไร้ประโยชน์ (ไม่พร้อม ใช้งาน) หากปราศจากการกระทำ ท่านได้ใส่คำเหล่านี้ไว้ในปากของผู้คัดค้านที่ไม่มีเหตุผล คำคัดค้านนี้และ การตอบสนองเป็นอย่างดีด้วยกันกับที่เปาโลได้ใช้ (รม.9:19-20;1คร.15:35-36) นี่เป็นข้อเขียน โจมตี¹²³ แบบของข้อเขียนโจมตีนี้ช่วยให้เราระบุได้ถึงข้อความของผู้คัดค้านและสิ่งที่ตามมา คือการตอบสนองของ ยากอบต่อผู้คัดค้าน ในพระคัมภีร์ฉบับ NIV โดยการใช้เครื่องหมายคำพูด ผู้คัดค้านได้พูดเฉพาะข้อความ ส่วนแรกของข้อนี้ คือ “ท่านมีความเชื่อ ส่วนข้าพเจ้ามีการกระทำ” และยากอบตอบสนองในส่วนท้าย ของข้อนี้ พระคัมภีร์ฉบับ NASB ผู้คัดค้านได้พูดประโยคทั้งหมดในข้อนี้ อันไหนถูกต้อง? ไม่มีเครื่องหมาย วรรคตอนในต้นฉบับ(ภาษากรีก) ดังนั้นเราจะต้องตัดสินใจในพื้นฐานที่ว่าอะไรมีความหมายชัดเจนมากที่สุด ผู้คัดค้านดูเหมือนว่าจะสร้างประเด็นโดยการโต้เถียงมากกว่าการพูดประโยคธรรมดา ๆ

เท่านั้น ความจริงนี้ ดูเหมือนชัดเจนจากบริบทในการที่ยากอบตอบสนองกับข้อพิสูจน์ (ข้อ 19-23) ดังนั้นในพระธรรมข้อนี้ ผมขอการใช้เครื่องหมายวันวรรคของพระคัมภีร์ฉบับ NASB มากกว่า

ผู้คัดค้านยิวว่า การทำดีนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้อรอด เขากล่าวว่า “ท่านไม่สามารถ พิสูจน์ได้ว่าท่านมีความเชื่อนอกจากว่าท่านได้มีการกระทำแต่เพราะว่าข้าพเจ้ามีการกระทำท่านจึงเห็นได้ว่า ข้าพเจ้ามีความเชื่อ”¹²⁴ นี่คือข้อถกเถียงที่กลุ่มอิวเจนเจลิเคิลได้ใช้ หลักฐานจำเป็นที่บอกว่าผู้นั้นได้รับ ความรอดแล้ว (เหตุที่พ้นบาป) คือการกระทำอันดีของเขา (การช่วยให้พ้นบาป) หากเขาไม่ได้ทำ ในสิ่งที่ดีเขาก็ไม่ได้รับความรอด บ้างบอกว่าการทำงานจะเป็นหลักฐานของความเชื่อเสมอไป แต่ถ้ามุมมองนี้เป็นความจริงทำไมพระเยซูจึงสอนสาวกของพระองค์ว่าบางคน “อยู่ในเรา” ก็ไม่เกิดผล (ยน.15:2-6) ?

ความคิดที่ว่า หลักฐานของการช่วยให้รอดจะต้องสำแดงออกก่อนที่คนบาปนั้นจะมีความแน่ใจอย่างเต็มที่ ถึงเหตุแห่งความรอดของเขา ความคิดนี้มาจากนักเทศน์ปฏิรูปหลังจากช่วงเวลาที่ยอห์น คาลวิน นั้น เป็น ที่รู้จักดีแล้ว ความคิดนี้ไม่ได้เป็นไปตามพระคัมภีร์หรือยอห์น คาลวินเองก็ไม่ได้ยึดถือ ดีโอคอร์ เบซ่า ในเจนีวาและวิลเลียม เพอกินส์ ในอังกฤษ คือผู้นำสองคนในความเชื่อแบบคาแวนิส แยกออกจากคำสอนของยอห์น คาลวินเองที่สอนเกี่ยวกับความเชื่อและความแน่ใจในความรอด¹²⁵ พื้นฐานของความแน่ใจของเราที่ว่าเรานั้นรอดแล้ว คือพระสัญญาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ (ยน.1:12;3;16,36;5:24;6:47;10:27-29;20:31) ไม่ใช่การสำแดงออกถึงการงานที่ดีหรือการกระทำที่ดี (ผล) ในชีวิตของเราพระเยซูสอนว่า กิ่งบางกิ่งของเรือเถานั้นไม่ได้ออกผล (มธ.13:22;มก.4:7;ลก.8:14;ยน.15:2,6) อย่งไรก็ตามกิ่งก้านเหล่านั้น ยังมี ส่วนในชีวิตของเรือเถา ดูเหมือนชัดเจนว่าผู้เชื่อที่แท้ทุกคนนั้นจะมีประสบการณ์ของการเปลี่ยนแปลง ครั้งใหญ่ในชีวิตของเขาเมื่อเขาไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ให้เป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอด(กท.2:20;รม.6:13;อฟ.5:8;คส.1:13) อย่งไรก็ตามพระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าแบบอย่างชีวิตของผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคนนั้นจะมีประสบการณ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการเปลี่ยนแปลงภายนอก นั่นก็ขึ้นอยู่กับคำตอบสนองของผู้เชื่อ ต่อ น้ำพระทัยของพระเจ้า คริสเตียนฝ่ายเนื้อหนัง (1คร.3:1-4) คือผู้ซึ่งเลือกยอมทำตามเนื้อหนังมากกว่า ยอมจำนนต่อการควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผลเป็นหลักฐานภายนอกของชีวิตภายใน ก็เหมือนดั่ง ต้นไม้บางต้นออกผลเพียงเล็กน้อยหรือไม่ออกผลเลย ดังนั้นจึงเป็นไปได้สำหรับคริสเตียนที่แท้จริงบางคน ที่ไม่ออกผลเลยหรือไม่มีหลักฐานภายนอกของชีวิตนิรันดร์ของเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์มีอิทธิพลกับ การเปลี่ยนแปลงภายในของผู้เชื่อทุกคน ตามปกติแล้วพระองค์จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายนอกด้วยเช่นกัน นอกเหนือจากว่าผู้เชื่อผู้นั้นได้ทำให้พระวิญญาณดับลงและทำให้พระองค์โสโครเศร้าเมื่อพระองค์ ประสงค์สำแดงชีวิตพระคริสต์ผ่านทางชีวิตของเราให้คนอื่นได้เห็น

5. คำโต้แย้งของยากอบ 2:19-23

2:19

ยากอบปฏิเสธคำถกเถียงของผู้คัดค้านที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 18 ความเชื่อที่แท้จริงนั้น ไม่ได้มีผลออกมาในกิจการที่ดีเสมอไป ศิมารก็เชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์ นั้นเป็นความจริง Shema (ฉธบ.6:4) เคยเป็นและยังเป็นการสารภาพความเชื่อประจำวันของคนยิวที่เคร่งครัดในศาสนา อย่างไรก็ตามก็ยังมีปฏิบัติกิจการงานที่ชั่วร้ายอยู่ พวกมันรู้และเข้าใจว่าความประพฤติของพวกมันนั้นจะนำอะไรมาสู่ตัวมันเอง แต่แทนที่จะหันจากทางแห่งความชั่วร้ายของมัน มันกลับกลัวจนตัวสั่นในขณะที่รอคอยการพิพากษาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมคิดว่ายากอบได้เลือกศิมารมาเป็นสิ่งอธิบายเพราะพวกมันเป็นตัวอย่างที่ร้ายแรงและชัดเจนที่สุดของผู้ซึ่งมีความเชื่อถูกต้องแต่การกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ยากอบไม่ได้ เลือกพวกมันเพราะว่าพวกมันนั้นหลงทาง ซึ่งมันก็หลงทางจริงๆ ตลอดทั้งหนังสือเล่มนี้ ยากอบได้พูดถึงคริสเตียนที่แท้จริง (ข้อ 14 ,15,21,23,25) เหมือนกับศิมาร คริสเตียนสามารถยืนอยู่ในการดีอันต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าถึงแม้เขารู้ว่าในวันหนึ่งเขาจะต้อง ยืนอยู่ ณ ที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์

บางคนได้สรุปว่า เหตุผลของยากอบในการใช้ศิมารในการอธิบายก็เพื่อให้เห็นว่าการยอมรับ ความจริงทางปัญญานั้นไม่เพียงพอ การมีประสบการณ์ในการเปลี่ยนแปลงใหม่ คนๆ นั้น จะต้องไม่ยอมรับเพียงแค่ว่าข้อความแห่งพระกิตติคุณนั้นเป็นความจริง แต่จะต้องพึ่งพาใน พระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะช่วยเขาให้รอดได้ ในทางตรงกันข้ามก็เป็นความจริงที่การยอมรับ ทางสติปัญญาว่าพระกิตติคุณนั้นเป็นความจริงก็ไม่เพียงพอต่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งไม่ได้ปรากฏอยู่ในประเด็นที่ยากอบกำลังอธิบายอยู่ ดูเหมือนว่าประเด็นของท่านก็คือ การทำดีไม่ได้้ออกผลมาจากความเชื่อถูกต้องเสมอไป (1:26-27;4:17) มันเป็นอย่างนั้นในกรณีของอับราฮัม (ข้อ 21-22) แต่ไม่ใช่ในกรณีของศิมาร หลักฐานมากไปกว่านั้น ซึ่งบอกว่าเป็นที่ถูกต้องก็คือสิ่งที่ยากอบได้พูดว่าสิ่งที่ศิมารเชื่อนั้น ไม่ใช่ข้อความ ของพระกิตติคุณ ยากอบไม่ได้พูดถึงว่าอะไรคือสิ่งจำเป็นของการมาเป็นคริสเตียน

“...ได้มีการกล่าวอ้างถึงข้อนี้บ่อยครั้งเพื่อแสดงให้เห็นว่าสิ่งมีชีวิตบางอย่าง ก็ สามารถเชื่อได้แต่ไม่รอด เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจริง เพราะได้กล่าวไว้เพียงว่าศิมารนั้นเชื่อว่าพระเจ้ามองค์เดียว”¹²⁶

นักปรัชญาบางคนเชื่อว่าผู้โต้แย้งกำลังพูดในข้อ 19 และเช่นเดียวกันในข้อ 18 ¹²⁷ บางคน ได้ยึดเอาเป็นบทสรุปบนความจริงที่ว่าภาษากรีกคำว่า choris (แปลว่า “ปราศจาก”) คือ ek

(แปลว่า “โดย”) ในหนังสือต้นฉบับของกรีกดั้งเดิม นักปรัชญากรีกส่วนใหญ่เชื่อว่า choris เป็นคำที่เหมาะสมและยากอบกำลังพูดถึงในข้อ 19¹²⁸ ผมเห็นด้วยกับพวกเขาใน ประเด็นนี้

2:20 ยากอบคิดว่าคำถกเถียงของผู้ขัดแย้งของท่านนั้นช่างโง่เขลา ท่านยังยืนยันว่าปราศจาก การกระทำที่ตีความเชื่อของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในพระเจ้าก็ไร้ประโยชน์ ไม่ใช่ไม่มีอยู่ แต่ไร้ประโยชน์ (กรีก argos) ไม่มีผลกระทบปราศจากการกระทำ (มธ.20:3,6)

คริสเตียนผู้ซึ่งหยุดการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในแต่ละวันก็เหมือนกับคนที่มีอวัยวะที่ไม่ทำงานอยู่ในร่างกายของเขา อวัยวะที่ตายแล้วก็เหมือนความเชื่อของคริสเตียนแบบนี้ ที่ตายแล้วและไร้ประโยชน์เช่นกัน มากไปกว่านั้นความเชื่อที่ตายแล้วของเขาก็จะส่งผลต่อ ความตายฝ่ายเนื้อหนังของเขาด้วย ดังเช่นอวัยวะที่ไร้ประโยชน์จะทำให้ชีวิตฝ่ายกาย ไร้ประโยชน์เช่นกัน

ยากอบดำเนินเรื่องต่อที่อธิบายว่าท่านหมายความว่าอย่างไร ในคำว่า “ไร้ประโยชน์” ในข้อ 20-23 บ่อยครั้งที่ยากอบได้เขียนเกี่ยวกับความไร้ประโยชน์ของความเชื่อที่ไม่ได้มาควบคู่กับ การกระทำ ไม่ใช่การขาดความเชื่อที่ไม่ได้มากับการกระทำ (1:26;2:14,16,20)

2:21 ข้อนี้ตอนแรกดูเหมือนจะขัดแย้งกับข้ออื่น ๆ ที่ว่าพระเจ้าประกาศให้อับราฮัมเป็น ผู้ชอบธรรมเมื่ออับราฮัมเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า (ปฐมก.15:1-6;รม.4:1-5) วิธีแก้ไข ปัญหานี้มีอยู่ในความหมายของ “สาเหตุที่รอดพ้น” คำนี้มีความหมายว่า ประกาศให้ บางคนนั้นชอบธรรมในแง่กฎหมาย ไม่ใช่ทำให้บางคนชอบธรรมโดยการประพฤติดของเขา (อพย.23:7; ลขบ.25:1;1พทษ.8:32) ข้อผิดพลาดของการตีความหมายเหตุของการพ้นบาป ทางพระคัมภีร์คือ สิ่งที่ได้ำนักตีความหมายปฏิรูปหลายคนมาสรุปว่า ทุกคนผู้ซึ่งพ้นบาป อย่างแท้จริงจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ต่อการปฏิบัติตัวอย่างชอบธรรม

พระคัมภีร์ฉบับ NIV “ถือว่าชอบธรรม” ก่อนข้างคิดไปหน่อย (ข้อ 25) อับราฮัม ถูกประกาศว่าชอบธรรมมากกว่าหนึ่งครั้ง ผู้แปลส่วนใหญ่เข้าใจข้อความแรกของ พระคัมภีร์ของเหตุการณ์ช่วยให้พ้นบาปของเขาเป็นการอธิบาย “ การบังเกิดใหม่” ของเขา เป็นศัพท์ที่ใช้ในพระคัมภีร์ใหม่ (ปฐมก.15:6) นี่เป็นเวลาที่พระเจ้าประกาศว่าอับราฮัม ชอบธรรมประมาณ 20 ปีต่อมา ยากอบก็ได้พูดว่าอับราฮัมนั้นชอบธรรมอีกครั้ง

พระคัมภีร์สอนอย่างเสมอต้นเสมอปลายว่าผู้เชื่อที่พระเจ้าได้ทรงประกาศว่าชอบธรรมนั้น

จะไม่สูญเสียความชอบธรรมของเขาต่อพระเจ้า (รม.5:1;8:1) พวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับ การช่วยให้รอดอีกครั้ง เหตุของการพันบาปที่ตามมาของอับราฮัมเป็นการกล่าวอ้างทางหลักฐานถึงการประกาศความชอบธรรมของเขาในครั้งที่สอง ยากอบกล่าวว่าครั้งที่สองนี้เป็นเวลาที่การกระทำของอับราฮัมได้ให้คำพยานต่อความเชื่อของเขา (เป็นพยาน)¹²⁹ การกระทำไม่ใช่หลักฐานของความเชื่อเสมอไป (ข้อ 19) แต่บางครั้งมันก็ใช่ มันจะใช่เมื่อไหร่ก็ได้แต่ที่คนหนึ่งผู้ซึ่งได้มาเป็นผู้เชื่อโดยความเชื่อยังคงดำเนินชีวิตต่อไปโดยความเชื่อ อับราฮัมเป็นตัวอย่างที่ดีของผู้เชื่อ ผู้ซึ่งการกระทำที่ดี (การเชื่อฟังพระเจ้า) ได้เป็นพยานถึงความชอบธรรมของเขา เขาดำเนินชีวิตต่อไปโดยความเชื่อ เหมือนดั่งที่เขาได้รับการประกาศว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ

2:22

ความเชื่อของอับราฮัม “สมบูรณ์” โดยการกระทำของเขาในจุดที่ว่า การกระทำของเขา นั้นได้ทำให้ความเชื่อของเขาเข้มแข็งขึ้น นี่เป็นอีกทางหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความคิด เดียวกันที่ยากอบได้กล่าวใน 1:2-4 การเติบโตมาจากการที่เราอดทนอยู่ในน้ำพระทัยของ พระเจ้า เมื่อเราเผชิญกับการทดลอง เมื่อพระเจ้าได้ไว้ชีวิตของอิสอัค ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ความเชื่อของอับราฮัมนั้นกลับกลายเป็นเข้มแข็งมากกว่าที่เขาเคยเป็น

“ความเชื่อที่ประกาศให้ชอบธรรมสามารถเคลื่อนไหว และเป็นบทบาทที่เข้มแข็งในชีวิตของผู้เชื่อที่เชื่อฟังได้เช่นเดียวกับอับราฮัม มันสามารถส่งอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อการสำแดงการเชื่อฟังในกระบวนการความเชื่อนั้นเองก็สามารถ “สมบูรณ์แบบ” ได้ ภาษากรีกใช้คำว่า การเจริญเติบโตและแรงจูงใจ ความเชื่อ ก็เช่นกันหล่อเลี้ยงและทำให้แข็งแรงได้โดยการกระทำ”¹³⁰

การใช้คำเอกพจน์ “ท่าน” ในข้อนี้ในภาษากรีกบ่งบอกว่ายากอบยังกำลังพูดกับผู้ที่คัดค้านท่านอยู่

2:23

ปฐก.15:6 ได้รับการ “เติมเต็ม” เมื่ออับราฮัมถวายอิสอัคในจุดที่ว่า ความเชื่อของอับราฮัมได้ปรากฏอย่างชัดเจนผ่านเหตุการณ์นี้ สิ่งซึ่งพระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับอับราฮัมได้กลายเป็นความจริงที่ชัดเจนเมื่อคนต้นตระกูลไว้วางใจเชื่อฟังพระเจ้าเมื่อถูกทดลอง

“ในการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา ได้สำแดงถึงความหมายที่สมบูรณ์ของพระคำซึ่งได้กล่าวไว้ (ปฐก.15:6) หลายปีก่อนการยกย่องความเชื่อของอับราฮัม”¹³¹

ยากอบดูเหมือนว่าได้สรุปความจริงที่พระเจ้าเรียกอับราฮัมเป็นสหายด้วยเหตุผลเหล่านี้ พระองค์ต้องการสำแดงความเชื่อพร้อมการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงแต่เป็นความเชื่อตอนต้นที่ช่วยให้รอด นี่คือนี่ที่ทำให้ผู้นั้นเป็นสหายสนิทของพระเจ้า (4:4; 2 พศด. 20:7; อสย. 41:8; ยน. 14:21; 15:14)

“เมื่อมนุษย์ถูกประกาศให้พ้นบาปโดยความเชื่อ เขาพบว่าเขาไม่มีคุณสมบัติใด ๆ เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า (รม. 4:6) แต่พระเจ้าเท่านั้นสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวฝ่ายจิตวิญญาณนี้ อย่างไรก็ตามแล้วแต่เมื่อมนุษย์ได้ถูกประกาศว่าชอบธรรม โดยการประพฤติ เขาได้รับความใกล้ชิดกับพระเจ้าซึ่งสำแดงให้ผู้อื่นได้เห็น ดังนั้น เขาจึงถูกเรียกว่า ‘สหายของพระเจ้า’ แม้กระทั่งพระเยซูคริสต์ว่า ‘ท่านเป็นสหายของเรา ถ้าท่านกระทำตามสิ่งที่เราได้บอกท่าน’ (ยน. 15:14)”¹³²

ทำไมยากอบจึงได้นำอับราฮัมเข้ามาสู่การโต้แย้งของท่าน อับราฮัมเป็นตัวอย่างชัดเจน ซึ่งเห็นความเป็นไปได้ ของการประกาศให้ชอบธรรมโดยพระเจ้า และไม่ใช้โดยการประพฤติของเขา เป็นเพราะอับราฮัมได้ดำเนิน ชีวิตโดยความเชื่ออย่างต่อเนื่อง (วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ) 20 ปีหลังจากที่เขาได้ถูกประกาศให้เป็น คนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเจ้า ความประพฤติของเขาก็ได้ประกาศว่าเขาชอบธรรม ดังเช่น ที่อับราฮัมได้กระทำโดยวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ ผู้อ่านคริสเตียนของยากอบก็สามารถพิสูจน์ ความชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเจ้า โดยการกระทำที่ดี และกลายเป็นสหายที่แท้จริงของพระเจ้าได้

6. การโต้เถียงสุดท้ายของยากอบ 2:24-26

2:24 การใช้คำสรรพนาม “ท่านทั้งหลาย” ในข้อนี้ ภาษากรีกฉบับดั้งเดิมนั้นแสดงให้เห็นว่า ยากอบได้จบการตอบสนองของท่านต่อผู้โต้แย้ง และจากนี้ไปท่านก็ได้พูดโดยตรงต่อผู้อ่าน ของท่านอีกครั้งหนึ่ง (ข้อ 14-17)

การกระทำประกาศเราให้ชอบธรรม (กรีก *dikaioo* บ่งบอกความเป็นปัจจุบัน) คือ การกระทำของเราเป็นพยานให้ผู้อื่นได้เห็นว่าเรากำลังฝึกฝนความเชื่อที่ได้ช่วยเราให้รอด สิ่งนี้คือผลภายนอกที่สำแดงให้เห็นถึงชีวิตนิรันดร์ที่อยู่ภายใน “ท่านเห็น....โดยการกระทำ [ของเขา]” อย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้ยากอบได้พูดว่า ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนเกิดผลให้เห็นได้ (ข้อ 17 ยน. 15:2) ความเชื่ออย่างนี้แหละที่ไม่เกิดผลแต่ “ไร้ประโยชน์” แต่อย่างไรก็ตาม เขานั้นมีความเชื่อ ผู้เชื่อบางคนดูเหมือนว่าจะมีผลของความเชื่อที่ช่วยให้รอด แต่วันหนึ่ง พระเจ้าจะเปิดเผย “ข้าวสาลี” ซึ่งเป็น “วัชพืช” ของพวกเขา (มธ. 13:30)

“...เป็นการเข้าใจกันอย่างดีว่าเปาโลและยากอบนั้นกำลังพูดถึงสถานการณ์ที่ค่อนข้างต่างกัน ในขณะที่ผู้ฟังของเปาโลกำลังอยู่ในสถานภาพอันตรายที่กำลังพึ่งพา ‘การกระทำเพื่อการช่วยให้รอด’ แต่ผู้อ่านของยากอบนั้นกำลังแก้ตัวจาก การกระทำที่ดีด้วยวิธีสำแดงเพียงความเชื่อที่ไร้ประโยชน์”¹³³

นักเขียนท่านหนึ่งได้โต้ตอบมุมมองที่เห็นว่า การแก้ตัวในที่นี้นั้นเป็นเรื่องที่รู้จักกันโดยทั่วไป และได้กล่าวไว้ในเรื่องของการช่วยให้รอด¹³⁴ มุมมองของผมในการแก้ตัวนี้คือ เป็นเพียงแค่ การกระทำต่อหน้าผู้อื่น และไม่ได้อยู่ในเนื้อหาของช่วยให้รอด

2:25

ยากอบสามารถจบการโต้แย้งของท่านลงที่ “บรรพบุรุษที่น่าเคารพ” อับราฮัม แต่ท่านเลือกที่จะเพิ่มคำอธิบายของราหับ “หญิงโสเภณีที่ได้รับการกู้”¹³⁵

“ราหับนั้นช่างเหมาะสมเหลือเกินที่ผู้กความคิดของท่านเข้าด้วยกัน ข้อความนั้น เริ่มต้นดังที่เราได้เห็นกับการพาดพิงถึงหัวข้อของเขา ‘การช่วยชีวิตให้รอด’ (2:14;1:11) ไม่น่าสงสัยเลยที่ราหับได้ถูกเลือกให้เป็นตัวอย่าง ของบุคคลผู้ซึ่ง ชีวิตฝ่ายร่างกายได้รับ ‘การช่วยให้รอด’ อย่างชัดเจนเพราะการกระทำของนาง”¹³⁶

ปรากฏให้เห็นค่อนข้างชัดเจนว่าราหับได้ไว้วางใจในพระเจ้าก่อนที่ผู้สอดแนมเหล่านั้นจะมาถึงที่ประตูของนาง (ยชว.2:9-13) มากกว่าการเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอล นางนั้น เป็นคนที่ได้กลับใจในศาสนายูดาห์ ดังนั้นด้วยตัวอย่างสองตัวอย่างนี้ยากอบได้แสดงให้เห็น ความจำเป็นของการกระทำสำหรับผู้เชื่อ ซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับเบื้องหลังหรือที่มาของผู้ นั้น อับราฮัมและราหับนั้นค่อนข้างจะต่างกันอย่างมาก

“ความแตกต่างนั้นช่างน่าสนใจ อับราฮัมผู้ซึ่งเป็นคนสำคัญในพระคัมภีร์ ราหับ ผู้มีส่วนเพียงเล็กน้อย อับราฮัมบิดาแห่งความสัจซื่อ ราหับหญิงต่างชาติ อับราฮัมผู้ เป็นที่เคารพนับถือ ราหับหญิงที่มีชื่อเสียงไม่ดิ อับราฮัมเป็นผู้ชาย ราหับเป็นผู้หญิง เหมือนดังที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งการเปรียบเทียบความแตกต่างนั้น จงใจทำให้เราเห็น ความจริง และข้อความที่สำแดงให้เราเข้าใจได้การใช้สถานการณ์ ตั้งแต่อับราฮัม ถึงราหับก็ได้ย้อนกลับมาอีกครั้ง พื้นฐานความสำคัญของการ กระทำโดยความเชื่อ คือ การกระทำของอับราฮัมและของราหับ และพวกเขาก็ได้ นำมาใช้ทั้งหมดโดย ปราศจากการยกเว้น”

“อะไรคือการกระทำของอับราฮัม? เขาไม่ได้ยึดอะไรไว้จากพระเจ้า พระเจ้าตรัสว่า ‘เราต้องการลูกชายของเจ้า’ และอับราฮัม ‘ดั้นด้นแต่เช้า’(ปฐมก .22:3) เชื่อฟังทันที อะไรคือการกระทำของราหับ? นางได้ยื่นมือออกและรับเอาผู้ที่ขัดสนและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เข้ามาอยู่ในการดูแลของนางโดยไม่ใส่ใจว่าต้องจ่ายราคาเท่าไร”¹³⁷

2:26

ความเชื่อปราศจากการกระทำก็ตายเหมือนกับร่างกายมนุษย์ที่ปราศจากจิตวิญญาณ ไม่มีคุณค่านำมาใช้ไม่ได้เลย นี่คือการอธิบายสุดท้าย และการยืนยันสุดท้าย ของยากอบในหัวข้อนี้ ความเชื่อของเราจะกลายเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์เมื่อเราหยุดเชื่อฟังพระเจ้า ความเชื่อที่เคยเข้มแข็งกลายเป็นความเชื่อที่ตายไปแล้ว ทั้งร่างกายที่ตายแล้วและความเชื่อที่ตายแล้ว ครั้งหนึ่งนั้นเคยมีชีวิตอยู่

“ดังนั้นยากอบขัดแย้งกับหลักข้อเชื่อของเปาโลในเรื่องพระคุณเต็มล้น หรือการยืนยันของยอห์น ที่ว่าความเชื่อคือเงื่อนไขเดียวสำหรับชีวิตนิรันดร์อย่างนั้นหรือ? ไม่เลย แต่ท่านก็ไม่ได้สนับสนุนความคิดที่กระจายไปอย่างมากที่ว่า ‘ความเชื่อที่ตายแล้วไม่สามารถมีอยู่ในชีวิตของคริสเตียนได้’ นี้แหละคือสิ่งที่ท่านกำลังเตือนอยู่ ดังนั้นการตีความหมายถ้อยคำของท่านที่ผิดไป ไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดความสับสนอันไม่จำเป็นเกี่ยวกับเรื่องชีวิตนิรันดร์ แต่ยังได้ทำให้คริสตจักรสูญเสียสิ่งที่จำเป็นและการเตือนที่เป็นประโยชน์”

“อันตรายของความเชื่อที่กำลังเสื่อมถอยนั้นมีจริง แต่ไม่ได้รวมถึงเรื่องนรก และไม่มีข้อเขียนใดๆ ของยากอบที่นำเสนอสิ่งนี้ อย่างไรก็ตามความบาปยังคงเป็นการพ่ายแพ้ที่น่ากลัวต่อประสบการณ์ของคริสเตียนซึ่งสามารถทำให้ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังจบลงได้ ดังนั้นสติปัญญาจากพระคัมภีร์เดิมได้เพิ่มการเป็นพยานในตัวเองต่อการเตือนของยากอบ และหากผู้ใดจะถูกช่วยให้รอดจากผลของบาปเช่นนี้ เขาจะต้องมีการกระทำ”¹³⁸

“ไม่มีสักครั้งเดียวที่ยากอบได้ตั้งคำถามว่าคนมั่งมีหรือคนจนที่ได้รับความรอด หรือท่านก็ไม่ได้พูด

ถึง

คนเหล่านั้นในทางใดทางหนึ่งอันเป็นเหตุให้พวกเขาต้องตั้งคำถามว่าคนเหล่านั้นรอดหรือยัง ยากอบ ไม่ได้พูดตัวอย่างเช่น ‘ปัญหาเกี่ยวกับพวกท่านนั้นก็คือว่าท่านนั้นยังไม่รอด’ ท่านไม่ได้นำเสนอด้วย แผนการณ์ของความรอด ท่านไม่ได้เตือนคนเหล่านั้นในเรื่องความแน่ใจปลอมๆในความรอด และ ท่านก็ไม่ได้กล่าวถึงพื้นฐานความเชื่อที่ช่วยให้รอด”¹³⁹

กุญแจที่ช่วยให้เข้าใจพระธรรมตอนนี้ก็คือ ความเข้าใจอย่างถูกต้องในเรื่องความเชื่อที่ไร้ประโยชน์นั่นเอง ยากอบได้ใช้ “ตายแล้ว” (ข้อ 17,26) ให้คล้องจองกับ “ไร้ประโยชน์” (ข้อ 14,16,20) ท่านไม่ได้พูดว่า ผู้ที่มีความเชื่อไร้ประโยชน์นั้นไม่มีความเชื่อ หรือเขานั้นไม่ได้รับความรอด ยากอบหมายถึงผู้ที่มีความเชื่อที่ไร้ประโยชน์นั้นมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ แต่เขาไม่ได้ดำเนินชีวิตในความเชื่อ ในขณะที่เดียวกันความเชื่อของเขาไม่มีผลกับวิถีการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน เขาไม่ได้ไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าวันต่อวัน

“ความเชื่อที่กล่าวถึงในตอนนี้ [2:14-26] สามารถเชื่อว่าเป็นไปได้ในคริสเตียนทุกคน ...ความตั้งใจ [ของยากอบ] ไม่ใช่ให้เป็นเพียงกฎเกณฑ์เท่านั้น แต่สามารถนำมาปฏิบัติได้ ท่านปรารถนาให้ คริสเตียน ฝึกฝนความเชื่อและความเป็นคริสเตียนของพวกเขาโดยการกระทำ”¹⁴⁰

เพื่อสรุป ผมเชื่อว่าสิ่งที่ยากอบได้เขียนในข้อ 14 -26 หมายถึง การกระทำที่ดำเนินไม่จำเป็นเพียงแค่ว่า เพื่อรักษาเราจากการตกนรก อย่างไรก็ตามการกระทำที่ดำเนินจำเป็นมากที่จะรักษาเราจากการตกอยู่ภายใต้การติสสอนลงโทษของพระเจ้าซึ่งอาจมีผลถึงความตายฝ่ายร่างกายก่อนกำหนดได้ เป็นไปได้ที่คริสเตียนนั้นไม่ได้ใช้ความเชื่อของเขา หยุด “เดินด้วยความเชื่อ” ในกรณีนี้ความเชื่อของเขาก็เป็นความเชื่อที่ใช้การไม่ได้ ดังนั้นเราผู้ซึ่งเป็นคริสเตียนควรระมัดระวัง ในการดำเนินต่อไป โดยการไว้วางใจและการเชื่อฟังพระเจ้าวันต่อวัน เป็นไปได้สำหรับคริสเตียนที่จะฝึกฝน “ความเชื่อที่ช่วยให้รอด” และหลังจากนั้น หยุด “เดินอยู่ในความเชื่อ” นี่คือนิสัยที่ยากอบได้เตือนเราให้หลีกเลี่ยง ท่านกำลังเน้นถึงเรื่องการพ้นจากบาป ไม่ใช่เหตุที่พ้นจากบาปในตรงนี้และจดหมายทั้งฉบับของท่าน นี้เป็นคำสอนชีวิตคริสเตียน ไม่ใช่คำสอนว่าจะ เป็น คริสเตียนได้อย่างไร

“ยากอบได้ย้ำเรื่องความเชื่อเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าท่านเน้นถึงความสำคัญของความเชื่อ แต่สิ่ง ซึ่งท่านได้โต้แย้งก็คือความเชื่อที่ปฏิเสธหน้าที่ของการเชื่อฟังพระคริสต์ดังเป็นพระเจ้า”¹⁴¹

IV. คำพูดและสติปัญญาที่มาจากเบื้องบน บทที่ 3

องค์ประกอบที่สำคัญมากอย่างหนึ่งของการกระทำของเราซึ่งยากอบได้กล่าวถึงคือคำพูดของเรา เราได้จัดการ การกระทำของเราหลายอย่างด้วยคำพูดและเราก็อาจแสดงความลำเอียงกับคำพูดของเราด้วยต่อไปยากอบ ได้ให้ทิศทางกับผู้อ่านของท่านในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำพูดซึ่งจะช่วยพวกเขาเข้าใจ และนำเอา น้ำพระทัย ของพระเจ้ามาใช้ในชีวิตของพวกเขา

ก. การควบคุมลิ้น 3:1-12

ยากอบได้กล่าวเจาะจงถึงเรื่องของการใช้เงินอย่างไม่ถูกต้องในการสรรเสริญของคริสเตียน (1คร.12:3; 14:27-39) จากเรื่องของความเชื่อที่ไร้ประโยชน์ ยากอบก็เดินเรื่องต่อไปด้วยการพูดถึงคำพูดที่ไร้ประโยชน์

“...ยากอบได้ย้อนมาถึงหัวข้อของการพูด (1:19,26) และเตือนคริสเตียนที่แท้จริงของท่านถึงอันตรายของลิ้น...”¹⁴²

“ในบทนี้ก็ยังเชื่อมโยงกับการให้คุณค่ามากเกินไปกับทฤษฎีเมื่อเปรียบเทียบกับ การปฏิบัติ ซึ่งก่อให้เกิดหัวข้อในบทที่แล้ว”¹⁴³

“ผู้ซึ่งท่านกล่าวถึงเห็นได้ว่าเป็นผู้นำที่ควบคุม นำชีวิตและทิศทางของคริสตจักร จากนี้ไปก็จะเห็นภาพของบังเหียนม้า (ข้อ 3) และหางเสือของเรือ(ข้อ 4)”¹⁴⁴

1. คำเตือนด้านลบ 3:1

จากสองบทที่ผ่านมายากอบได้แนะนำเนื้อเรื่องใหม่ด้วยคำสั่ง (1:2;2:1)

เป็นความรับผิดชอบของคริสเตียนทุกคนที่ต้องสอนผู้อื่นกับสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระคำของพระองค์ (มธ.28:19;สภ.5:12)อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่ายากอบกำลังพูดถึงคนที่ตั้งตัวเป็นผู้สอน เป็นอาจารย์ ในช่วงวันเวลาของยากอบ เช่น ครู “ที่ทำเป็นอาชีพ” ท่านอาจกำลังเตือนผู้ซึ่งกำลังคิดที่จะสอนในคริสตจักร และ กำลังแนะนำผู้ซึ่งกำลังทำพันธกิจในความสามารถที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับนั้นว่าควรจะก้าวลงมา¹⁴⁵

“จำเป็นจะต้องมีครูผู้สอน แต่ครูที่มีความสามารถไม่เพียงพอ หรือไม่สมควร หรือไม่เป็นที่ยอมรับนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมาก”¹⁴⁶

ในช่วงเวลาของยากอบคนยิวนับถือครูผู้สอน (อาจารย์) ด้วยความเกรงขามและได้ให้เกียรติพวกเขาอย่างมาก (มธ.23:8) การนมัสการในวิหารจะให้โอกาสกับชายซึ่งอยู่ในที่ประชุมจะยืนขึ้นและกล่าวกับผู้มาร่วมชุมนุม คนอื่น ๆ (จจ.13:15) คริสเตียนได้นำเอาโอกาสเช่นนี้เข้ามาไว้ในการชุมนุมกันในช่วงของคริสตจักรยุคแรก ด้วย (1คร.14:26-33) ดังนั้นมีหลายคนในกลุ่มผู้ฟังของยากอบ ถึงแม้จะไม่มีคุณสมบัติหรือความสามารถ แต่ก็อยากสอนคนอื่น เพราะเหตุว่าอยากเป็นที่เคารพหรือด้วยแรงจูงใจอย่างอื่น ยากอบได้เตือนว่า ผู้สอนนั้น พระเจ้าจะทรงตัดสินอย่างเข้มงวดกว่าผู้อื่น เพราะเชื่อว่าพวกเขานั้นรู้ความจริงและยึดเอาเป็นทางดำเนินชีวิต

“นี่ไม่ใช่การ โจมตีกลุ่มครูผู้สอนหรือการสอน สำหรับยากอบแล้วครั้งหนึ่งท่านเองก็เป็นครูผู้สอน แต่ท่านกำลังพยายามชะลอความเร่งรีบที่อยากจะสอนโดยที่ยังไม่มีคุณสมบัติ”¹⁴⁷

“ผู้สอนทุกคนนั้นก็มีความเสี่ยงที่จะกลายเป็น “ผู้รู้เยี่ยงเทพ” ไม่มีอาชีพใดที่นับถือมากกว่า การก่อให้เกิดความภาคภูมิใจฝ่ายจิตวิญญาณและสติปัญญา”¹⁴⁸

2. สาเหตุของการเตือน 3:2

ผู้ที่พูดมากก็จะทำผิดมากในคำพูดของเขา เพราะว่าลิ้นเป็นส่วนประกอบของร่างกายที่ควบคุมได้ยากที่สุด ไม่มีใครควบคุมมันได้ยกเว้นพระเยซูคริสต์ แต่ลิ้นที่เชื่องนั้นคือสิ่งที่จำเป็นของการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ (ทต.1:11)

“อย่างไรก็ดีความบาปทุกอย่างที่มีในคน ๆ หนึ่งนั้น อาจไม่ใช่ความบาปที่มีอยู่ในผู้อื่น แต่คนทุกคนนั้นอย่างน้อยก็มีความบาปอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน เช่น ความบาปของลิ้น”¹⁴⁹

3. ตัวอย่างของอันตราย 3:3-6

3:3 ม้าก็เหมือนกับคน หากเราสามารถบังคับลิ้นได้ เราก็สามารถทำให้ม้านั้นอยู่ได้บังคับได้

“ดูเหมือนว่าไม่มีอะไรทำให้ผู้เชื่อสะดุดได้มากไปกว่าลิ้น”¹⁵⁰

3:4 ตัวอย่างที่สองนี้ก็ได้เพิ่มองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่ง คือลิ้นที่อยู่ภายใต้การควบคุมสามารถช่วยให้ชนะปัญหาใหญ่ได้ ยากอบได้สังเกตเรือหลายลำในทะเลกาลิลีและอาจเป็นไปได้ว่ารวมถึงเรือในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เรือเหล่านั้นแล่นไปได้ด้วยแรงลม

3:5 ตัวอย่างสองตัวอย่างที่ผ่านมามีคุณลักษณะซึ่งยากอบจะชี้ให้เห็นต่อไปอีก ถึงแม้ว่าจะเล็กและดูเหมือนไม่สำคัญ แต่ลิ้นก็สามารถมีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงที่ค่อนข้างจะไม่สมกับขนาดของมันเลย บังเหียน หางเสือและลิ้น ถึงแม้ว่ามันจะมีขนาดเล็กแต่ก็มีพลัง ในการจัดการและชี้ทาง การตีความหมายนี้ดูเหมือนว่าจะเลือกเน้นข้อ 5 ตอนต้น ๆ ที่ลิ้นนั้นจะสามารถพูดให้คนเป็นที่สำคัญได้ ก่อนหน้านี้ยากอบไม่ได้อ้างถึงความคิดนี้ แต่ประโยคนี้ก็ยืนยันความเกี่ยวข้องของเนื้อหาตรงนี้

ลึนมีฤทธิ์ทำลายมากเหมือนประกายไฟในป่าใหญ่ มันเป็นสิ่งเล็ก ๆ แต่เต็มไปด้วยพลัง

3:6 ไฟเป็นตัวอย่างที่ดีของการเปรียบเทียบผลกระทบของลึน มันคือ “โลกแห่งความชั่วร้าย” แปลกวิปริตและทรงพลัง

“...ความชั่วช้าทั้งหลายเป็นลักษณะของโลกที่ตกต่ำลง ความอิจฉาริษยา ความหลงใหล รูปเคารพ การคูหมิ่นเหยียดหยาม ตัณหา ความโลภมาก สิ่งเหล่านี้ ส้าแดงออกมาผ่านทางลึน”¹⁵¹

“จากบริบทนี้ ดูเหมือนยากอบคิดว่าลึนนั่นเป็นระบบวงกว้างของความชั่วร้าย”¹⁵²

ลึนเป็นประตูลูกซึ่งผลกระทบของความชั่วร้ายได้ขยายออกไปเหมือนดั่งไฟ ทุกส่วนของชีวิตที่สัมผัสจะลุกเป็นไฟ ข้อนี้เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่คำว่า “นรก” (กรีก *geennes*) ได้ปรากฏขึ้นนอกเหนือจากพระกิตติคุณ 4 เล่มแรก ร่างกาย (กรีก *soma*) ความหมาย ตรงนี้ กล่าวถึงร่างกายทั้งหมด หรืออาจกล่าวรวมไปถึงคริสตจักรด้วยก็ได้¹⁵³

4. ธรรมชาติที่ควบคุมไม่ได้ของลึน 3:7-8

3:7 มนุษย์ได้ฝึกสัตว์นานาชนิดให้เชื่อและอยู่ใต้การควบคุมได้ สอนให้สิงห์โต เสือ และลิงกระโดดห้วง สอนให้นกแก้วและนกขมิ้นพูดและร้องเพลง สะกดงูให้เชื่อ ฝึกฝนปลาโลมา และปลาวาฬให้แสดงความสามารถและทำหลาย ๆ สิ่ง คนสมัยโบราณก็ภาคภูมิใจที่คนนั้น สามารถควบคุมและทำให้สัตว์ต่าง ๆ นั้นเชื่อได้¹⁵⁴ “เชื่อ” อาจเป็นคำที่แรงไป “ปราบ” อาจเป็นความหมายที่ดีกว่าของภาษากรีก (*damazo*)

3:8 นอกจากการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถปราบลึนของตัวเองได้ ลึนนั่นอันตรายมากกว่าสัตว์ร้ายใด ๆ เพราะมันไม่เคยหยุดนิ่งและ การทำลายเกิดขึ้นอย่างง่ายดายได้ด้วยคำพูด ไฟ สัตว์ และลึนล้วนมีพลังที่ทำลายได้ (ข้อ 5)

5. ความไม่สอดคล้องของลึน 3:9-12

3:9 เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยคำพูดของเรา แต่หลังจากนั้นเราก็หันไปแล้วพูดไม่ให้เกียรติผู้อื่นด้วยคำพูดของเรา นี่แหละคือความไม่สอดคล้อง เพราะมนุษย์เป็นพระฉายาของพระเจ้า (ปฐก.1:27)

“การถวายพระพรพระเจ้า คือ การทำหน้าที่อันสูงส่งของลึนมนุษย์ คนยิวที่เคร่งครัด เขาจะท่อง “พระพรสิบแปดประการ” วันละ 3 ครั้ง และ จะลงท้ายด้วยคำว่า “โอ้พระเจ้า พระพร เป็นของพระองค์”¹⁵⁵ เป็นการฝึกปฏิบัติ ที่เคร่งครัดในกลุ่มชาวยิว ทั้งในการพูดและในการเขียนจะเพิ่ม “พระพรเป็น ของพระองค์” หลังการกล่าวพระนามของพระเจ้า ไม่น่าสงสัยเลยว่าผู้อ่าน จดหมายนี้ยังคงปฏิบัติเช่นนี้เสมอมา เมื่อมีการเอ่ยถึงพระเจ้า”¹⁵⁶

3:10 ไม่เพียงแค่ว่าข้อเท็จจริงนี้ขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ก็ยังขัดแย้งกับลำดับตามธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ ด้วย

“ถึงแม้ว่าผู้เชื่อจะมีการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระวิญญาณที่สามารถควบคุมลึนได้ แต่เขาอาจไม่ได้คิดถึงความเหมาะสมของความเป็นไปได้”¹⁵⁷

“สำหรับผู้ที่พูดสรรเสริญพระเจ้าในสถานนมัสการ แล้วทำร้ายผู้อื่นด้วยคำพูดในที่ทำงาน หรือที่บ้าน ยากอบสั่งไว้ว่า “ชำระถ้อยคำของท่านตลอดทั้งอาทิตย์” กับคนที่พูดว่า “โอ้ ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าพูดมากเกินไป” แล้วก็หัวเราะ ยากอบนั้น ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องที่ตลก ท่านย้ำว่า “ให้ไว้ต่อการฟัง ช้าต่อการพูด” คนที่ชอบ โอ้อวด “ข้าพเจ้าจะพูดสิ่งที่อยู่ในความคิดของข้าพเจ้า ไม่ว่าใครจะได้รับ ความเจ็บปวด” ยากอบนั้นไม่ประทับใจเลย แต่ท่านสั่งว่า “ดีคำพูดของท่าน” คนที่พูดว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้า นินทามากเกินไป แต่ก็ช่วยไม่ได้ที่เป็นแบบนี้” ยากอบยังต้องการให้ท่าน “ควบคุมลึนของท่าน” คนที่ติดนิสัยชอบพูดคูหมิ่น พูดเยาะเย้ย หรือเสียดสีผู้อื่น “ยากอบสั่งให้เปลี่ยนนิสัยการพูดของท่าน” ยากอบคาดหวังการฝึกวินัยจะเกิดขึ้นในชีวิตของคริสเตียน” คริสเตียนคนไหน ก็แล้วแต่สามารถขอพระคุณที่จำเป็นได้ เพราะพระเจ้าจะทรงประทานสิ่งดีให้ (1:7) และให้อย่างมากมาย (1:5) หากเป็นอย่างนี้ในวันนี้ก็ไม่ต้องการชำระนิสัยที่เสื่อมทรามด้านคำพูดอีกในคริสตจักร”¹⁵⁸

“...ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์จะวางคุณค่ามากมายไว้บนความรู้สึกที่ยังคงเป็นแค่ความคิดทางสมองเท่านั้น ไม่มีอะไรเป็นที่รู้จักได้จนกว่ามันได้เปลี่ยนรูปร่าง ของชีวิต”¹⁵⁹

“การกล่าวอ้างมานั้นไม่ใช่การใช้คำหยาบคายในคำพูดที่คำซ้ำ แต่ดูเหมือนว่าเป็น การแลเห็นถึงการถกเถียงด้วยความโกรธและการพุดคุดหมิ่นในกลุ่มที่ขัดแย้งกันใน คริสตจักร(4:1-2,11-12)”¹⁶⁰

3:11-12 คำอธิบายก็ได้เน้นถึงธรรมชาติของความไม่สอดคล้อง (มธ.7:16) แหล่งน้ำแหล่งหนึ่ง สามารถมีน้ำได้ชนิดเดียวเท่านั้น ต้นไม้ต้นหนึ่งจะออกผลตามประเภทของมันเท่านั้น บ่อน้ำพุเค็มไม่สามารถที่จะก่อให้เกิดน้ำจืดได้ฉันใด ธรรมชาติที่ล้มลงของมนุษย์ก็ไม่ สามารถออกผลแห่งคำพูดที่บริสุทธิ์ได้ น้ำพุ ต้นไม้ และลิ้นล้วนแต่มีพลังทำให้ปีติยินดี (ข้อ 5,8)

“เด็กและมีอิทธิพลลิ้นนั้นจะต้องถูกควบคุม ชั่วร้ายและติดต่อลิ้นนั้นจะต้องถูก ใใส่ไว้ในกรง เค็มและไม่สอดคล้องลิ้นนั้นจะต้องได้รับการชำระ”¹⁶¹

ยากอบก็ยังจัดการกับเรื่องเดียวกันจากบทที่ผ่านมานั้นคือเรื่องราวที่ส่งผลต่อความประพฤติของมนุษย์ ที่ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า ยากอบขัดแย้งอย่างมากกับคริสตาสนาซึ่งพระเยซูได้ต่อว่าถึงความผิดเพี้ยน และการเสแสร้งของพวกเขา แน่แน่นอนว่ายากอบนั้นได้วาดภาพความประพฤติของมนุษย์ว่าเป็น การออกห่าง อย่างเป็นธรรมชาติจากอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข. การควบคุมความคิด 3:13-18

เหมือนบทอื่น ๆ ที่ผ่านมานั้น ยากอบเริ่มต้นพุดถึงคำพูดของมนุษย์ด้วยการตักเตือน และชี้แจงต่อไปกับเรื่องหลัก ๆ ที่เกิดขึ้น ท่านได้พุดถึงความสำคัญของการควบคุมความคิด ตามด้วยการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจว่าจะควบคุมลิ้นของเขาอย่างไร สติปัญญาความคิดจะส่งผลถึงการใช้ลิ้น สังเกตุดูคำที่สำคัญคือ “ฉลาด” และ “ปัญญา” (ข้อ 13,17) ซึ่งเป็นวงเล็บความคิดของตอนนี้ เช่นเดียวกันกับความเด่นชัดของ “อย่างสันติ” และ “สันติสุข” ที่สรุปข้อนี้ (ข้อ 17,18)

1. ความสำคัญของการถ่อมใจ 3:13

คุณสมบัติที่แท้จริงของครูผู้สอน (ข้อ1) สติปัญญา (ความสามารถในการมองเห็นชีวิตในมุมมองของพระเจ้า) และความเข้าใจ (ความรู้และความเข้าใจทางจิตใจ) ในความคิดของยากอบอาจคิดถึงคนฉลาดใน พระคัมภีร์เดิม¹⁶² เราสามารถรู้ถึงความเข้าใจของผู้อื่นได้อย่างง่าย ๆ แต่สติปัญญานั้นยากเกินจะระบุได้ ยากอบบอกว่าให้ดูที่ความประพฤติหากเราอยากรู้ว่าเขาหรือเธอเป็นผู้ที่มีสติปัญญาหรือไม่ สติปัญญาที่ ยากอบพูดถึงนี้ไม่ได้ดูจากผลอะไรมากมายในสิ่งที่ผู้หนึ่งผู้ใดคิดหรือพูด แต่มีผลในสิ่งที่เขากระทำ¹⁶³

เครื่องหมายหนึ่งของสติปัญญาคือ ความอ่อนสุภาพ ความนอบน้อม ความถ่อมใจ ภาษากรีก(คำว่า ความอ่อนสุภาพ) ได้ใช้ในหนังสือที่ไม่ใช่พระคัมภีร์เพื่ออธิบายถึงม้าซึ่งบางคนได้ทำให้เชื่องและฝึกฝน ให้ยอมต่อบังเหียน¹⁶⁴ เป็นภาพของพลังภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักฐานของท่าที่ เช่นนี้คือการยอมวางตัวเองภายใต้การควบคุมโดยอำนาจของพระเจ้า ทางเดียวที่ควบคุมมันได้คือ การวาง ความคิดของเราอย่างเต็มใจภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และยอมให้พระองค์ควบคุมมัน (ให้เป็นไปตาม ทางของพระองค์ มธ.11:27;2 คร.10:1) แนวความคิดของยากอบเรื่องสติปัญญานั้นเป็นแบบฮีบรูมากกว่า แบบกรีกทางศีลธรรมมากกว่าทางสติปัญญา(1:5)

“ดูเหมือนว่าปัญหาจะมาจากคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้นำ คิดว่าพวกเขาไม่มีสติปัญญาและมีความเข้าใจที่เหนือกว่า และได้้นำความแตกแยกมาสู่คริสตจักรด้วยคำสอนของพวกเขาซึ่งปฏิเสธการใช้ดินที่ไม่ถูกต้อง”¹⁶⁵

“เป็นการยากที่ผู้สอนหรือผู้เทศน์จะคงดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความถ่อมใจ แต่ไม่ว่าจะยากสักเท่าไร ก็ตามความถ่อมใจนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก”¹⁶⁶

2. ความสำคัญของความใจกว้าง 3:14-16

3:14 “ขมขื่นด้วยใจอิจฉา” และ “ทะเลเหือดหาย” เห็นแก่ตัวคือแรงจูงใจจะต้องไม่อยู่ในหัวใจของผู้สอน ไม่อย่างนั้นเขาจะพบว่าตัวเองกำลังพูดในสิ่งที่ไม่ควร ทำที่เหล่านี้ต่อผู้อื่นและต่อตัวเองเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความใจกว้างที่แสวงหาความสุขและสิ่งดีของผู้อื่นก่อนตัวเอง ความอิจฉาและความทะเลเหือดหายเป็นการสำแดงออกมาซึ่งความเย่อหยิ่ง และมันจะมีผลออกมาในการส่งเสริมยกชูตัวเองมากกว่าความจริงที่ผู้สอนนั้นควรรับผิดชอบในการสื่อสาร การโกหกต่อความจริงหมายถึง การสอนสิ่งที่ไม่ใช่ความจริงซึ่งเป็นที่ตรง

กันข้ามกับความจริง ผู้ซึ่งโอดถึงสติปัญญา นั้น ไม่ได้ติดตามพระเจ้าเพราะว่าความถ่อมใจ ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ในชีวิตของเขา นี่เป็นความจริงทั้งที่เป็นคริสเตียนและไม่ใช่อิสเตียน

3:15 “สติปัญญา” แบบนี้ซึ่งมาจากความอิจฉาและความทะเยอทะยาน ไม่ได้มีแหล่งที่มาจากความยำเกรงพระเจ้า มันเป็นสิ่งที่มาจากวิญญาณ (ปรีชญา) ของโลกนี้ (2:1-7) ซึ่งมีองค์ประกอบตามธรรมชาติเท่านั้น ไม่ได้รวมไปถึงอิทธิพลเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณของพระเจ้า มากไปกว่านั้นมันเป็นสติปัญญาที่เป็นเหมือนดั่งมารในความหลอกลวง ความเจ้าเล่ห์และความชั่วช้า

“สติปัญญานั้นไม่ได้วัดด้วยปัญญาแต่ด้วยการกระทำ ไม่ใช่เรื่องของการสะสมความจริงในการสอน แต่เป็นการนำความจริงนั้นมาใช้ในชีวิต”¹⁶⁷

3:16 พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุขและความเรียบร้อย (ปฐม ;1คร.14:33) พระองค์คัดค้านหรือต่อต้านความชั่วร้ายทุกสิ่ง ดังนั้นความใจแคบ ความอิจฉา และความทะเยอทะยาน ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญาซึ่งพระองค์ ประทานให้

“ไม่น่าสงสัยว่าบุคคลประเภทนี้ฉลาด เขาใช้สมองและลิ้นที่ชั่วของ แต่ความพยายามในการกระทำของเขาในคณะกรรมการ ในคริสตจักร หรือในกลุ่มใดก็แล้วแต่ก็เป็นการก่อให้เกิดปัญหา แยกผู้คนออกจากกัน เป็นการปลุกระดมการแข่งขันกัน เป็นการสร้างปัญหา เป็นการรบกวนความสัมพันธ์ของผู้คน เป็นสิ่งดี ที่จะจดจำว่าสติปัญญาของมนุษย์นั้นเป็นอย่างมามากกว่าอย่างพระเจ้าและบุคคล เช่นนี้อยู่ในการทำงานของซาตานไม่ใช่การทำงานของพระเจ้า”¹⁶⁸

3. ความสำคัญของการรักสันติ 3:17-18

3:17 ในทางตรงกันข้ามสติปัญญาซึ่งพระเจ้าประทานให้นั้นมีคุณลักษณะหลายประการ คือ ความบริสุทธิ์ หมายถึง ปราศจากสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาคือเป็นอย่างสงบสุข กล่าวเช่น รักสันติ ฝึกฝนความสงบ และออกผลแห่งความสงบสุขคือความอ่อนโยน หรือเห็นอกเห็นใจผู้อื่นคือการมีเหตุผล นั่นก็คือว่าเปิดใจต่อเหตุผลและยอมเปิดทางต่อคำขอที่สมเหตุสมผล เต็มไปด้วยความเมตตาในความหมายที่ว่าเห็นอกเห็นใจผู้ซึ่งขัดสนและ เต็ม

ไปด้วยผลที่ดี (การกระทำที่ดี) และมีความคิดเดียว ไม่โอนเอียงในการอุทิศตัวกับพระเจ้า และอย่างสุดท้ายคือ ปราศจากความเจ้าเล่ห์ กล่าวเช่น เป็นจริงต่อภาพลักษณ์ภายนอก

“ดังนั้น ‘ความบริสุทธิ์’ ไม่ได้เป็นแค่คุณสมบัติอย่างหนึ่งท่ามกลางคุณสมบัติอื่น ๆ แต่เป็น ฤกษ์งามของคุณสมบัติทั้งหมด”¹⁶⁹

3:18 ผู้ที่มุ่งมั่นรักษาสันติสุขต้องสอนพระคำของพระเจ้าอย่างสงบสุข เพื่อเก็บเกี่ยวผล ของ ความชอบธรรม (1:20) ผลที่ดีนั้นจะไม่ออกมาหากผู้สอนหว่านในถ้อยคำและวิธี ร้อนแรง ทำให้ผู้คนเป็นศัตรูกัน (1ทธ.5:1-2;2ทธ.2:14,24-26)

“การสร้างผลแห่งความชอบธรรมนั้นจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องมีสภาพอากาศ บางอย่าง พืชผลแห่งความชอบธรรมไม่สามารถออกมาได้ในสภาพอากาศที่ขมขื่น และการแสวงหาเพื่อตัวเอง ความชอบธรรมจะเติบโตได้แค่ในสภาพอากาศแห่ง สันติสุข”¹⁷⁰

“คำพูดที่ชนะใจมาจากวิญญาณที่มีสติปัญญา ลึ้นที่อยู่ในการควบคุมเป็นไปได้ เพียง ผ่านความคิดที่ใคร่ครวญอย่างดี ปากที่เต็มไปด้วยการสรรเสริญเป็นผลมา จาก ความคิดที่เต็มไปด้วยความบริสุทธิ์”¹⁷¹

ที่จะกล่าวถึงความคิดของยากอบในบทนี้ คือ คำพูดของเรานั้นสำคัญมาก ในขณะที่เราแสวงหาการ ทำพันธกิจที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้เติมเต็ม เราไม่สามารถควบคุมลิ้นได้อย่างง่าย ๆ ดังนั้นเราไม่ควร ตัดสินใจอย่างรวดเร็วในการทำพันธกิจด้านการสอน ผู้เดียวที่ควบคุมลิ้นของเราได้คือ พระเจ้าผู้ซึ่ง ประทาน สติปัญญาให้เรา สัญลักษณ์แห่งสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้ นั่น คือ ความถ่อมใจ ความใจกว้าง และสันติ สุข

ยากอบได้เตือนต่อทุกสิ่งที่ไม่ได้เกิดผลแห่งการดี เช่น ศาสนาที่ไม่เกิดผล (1:25-26) ความเชื่อที่ไม่ เกิดผล (2:26) และสติปัญญาที่ไม่เกิดผล (3:17-18)

V. ความขัดแย้งและการยอมจำนนอย่างถ่อมใจ บทที่ 4

ในบทนี้ยากอบได้ให้ทิศทางกับผู้อ่านของท่านหนุนใจและช่วยพวกเขาให้ดำเนินชีวิตอย่างสันติกับพระเจ้า กับผู้อื่น และกับตัวพวกเขาเอง ซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกับบทที่ 1 (4:6 และ 1:5;21 ทั้งบท ;4:8 และ 1:6-8,15, 21,27;4:9-10 และ 1:21)

ก. ความขัดแย้งกับผู้อื่นและความขัดแย้งกับตนเอง 4:1-10

“ยากอบบทที่ 4 ดำเนินต่อในหัวข้อเดิมของการแข่งขัน และไม่ได้พูดถึงเพียงแค่ผู้สอนของบทที่ 3:14 แต่กล่าวรวมไปถึงทุก ๆ คนที่อยู่ในความบาปคล้ายกัน การแข่งขันพุ่งออกมาจากข้างใน(ข้อ 1-3) และพุ่มพริกโดยสิ่งซึ่งเป็นของโลก ความรักต่อโลกและความรักต่อพระเจ้าไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ (ข้อ 4-6) คริสเตียนจะต้องต่อสู้กับมารและเข้าใกล้พระเจ้า (ข้อ 7-10)”¹⁷²

1. แหล่งของความขัดแย้ง 4:1

เหมือนในบทที่ผ่านมา ยากอบเริ่มต้นบทนี้ด้วยคำแนะนำอย่างชัดเจนของปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งผู้อ่านของท่านได้เผชิญ ท่านฟังจะจบการกล่าวถึงความสำคัญของการหลบเลี่ยงการแข่งขันกัน (3:14-16) และให้รักสันติ(3:13,17-18) ตอนนี้ท่านได้จัดการกับปัญหาของความขัดแย้งภายในและท่ามกลางผู้เชื่อ คำว่า “พี่น้องของ ข้าพเจ้า” นั้นหายไป (1:2;2:1;3:1) ก็บ่งชี้ถึงปัญหาที่หนักในตอนนี้และตอนที่ตามมา (ข้อ 13)

“การเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วจากภาพที่สวองามในบทที่ 3:17-18 ของชีวิตที่ควบคุมโดยสติปัญญาจากเบื้องบนมาเป็นภาพที่น่าสะอึ้งและน่าตกใจในการเปิดบทที่ 4 แต่เป็นการอธิบายถึงความจำเป็นของการเตือนสอนอย่างหนักแน่นต่อวิญญาณของโลก...”

“วิญญาณของโลกเป็นปัญหาต่อคริสตจักรเสมอมา มันสำแดงตัวคนออกมาในหลาย ๆ อย่างและหลายครั้งในทางที่ยากจะมองเห็น ยากอบได้พูดถึงการสำแดงของมันในชีวิตของผู้เชื่ออยู่ทั้งหมด 4 ด้าน โลกได้เปิดเผยตัวของมันเองในการแข่งขันอย่างเห็นแก่ตัวของพวกเขา (4:1-12) ในท่าทีของความอวดดี ความพอเพียงในตัวเอง การวางแผนธุรกิจ (4:13-17) การตอบสนองที่ผิด ๆ ต่อประสบการณ์ของความไม่ยุติธรรม (5:1-11) และในการใช้คำสาบาน (5:12)”¹⁷³

“การทะเลาะ” (กรีก polemoi,สงคราม) อาจหมายถึงการถกเถียงระหว่างคนหลาย ๆ คน ในทางตรงกันข้าม “ความขัดแย้ง” (กรีก machoi,การต่อสู้) อาจอธิบายถึงความตึงเครียดภายในของคน ๆ หนึ่ง และ

ระหว่าง คนสองสามคน ความขัดแย้งทั้งสองประเภทใหญ่หรือเล็กก็เป็นศัตรูของสันติสุข ยากอบได้ใช้ข้อเขียน (2:18,ท่ามกลางพวกท่าน) เป็นการกล่าวอ้างทั่ว ๆ ไป ไม่ได้มุ่งไปที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง”¹⁷⁴

ยากอบได้บ่งชี้กับคำถามสำนวนโวหารแหล่งของความขัดแย้งทั้งสองคือ เป็นการทำให้ตัวเองพอใจ “การทำ ตามใจตัวเอง” เป็นการทำตามใจปรารถนา (ลก.8:14; ทต.3:3) ยากอบไม่ได้พูดว่าพวกเขาทำสงครามกันเอง ภายในผู้เชื่อ แต่อยู่ในฐานะกองทัพที่รุ่มล้อมด้วยศัตรูซึ่งหลบเลี่ยงไม่ได้ที่จะโจมตีเขาหรือเธอ การเติมเต็ม ความปรารถนาก็คือ การทำตามใจตนเองเป็นสิ่งที่ผู้คนยอมใช้เวลาแห่งคุณภาพมากมายยอมจ่ายเงิน และ พละกำลังเพื่อให้ได้มา ข้าพเจ้ากำลังใช้มันเติมเต็มใจปรารถนาตัวเองหรือความปรารถนาของ พระเจ้า? ความปรารถนาส่วนตัวของเราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์และเราไม่สามารถหลบแรงดึงของมันได้ ทรายใดที่เรายังอยู่ในร่างกายปัจจุบันของเรา อย่างไรก็ตามมันจะต้องไม่ควบคุมชีวิตของเรา ความปรารถนาของพระเจ้าจะต้องกระทำเช่นนี้ (มธ.6:33) ธรรมเนียมประเพณีของเราขอยกการเติมเต็ม ใจปรารถนาส่วนตัว และนี่คือสิ่งที่คนส่วนใหญ่แสวงหารวมไปถึงคริสเตียนด้วยเช่นกัน

2. คำอธิบายของความขัดแย้ง 4:2-3

4:2 จุดจบสุดท้ายของคัมภีร์ ความปรารถนาที่คน ๆ หนึ่งอาจเติมเต็มได้หรือไม่ได้ คือการขาดกรรม เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ผ่านประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ย้อนไปจากกาลอจินมาจนถึงปัจจุบัน (เรื่องของนาโบท 1 พกษ.21) ยากอบอาจไม่ได้กล่าวหาผู้อ่านของท่านว่าเป็นขาดกร ถึงแม้ว่ามีนักปรัชญาท่านหนึ่งเชื่อว่ายากอบกล่าวหาอย่างนั้น¹⁷⁵ ท่านอาจ แค้นย่ำเตือนผู้อ่านถึงผลกระทบอย่างร้ายแรงของการดำเนินชีวิตเพียงแค่ว่าเพื่อจะเติมเต็มใจปรารถนาของตนเอง

“ในบริบทใช้คำที่แรงเช่นว่า Polemoi (สงคราม) และ Machai (การต่อสู้) ก็ดูเหมือนว่าจะดีกว่าที่ใช้ Phoneute (ท่านฆ่า) เหมือนเป็นคำพูดที่เกินจริง สำหรับความเกลียดชังนี้ก็เป็น การแก้ปัญหาที่ดูเหมือนว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับ การใช้คำที่พูดว่า “ท่านเกลียดชังและอยากได้ของ ๆ ผู้อื่น” เป็นธรรมชาติมากกว่า ที่จะพูดว่า “ท่านฆ่าและอยากได้ของ ๆ ผู้อื่น” มากไปกว่านั้น มธ .5:21-22 และ 1ยน.3:15 แสดงให้เห็นว่าความเกลียดชังก็เท่ากับการฆ่า”¹⁷⁶

เช่นเดียวกันการทะเลาะวิวาทและถกเถียงจะตามมาเมื่อเราไม่สามารถควบคุมใจปรารถนาของเราได้

“แน่นอนมีความชั่วบางอย่างในชีวิตมนุษย์ที่ซึ่งไม่สามารถสืบสาวไปถึงความ
อยาก

ได้และความอิจฉา ในความหมายที่ได้ใช้คำเหล่านี้ในข้อนี้ความอยากได้ไม่ได้นำไปสู่การครอบครองเสมอไป ความอิจฉาไม่ได้นำมาซึ่งตำแหน่งของกลุ่มเสมอไป และผลลัพธ์ที่เล็งไม่ได้ก็คือความขัดแย้งและการแข่งขัน”¹⁷⁷

“นี่เป็นสถานการณ์ที่ค้นหาได้มีต่อผู้ที่ซึ่งอุทิศตัวให้กลับมัน มันจะให้พวกเขา
ผิดหวัง และให้พวกเขาทรมาณกันและกัน”¹⁷⁸

“ความปรารถนาที่ไม่ได้รับความพึงพอใจนำไปสู่การฆ่า ความทะเยอทะยาน ที่
ผิดหวังนำไปสู่การทะเลาะวิวาทและการต่อสู้”¹⁷⁹

หนทางเดียวที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจก็คือขอให้พระเจ้าประทานให้ เราไม่มีสิ่งที่พระเจ้า
เจ้า ต้องการให้เราให้เพราะเราไม่ได้ขอสิ่งเหล่านั้นต่อพระองค์¹⁸⁰ นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ข้อ
หนึ่งที่ สำคัญมากในพระคัมภีร์ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำอธิษฐาน มีบางสิ่งบางอย่างที่เราสามารถมี
ได้ จากพระเจ้า แต่เราจะไม่มีนอกจากจะขอสิ่งเหล่านั้นกับพระองค์

4:3

อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งเราขอหลายสิ่งจากพระเจ้าเพื่อที่จะช่วยทำให้เราเองพึงพอใจใน
ความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของเรา ตัวอย่างเช่น ขอเวลามากขึ้น ขอเงินมาก ขอกำลัง มาก
ขึ้นเพื่อเราจะสามารถทำสิ่งที่เราปรารถนา แต่นั่นไม่ใช่ความปรารถนาของพระเจ้าที่มี
สำหรับเรา สิ่งจำเป็นซึ่งเราจะขอจากพระองค์คือ ให้เรามีใจปรารถนามากขึ้นกับสิ่งที่
พระองค์สัญญาและสั่งไว้ เรายังจะต้องปรารถนาให้น้อยลงกับสิ่งที่ขัดแย้งต่อน้ำพระทัย
ของพระองค์ที่มีต่อเรา (มธ.7:7-11)

“ถ้าคำอธิษฐานไม่ได้เป็นมากกว่าสูตร (พูดด้วยคำพูดที่ถูกต้อง เชื่อมากพอ แล้ว
สารภาพมันก็จะเกิดขึ้น) คริสเตียนก็เข้าสู่ความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งพวกเขา
สามารถมีเล่ห์เหลี่ยมกับพระเจ้าได้ หรือยึดเหียดความปรารถนาของพวกเขากับ
พระเจ้าเพราะพระองค์ต้องตอบคำอธิษฐานอยู่แล้ว ตรงกันข้าม ในพระคัมภีร์ใหม่
คำอธิษฐานออกมาจากความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจต่อพระบิดาผู้ซึ่งน้ำพระทัยของ
พระองค์นั้นสูงส่ง”¹⁸¹

“ในชีวิตของผู้รับใช้คริสเตียนเต็มเวลาบางคนอุทิศตนต่อกิจกรรมมากมาย ที่ไม่สิ้น
สุดเช่น การเอาใจใส่ผู้ป่วย เยี่ยมบ้านต่อบ้าน ทำพันธกิจต่อผู้ที่ยังไม่รอดและใช้

เวลาน้อยเกินไปในการเตรียมคำเทศนา นี่อาจเรียกว่า ‘ให้ความสำคัญต่อหน้าที่อย่างถูกต้อง’ แต่ก็อาจเป็นเพียงแค่การฝึกฝนซึ่งจะกระทำในสิ่งที่ตนชอบทำ บางคน ปิดล็อกประตูห้องเรียนของเขาเมื่อเขายืนอยู่บนธรรมมาเสาทิพย์นี้ สมอง ของ เขาก็ยังพร้อมแล้วที่จะยืนขึ้นในอาทิพย์หน้าด้วย เขาอาจพูดว่าธรรมมาเสาทิพย์นี้ ดี ที่สุดในการฝึกฝนความเอาใจใส่ในฐานะศิษยาภิบาล และเขาได้จัดลำดับ ความสำคัญ “อันดับแรกทำในสิ่งสำคัญที่สุด” แต่ในความจริง แล้วเขาอาจกำลังทำ ตามใจปรารถนาของตนเอง”¹⁸²

3. ธรรมชาติของการเลือก 4:4-5

4:4 ปัญหาที่แท้จริงคือ ใครจะเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าจะรัก พระเจ้าหรือโลก

“ในความหมายที่เข้าใจได้ง่ายที่สุดของคำว่า โลก คือ สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ของ แต่ละคนซึ่งเขาได้เข้ามาตอนเกิดและจะจากไปในความตาย เป็นปัจจุบันซึ่ง ๆ หน้า เคยเห็นและอยู่ชั่วคราว ซึ่งความรู้สึกของเราจะเป็นพยานในทางตรงกันข้าม กับที่ไม่เคยเห็นและอยู่นิรันดร์...”¹⁸³

โลกร็องเรียกให้เรารักตนเองและเอาความเพลิดเพลินของเรามาก่อนความเพลิดเพลินของ พระเจ้า ถ้าเราเห็นด้วยกับความคิดนี้เราก็ไม่สัจซื่อในฐานะเจ้าสาวฝ่ายวิญญาณของ พระ คริสต์ เราได้เลือกอย่างจงใจที่จะติดตามปรัชญาของโลก มากกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า เรา ไม่สามารถเป็นมิตรกับพระเจ้าถ้าเราเดินตามปรัชญาของโลก (มธ.6:24) โลกต้องการ ให้ เราเอาพระเจ้าออกจากทุก ๆ ส่วนของชีวิต พระเจ้าต้องการรวมพระองค์อยู่ในทุกส่วน ของ ชีวิตเพราะพระองค์เป็นทุกส่วนในชีวิต และปราศจากพระองค์เราไม่สามารถ ทำสิ่งใดได้ (ยน.15:5)

“...ไม่มีสักคนที่เป้าหมายของเขาคือความสำเร็จฝ่ายโลก จะสามารถเป็นสหายของ พระเจ้าได้”¹⁸⁴

4:5 ในข้อนี้ยากอบได้ให้ข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์ กับสิ่งที่ท่านได้กล่าวอ้างไว้ (ข้อ 4) อย่างไร ก็ตามยากอบไม่ได้อ้างอิงพระคำข้อใดข้อหนึ่งแต่เห็นได้ชัดเจนว่าท่านสรุปมาจาก คำสอนในพระคัมภีร์เรื่องความอิจฉาของพระเจ้า (อพย.20:5;34:14;สดด.42:1;84:2 สดย.8:2) โดยใช้ ให้เป็นข้อความใหม่¹⁸⁵

คำกล่าวนี้ค่อนข้างยากที่จะแปล แต่การแปลที่ดีที่สุดดูเหมือนว่าจะกล่าวได้ดังนี้ “ความอิจฉาของพระเจ้าคือ โหยหาพระวิญญาณซึ่งพระองค์ทรงสร้างให้อยู่ในเรา” อีกคำแปลหนึ่งคือ “พระวิญญาณซึ่งพระองค์ทรงสร้างให้อยู่ในเราโหยหาอย่างอิจฉากับ หัวใจแห่งการอุทิศทั้งหมด” (รม.8:11;1คร.3:16;กท.4:6.อฟ .4:30;ยน.7:39;16:7)¹⁸⁶ คำแปล ทั้งสองลงตัวกับบริบทต่อไปได้อย่างดี ประชากรของพระเจ้าผู้ซึ่งรักโลกได้เป็นผู้ฝ้ายวิญญาณต่อพระเจ้า (ข้อ 4) แต่พระเจ้า (หรือพระวิญญาณของพระองค์) โหยหาถึงความรักของพวกเขาอย่างอิจฉา (ข้อ 5) มากไปกว่านั้นคำแปลทั้งสองนี้ได้นำเสนอ อย่างถูกต้องในภาษากรีกด้วยประโยค Pros Phthonon จริง ๆ แล้วแปลว่า “ริษยา” แต่ด้วยเช่นกันเป็นคำนามกริยาวิเศษณ์หมายความว่า “อย่างอิจฉา”¹⁸⁷ คำกริยา Epipothei หมายถึง “โหยหาหรือปรารถนา อย่างมาก” มากกว่า “การชะเง้อหา” อีกมุมมองหนึ่งคือจิตวิญญาณมนุษย์ในเราปรารถนา อย่างริษยา¹⁸⁸

“ดังนั้นในข้อ 4 ยากอบได้กล่าวหาผู้อ่านของท่านถึงความไม่สัตย์ซื่อด้าน จิตวิญญาณ หากพวกเขาไม่ยอมรับข้อกล่าวหาที่ท่านตั้งคำถามในข้อ 5 ว่าผู้อ่าน จะคิดอย่างไรกับข้อความในพระคัมภีร์เดิมที่เกี่ยวข้องกับการโหยหาอย่างอิจฉาของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ นี่เป็นคำแนะนำที่สำคัญมาก คือ ใช้คำเชื่อม ‘หรือ’ ท่านคิดหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไรเหตุผล หรือกล่าวลอย ๆ ? แน่แน่นอนพวกเขาไม่ได้คิดอย่างนี้ ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องเชื่อว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นทำให้เราเป็นศัตรูต่อพระเจ้า และก็ยังเป็นความไม่สัตย์ซื่อด้านจิตวิญญาณ”¹⁸⁹

4. แหล่งของการเลือกที่ถูกต้อง 4:6-10

- 4:6 พระเจ้าได้วางมาตรฐานการรักอย่างสุดใจและการอุทิศตนของประชากรของพระองค์ไว้อย่างสูง แต่พระองค์ก็ได้ประทานพระคุณที่ยิ่งใหญ่กว่าคำสั่งที่หนักแน่น สกษ.3:34 ที่ได้ นำมากล่าวอ้างในข้อนี้ย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าต่อสู้ผู้ที่เยอหยิ่งผู้ที่กระทำตามใจปรารถนาของตัวเอง อย่างไรก็ตามพระองค์ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจผู้ซึ่งได้วางความปรารถนาของพระเจ้าก่อนในชีวิตของเขา พระองค์ประทานพระคุณ (ช่วย) ที่จะทนต่อการโจมตี ของเนื้อหนังภายในและของโลกภายนอก
- 4:7 ในการประทานพระคุณให้ของพระเจ้า เราจะต้องยอมรับท่าทีบางอย่างที่มีต่อผู้อื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับความจริงนี้ คำสั่ง 10 ครั้งในข้อ 7-10 บังคับให้มีการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว

ในการกระทำ ฟังดูเหมือนเป็นคำสั่งของทหารซึ่งสะท้อนให้เห็นความเอาใจจริงเอาใจของยากอบที่เกี่ยวข้องกับคนสองใจ¹⁹⁰

เราจะต้องยอมจำนนอย่างถ่อมใจต่อพระเจ้าซึ่งหมายความว่าสิ่งที่สำคัญต่อพระเจ้าต้องเป็นสิ่งสำคัญต่อเรา จัดลำดับสิ่งสำคัญของเราให้สอดคล้องกับสิ่งสำคัญของพระเจ้าหมายถึงไม่ดำเนินชีวิตเพื่อเติมเต็มความทะเยอทะยานของเราแต่ใช้ชีวิตของเราเพื่อเติมเต็มความปรารถนาของพระองค์ การยอมจำนนไม่ใช่บุคลิกลักษณะของการเชื่อฟัง การยอมจำนนหมายถึงการยอมถวายความปรารถนาซึ่งมีผลออกมาในการเชื่อฟัง

เราจะต้องต่อสู้กับซาตานอย่างเข้มแข็งเพราะเมื่อเราทำเช่นนั้นมันก็จะหนีจากเรา อะไร คือสิ่งที่ซาตานพยายามให้เราทำ? การทดลองของมันที่ได้บันทึกไว้รวมไปถึงการทดลอง กับเอวาและพระเยซูคริสต์ ซึ่งบ่งบอกว่ามันต้องการให้เราเกิดความสงสัย ปฏิเสธ ละทิ้ง และไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า (ปฐมก.3; มธ.4) เราต่อสู้กับมันโดยการไม่ยอมกระทำ สิ่งเหล่านี้

4:8 ในขณะที่ต่อสู้กับซาตานอยู่เวลาเดียวกันเราก็ต้องเข้าไปใกล้พระเจ้า เมื่อเราทำเช่นนั้นพระองค์ก็จะเข้ามาใกล้เรา การเข้าไปใกล้พระเจ้าเราจะต้องผ่านขั้นตอนของการชำระซึ่งย่ำเตือนถึงสิ่งที่โปรหิตาในอิสราเอลได้กระทำ เราจะต้องล้างมือซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการกระทำภายนอก เช่นเดียวกันกับใจที่แบ่งแยกออกซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของท่าทีและ แรงจูงใจข้างใน เราชำระตัวเราโดยการสารภาพและกลับใจ เราจะต้องเอาความบาปออกจากมือและเอา การล่อลวงออกจากใจของเราไป การมีใจเดียวเกี่ยวเนื่องมาจากการมีวัตถุประสงค์เดียวคือดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้ามากกว่าที่จะอยู่ทั้งเพื่อพระสิริของพระเจ้าและเพื่อ ความปรารถนาความเห็นแก่ตัวของเรา (1:8)

4:9 ยากอบได้เรียกร้องให้ผู้อ่านที่ยึดหยุ่นกับโลกโดยติดตามความคิดที่ว่าความสนุกสนานและความเพลิดเพลินนั้นเป็นสุดยอดของความปรารถนา การแสวงหาตามความปรารถนาของตัวเองนั้นมีทั้งเสียงหัวเราะและความยินดีแต่เราจะต้องละทิ้งมันและกลับใจใหม่ ยากอบไม่ได้กำลังพูดว่าคริสเตียนนั้นต้องทุกข์ทรมาน โศกเศร้า ร้องไห้ และเศร้าหมองอยู่เสมอ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงแค่ หลักฐานของการกลับใจจากท่าทีและชีวิตในความบาปที่ผ่านมา (มธ.5:3-4)

- 4:10 คำแนะนำตรง ๆ ในการสรุปตอนนี้ที่คุณเห็นว่ายากอบพูดในสิ่งเดียวกันกับตอนที่ท่านเริ่มต้น การยอมจำนนต่อพระเจ้าด้วยความถ่อมใจเป็นการให้พระองค์มาก่อนตนเอง หนทางนี้ก็เป็นผลในการที่พระเจ้าจะยกชูผู้ขึ้นขึ้นทั้งทันทีทันใดและในที่สุด เมื่อสิ่งนี้เป็นข้อแม้ซึ่งพระเจ้าจะใช้เราพระองค์ก็จะทรงกระทำเพื่อพระสิริของพระองค์ (มธ.18:4;23:12; ลก.14:11;18:14;1ปด.5:6)

“เร้าล์ฟ เบลล์ เป็นนักประกาศผู้ช่วยขององค์การเผยแพร่บิลลี แกรแฮม เป็นชายที่รักพระเจ้าซึ่งได้เล่าถึงการเรียนรู้ในเรื่องของพระคุณพระเจ้าส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง เบลล์เป็นชาวแคนาดาผิวดำซึ่งอาศัยและทำพันธกิจในสหรัฐอเมริกา ในขณะที่เป็นชายหนุ่ม เขาต่อสู้กับประสบการณ์ของการถูกดูถูกและการแบ่งแยกสีผิว รับการกระทำเหล่านี้จากพี่น้องคริสเตียนผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังข้อพึงปฏิบัติของยากอบเกี่ยวกับเรื่องของความลำเอียง เป็นประสบการณ์ที่เจ็บปวดมากสำหรับเขา เบลล์ได้แบ่งปันการต่อสู้กับคุณแม่ของเขาผู้ซึ่งได้หนุนใจให้เขามองไปที่พระเยซู เพราะพระเยซูจะไม่ทำให้เขาผิดหวัง เมื่อเขาพยายามทำตามคำแนะนำเขาก็เริ่มพบพระคุณและเห็นการแบ่งแยกของ คนอื่นนั้นว่าเป็นปัญหาของพวกเขา มากไปกว่านั้นเขาแสวงหาพระคุณพระเจ้าเพื่อชำระชีวิตของเขาเองจากความเกลียดชังที่มีต่อผู้ที่กระทำอย่างไม่เหมาะสมกับเขา ในคำพูดของยากอบ เร้าล์ฟ เบลล์ ได้ถ่อมตัวของเขาลงต่อพระเจ้า และเขาได้พบว่าตัวเองได้ถูกยกขึ้นโดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งทำให้ เขาสามารถรักศัตรูของเขาได้ จะรักศัตรูและคนที่ทำให้เจ็บปวดได้อย่างไร? คำตอบก็คือ รักได้อย่างเหนือธรรมชาติ โดยการฟังพระคุณที่พระเจ้าให้กับผู้ซึ่งถ่อมใจ”¹⁹¹

ข. การยกย่องตัวเอง 4:11-12

เราได้พูดถึงแหล่งที่มาของการต่อสู้ภายนอกและภายใน ซึ่งผู้เชื่อส่วนใหญ่และคนทั่วไปทุกคนได้ประสบ ต่อไปยากอบจะพูดถึงส่วนประกอบที่แตกต่างของปัญหาเดียวกัน ท่านทำอย่างนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านละทิ้งปรัชญาของโลกที่เห็นตัวเองก่อนใคร การวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นเป็นอันตราย ไม่เพียงแค่ว่ามันเป็น ความเห็นแก่ตัวอย่างหนึ่ง แต่เพราะว่าการวิพากษ์วิจารณ์นั้นจะยกตัวเองอยู่เหนือแม้กระทั่งพระเจ้าเมื่อเขา หรือเธอเริ่มการวิพากษ์วิจารณ์

- 4:11 การพูดเช่นนี้คือการพูดใส่ร้ายหรือดูถูกคริสเตียนคนอื่น การวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นผู้วิพากษ์จะสรุปว่าเขานั้นถูกต้องและผู้ที่เขาวิจารณ์นั้นเป็นฝ่ายผิด นี่เป็นการพิพากษา บทบัญญัติในข้อนี้กล่าวอ้างถึงบทบัญญัติของพระเจ้า เรากระทำบาปต่อบทบัญญัติของพระเจ้าเมื่อเราวิพากษ์วิจารณ์พี่น้องเพราะพระเจ้าได้สำแดงแล้วว่าเราไม่ควรพูดต่อต้าน หรือพิพากษา พี่น้องคริสเตียนของเรา (ลอนด.19:15-18;มธ.7:1) เราควรยอมฟังกันและกัน (กท.5:13;

อฟ.5:11;ฟป.2:3) แทนที่จะคิดอย่างถ่อมใจ บุคคลเช่นนี้ยกตัวเองให้ทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษา (ข้อ 10)

“เราจะต้องระมัดระวังถึงผลกระทบของคำสอนในสิ่งที่ยากอบได้สอนตรงนี้ การเคารพกฎหมายและข้อบังคับเป็นสิ่งสำคัญ(ดังที่เราได้รับการเตือนอยู่เสมอ) สำหรับความเป็นอยู่ของสังคมปัจจุบัน แต่ยากอบยังได้ย้ำเตือนเรา (ข้อ 12) ว่าเมื่อพระเจ้าเป็นแหล่งของกฎบัญญัติทั้งสิ้น ที่สุดแล้วการทำตามสิ่งที่สังคมยอมให้กระทำได้อีกเป็นการเคารพสิทธิอำนาจของพระเจ้านั่นเอง¹⁹²

4:12 ยากอบได้พูดถึงการพิพากษาผู้อื่นโดยปราศจากการมอบสิทธิอำนาจจากพระเจ้า อย่างเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้มอบหมายความรับผิดชอบ เรื่องการพิพากษาในการกระทำบางอย่างในสังคมให้กับรัฐบาล บางคริสตจักรมอบหมายให้กับผู้ปกครอง และมอบหมายให้พ่อแม่รับผิดชอบต่อความประพฤติของลูกๆ เช่นเดียวกันคริสเตียนผู้ซึ่งดำเนินโดยพระวิญญาณสังเกตเห็นคริสเตียนคนอื่นที่กำลังอยู่ในความผิดพลาดควรแสวงหาทางฟื้นฟูเขาไม่ใช่ ไม้ไต่ใจพวกเขา (กท.6:1)

การวิพากษ์วิจารณ์ความเสมอภาคของเราเป็นเรื่องธรรมดาแต่ไม่เหมาะสมหากจะเอาถึงตายเพียงเท่านั้น เราทุกคนแท้ที่จริงแล้วต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าและต้องปล่อยการพิพากษา ของผู้รับใช้ของพระเจ้าให้ขึ้นกับพระองค์ (รม.14:1-13) เราจะต้องจดจำว่าเราก็ออยู่ในระดับ เดียวกันกับคนเหล่านั้นที่เราอยากจะพิพากษา เราเป็นพี่น้องและเพื่อนบ้าน (ฉลธ.32:39; 1ซมอ.2:6-7;2พกษ.5:7)

ค. การพึ่งพาตัวเอง 4:13-17

เหมือนในบทที่ผ่านมายากอบได้เริ่มต้นด้วยการอธิบายถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และเคลื่อนไปบนปัญหาต่อเนื่องที่ ใหญ่กว่าซึ่งยังอยู่ในเรื่องของการดำเนินชีวิต ท่านได้ชี้บอกแล้วถึงแหล่งของการต่อสู้ภายในและภายนอก ซึ่งก็คือการมีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง และได้อธิบายถึงที่นั้งของการวิพากษ์วิจารณ์ว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ควรจะ นั้งอยู่ จากนั้นไปยากอบจะให้ภาพการดำเนินชีวิตของผู้ที่มีตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง ท่านทำเช่นนี้เพื่อช่วยให้ ผู้อ่านได้เห็นรากของปัญหานี้อย่างชัดเจน

“ยากอบได้ให้ตัวอย่างของคำพูดที่โอ้อวด [ข้อ 13] ท่านได้ปะทะด้วยประโยควิจารณ์อย่างแรง กับ การโอ้อวดอย่างนี้ [ข้อ 14] และได้เสนอวิธีแก้ไขการโอ้อวด [ข้อ 15-17]”¹⁹³

1. คนที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง 4:13-16

4:13 ยากอบเผชิญหน้ากับผู้ฟังของท่านตั้งผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมได้กระทำ ท่านเริ่มต้น “มาเถิด” (อสย.1:18) บุคคลที่ยากอบได้อธิบายอาจเป็นพ่อค้าคนยิวที่กำลังเดินทางอยู่ นักวัตถุนิยมความเจริญรุ่งเรืองของคนชั้นกลางร่วมสมัย¹⁹⁴ พ่อค้าชาวยิวเป็นคนที่พบเห็น ได้ทั่วไปในช่วงเวลาของยากอบและไม่น่าสงสัยว่าบางคนก็เป็นคริสเตียนชาวยิว แผนการณ์ ของมนุษย์ก็ไม่ได้ผิดในตัวของมันเอง

4:14 ปัญหาคือสิ่งที่พ่อค้าไม่ได้พิจารณา ซึ่งก็คือการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงของเขา (ลก.12:18-20; ยน.15:5)

“ความรู้ที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาได้ชี้แนะชีวิตของท่านได้มากน้อยแค่ไหน? ความคิดและการกระทำโดยส่วนใหญ่ของเรานั้นหล่อหลอมมาจากสิ่งที่เราเห็นจากสถานการณ์ในปัจจุบันหรือเหตุการณ์ในอดีต อย่างไรก็ตามแล้วพระคัมภีร์บอกอย่าง ชัดเจนว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ควรเป็นความจริงที่ชี้แนะว่าเราควรดำเนินชีวิตตอนนี้อย่างไร คริสเตียนควรจะได้รับแรงจูงใจโดยความแน่ใจของเหตุการณ์นี้ ซึ่งจะมาถึงในอนาคต”¹⁹⁵

4:15 พ่อค้าควรวางแผนของเขาโดยจิตสำนึกของการพึ่งพาในพระเจ้า สำนึกว่าอำนาจสูงสุด ของพระองค์ควบคุมอยู่เหนือชีวิต (กจ.18:21; 1คร.4:19; 16:7; ฟป.2:19,24) ประโยคในภาษาละติน deo volente (“หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ย่อเป็น D.V.) ยังคงใช้กัน อยู่ทุกวันนี้ท่ามกลางคริสเตียน

“การศึกษาการใช้ประโยคย่อนี้ [“หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า...”] ใน พระคัมภีร์ใหม่ได้บอกชัดเจนซึ่งเราจะไม่พูดซ้ำๆ ในการเชื่อมโยงกับทุก ๆ ประโยคของแผนการณ์ในอนาคต ตัวอย่างเช่น เปาโลใช้ใน กจ.18:21 และ 1คร.4:19 แต่ท่านไม่ได้ใช้ใน กจ.19:21; รม.15:28 หรือ 1คร.16:5,8 อย่างไรก็ตามค่อนข้าง เห็นได้ชัดไม่ว่าเปาโลจะพูดอย่างเจาะจงหรือไม่แผนการณ์ของท่านมีข้อแม้อยู่บน น้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอ”¹⁹⁶

4:16 ยากอบตำหนิผู้อ่านของท่านซึ่งดำเนินชีวิตโดยมีท่าทีที่ไม่ใส่ใจพระเจ้า เขาได้รับความชื่นชม ยินดีจากความรู้สึกที่ว่าพวกเขาควบคุมปลายทางของเขาเอง ตรงนี้คือภาพของ “ตัวตนที่สร้างขึ้นเอง” เอาความเชื่อถือที่พระเจ้ามอบให้เข้าตัวเอง การโอ้อวดเช่นนี้นั้นไม่สมจริง เป็นการสำแดงท่าทีของการวางมนุษย์ในที่ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงเป็นความชั่ว

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยากอบนำมาให้เห็นการโต้เถียง 4 อย่างซึ่งสำแดงถึงความโง่เขลาของการไม่รู้พระประสงค์ของพระเจ้า ความซับซ้อนของชีวิต (ข้อ 13) ความไม่แน่นอนของชีวิต (ข้อ 14 ก.) ระยะเวลาสั้น ๆ ของชีวิต (ข้อ 14 ข.) และความบอบบางของมนุษย์ (ข้อ 16)¹⁹⁷

2. สรุปด้วยการตักเตือน 4:17

บุคคลที่ยากอบได้ให้ภาพกับเรานั้น เขาคิดด้วยความบาปของการทะเลาะ เขาล้มเหลวที่จะรับรู้ถึงการที่พระเจ้า สถิตในชีวิต (ยอ .9:41) ในการสรุปการพูดคุยของความขัดแย้งนี้ยากอบย้ำเตือนให้ผู้อ่านฝึกฝนในสิ่งที่ พวกเขารู้ พวกเขาควรหลีกเลี่ยงการคาดเดาและความแน่ใจในตัวเอง ควรยอมเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ หากล้มเหลวที่จะทำเช่นนี้ก็มีความบาป

“พวกเขาไม่สามารถหลบอยู่ภายใต้ความคิดที่ว่าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรผิด ดังที่พระคัมภีร์ได้พูดไว้ อย่างชัดเจน ความบาปของการทะเลาะก็เป็นจริงและสาหัสเหมือนกับความบาปแห่งการล่วงล้ำ”¹⁹⁸

ข้อพระคัมภีร์สรุปในจดหมายของยากอบแต่ละตอนแต่ละบท เป็นคำที่เกี่ยวกับสุขภาพจิตซึ่งสรุปประเด็น ของยากอบในตอนที่ผ่านมาแล้วไว้อย่างได้ใจความและจดจำง่าย อย่างไรก็ตามคำพูดในข้อนี้สามารถนำไป ปรับใช้ได้กับทุกสิ่งที่ยากอบได้เขียนในหนังสือเล่มนี้

VI. เงินและความอดทนอดกลั้น 5:1-18

ปัญหาที่เป็นจริงที่สุดท้ายซึ่งยากอบพูดถึงคือปัญหาเกี่ยวข้องกับเงิน ท่านได้เขียนข้อปฏิบัตินี้เพื่อเตือนผู้อ่านของท่านถึงอันตราย ถึงการแตกออกของปัญหาและเตือนพวกเขาให้จัดการกับสถานการณ์อย่างเหมาะสม นี่เป็นครั้งที่สามที่ท่านกล่าวอ้างถึงคนมั่งมี และคนยากจน (1:9-11;2:1-12) เราก็คงจะพิจารณา 4:13-17 และ 5:1-6 ด้วยเรื่องการปฏิบัติต่อคนมั่งมี¹⁹⁹

ก. คำเตือนสำหรับคนมั่งมี 5:1-6

นี่เป็นลักษณะที่สมคูลย์อย่างดีของยากอบที่ได้เปิดและปิดคำเตือนของท่าน (ใน.2:1-5:6) ด้วยการกล่าวอ้างถึงคนมั่งมี มีการย้อนกลับมาในบทนี้เพื่อหนุนใจให้อดทนในพระประสงค์ของพระเจ้าเมื่อถูกทดลองให้ออกห่างไป (บทที่ 1) ดังนั้นหนังสือนี้สำแดงให้เห็นถึงโครงสร้างบางอย่าง เช่น

“...ความมั่งคั่งนำมาซึ่งความรู้สึกตกตะลึง [ข้อ 1] จมอยู่ในการก่อก่กร่อน [ข้อ 2-3] และมีผลในการกล่าวโทษอย่างแรง [ข้อ 4-6]”²⁰⁰

1. การแนะนำปัญหา 5:1

ยากอบได้เผชิญกับผู้อ่านของท่านในฐานะผู้เผยพระวจนะ (4:13) คนมั่งมีปกติแล้วจะมีความสุขที่เขามี ความมั่งคั่ง อย่างไรก็ตามยากอบท้าทายให้ผู้อ่านที่มั่งมีของท่านให้รำไให้และคร่ำครวญด้วยความปวดร้าว ไม่ได้พูดถึงการกลับใจ ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่กล่าวโทษคนมั่งมีเพราะเขามีเงินไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย (1ทธ.6:10) อย่างไรก็ตามแล้วแต่พระคำของพระเจ้าย้ำเตือนคนร่ำรวยอยู่เสมอถึงการทดลองที่มากับการมีเงิน ทองมากมาย การทดลองเหล่านี้รวมถึงความรู้สึกมั่นคงที่ไม่แท้จริง ความปรารถนาที่จะควบคุมผู้อื่น และความเย่อหยิ่ง คนมั่งมีไม่ควรปิติยินดีมากนัก ความทุกข์ยากด้านวัตถุอาจจะอยู่ไม่ไกลนัก (1:10-11)

“บุคคลที่กล่าวถึงในข้อนี้ไม่เหมือนกับผู้ที่กล่าวถึงในข้อ 13 ไม่ใช่ความจนโลกอย่างไม่ระมัดระวังของพ่อค้าอึกทิกกริก โครมซึ่งถูกกล่าวโทษ แต่เป็นความจนโลกซึ่งเป็นอันตรายถึงตายได้ของผู้ลงทุนและเจ้าของบ้านที่ไม่ยุติธรรม”²⁰¹

อาจเป็นไปได้ว่ายากอบมีความคิดว่าคนรวยคือคนมีชนชั้น ไม่ได้พูดอย่างเจาะจงถึงผู้เชื่อหรือผู้ไม่เชื่อที่มั่งมี

2. ผลกระทบที่กีดกร่อนของความมั่งคั่ง 5:2-3

- 5:2 ความมั่งคั่งที่ผู้ฟังอาจคาดได้ว่าเป็นของใช้ที่เนาเปื้อย เช่น อาหารและเครื่องดื่ม เสื้อผ้าก็ เป็นสิ่งหนึ่งที่คนนิยมนำมาสวมใส่เพื่อแสดงความมั่งคั่งในสมัยของพระคัมภีร์ ผู้คนใช้ เสื้อผ้าเป็นค่าจ่ายสำหรับสิ่งอื่น ๆ และเป็นมรดกตกทอด ทั้งยังนิยมให้เป็นของขวัญ (มธ. 6:19)
- 5:3 เงินและทองจริง ๆ นั้นไม่ขึ้นสนิม มันกีดกร่อนและเสื่อมสลาย อย่างไรก็ตาม การกีดกร่อน ก็เหมือนกับการขึ้นสนิม มันทำลายคุณค่าของโลหะ คริสเตียนควรจะใช้เงินไม่ใช่กักตุนไว้ ดังนั้นสนิมหรือทองที่ถูกกีดกร่อนในตัวของคนมั่งมีจะเป็นพยานถึงความไม่สัตย์ซื่อของ การรักษาทรัพย์สินของเขา หากอบได้เตือนว่าแนวทางปฏิบัติที่ทำลายเงินและทองก็เหมือน แนวทางปฏิบัติของผู้สะสมวัตถุล้ำค่าเหล่านี้ การกักตุนทรัพย์สมบัติเป็นความบาป ที่ ร้ายแรงอย่างมากสำหรับคริสเตียน เนื่องจากเราดำเนินชีวิตอยู่ในช่วงวันเวลาสุดท้าย วัน เวลากำลัง นำมาซึ่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในเร็ววันนี้ เราควรใช้เงินของเรา ใ้งาน ของพระเจ้าสำเร็จ ไม่ใช่เพื่อให้เราดำเนินชีวิตด้วยความหุรหุราและด้วยความขี้เกียจ (มธ.6:19-24)

“การล่าสมบัติในสวรรค์ หมายถึง การใช้ทั้งหมดที่เรามีตั้งเป็นผู้รักษาทรัพย์สมบัติของพระเจ้า คุณและผมอาจจะมั่งมีขำของมากมายแต่เราไม่ได้เป็น เจ้าของ พระเจ้าเป็นเจ้าของทุกสิ่ง และเราเป็นผู้รักษาทรัพย์สมบัติของพระองค์”

“พระคัมภีร์ไม่ใช่ไม่ให้กำลังใจการสะสมหรือแม้แต่การลงทุน แต่ได้กล่าวโทษ การ กักตุน”²⁰²

การกักตุนในที่นี้หมายถึง การล่าสมบัติเพื่อจะให้มีมากมาย เพื่อความมั่นคง เพื่อให้เป็นที่เคารพ หรือเพียงแค่ความเห็นแก่ตัว

3. การใช้ทรัพย์สมบัติที่ไม่ถูกต้อง 5:4-6

- 5:4 ผู้อ่านของยากอบบางคนเห็นได้ชัดว่าเขาจะมีจากการคดโกงค่าจ้างที่เหมาะสมของคนงาน ของเขา (ฉธบ.24:15) เสียงร้องขอความยุติธรรมจากคนที่ถูกข่มเหงเหล่านั้นได้เข้าถึงหู ของพระเจ้าถึงแม้ว่าเจ้านายของพวกเขาจะทำเป็นหูหนวก (ปฐก.4:5;18:20-21) หัวข้อ “พระ

เจ้าผู้ทรงฤทธิ์” (พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าผู้มโหฬาร อพย.5:9;รม.9:29) เน้นถึงการมีอำนาจสูงสุดของพระเจ้าถึงแม้ว่าผู้ที่ถูกข่มเหงอาจดูเหมือนว่าไม่มีผู้ปกป้องบนโลกนี้ แต่พวกเขามีพระเจ้าผู้ซึ่งมีอำนาจสูงสุดในสวรรค์เป็นผู้ช่วยของพวกเขา

5:5 คนมั่งมีบ่อยครั้งมักจะอ่อนไหวและปรนเปรอตนเอง (ลก.16:19-31;อาโมส .1:1-6) นี่เป็นความหมายนัย ๆ ของความหุรหุราที่สภาวะในวัฒนธรรมของเราลุ่มอลวยได้ แต่พระวจนะกล่าวโทษการกระทำเช่นนี้ “ค้นหาที่ทำลายล้าง” หมายถึง ความโอ้อ่าและ สูญเปล่า กล่าวอย่างโดยให้เห็นภาพว่า คนมั่งมีนั้น โดยความโลภของพวกเขาขุนตัวเอง ให้อ้วน และบางคนก็ทำอย่างนี้จริง ๆ โดยไม่ได้ตระหนักว่าพวกเขากำลังเตรียมตัวเอง เพื่อการประหาร (การพิพากษา) เหมือนดั่งสัตว์ต่าง ๆ ที่ใช้ถวายเป็นเครื่องบูชา

“เช่นเดียวกันกับผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมยากอบได้ประณามค้นหา อย่างหุรหุราของคนมั่งมีและเตือนพวกเขาถึงความหายนะที่จะมาถึง”²⁰³

คำเตือนนี้ควรทำทนายให้ผู้เชื่อหลีกเลี่ยงความ โอ้อ่าและการปรนเปรอตนเองเมื่อกำลังหา ข้อสิ่งต่าง ๆ สำหรับตัวเอง

5:6 การกดขี่ข่มเหงของคนมั่งมีขยายออกไปถึงการเช่นฆ่าผู้ที่ยืนอยู่ในทางของเขาแม้ว่าคนเหล่านั้นจะต่อต้านคนมั่งมีอย่างถูกต้อง ขณะที่ในบทที่ 4:2 ยากอบอาจใช้คำว่า “เช่นฆ่า” แแรงไปหน่อย คริสเตียนจำนวนมากมีประสบการณ์กับการถูกข่มเหงจากผู้อื่นที่พยายามปกป้องความมั่นคงทางการเงินของพวกเขา (กจ.8:18-24;19:23-28) อย่างไรก็ตาม ถ้าคนงานรายวันไม่ได้รับค่าจ้างของเขาในแต่ละวันเขาก็ตายได้

“...สำหรับคนงานรายวันเป็นเรื่องที่สำคัญมากถ้าหางานไม่ได้หรือไม่ได้รับค่าจ้าง ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงใช้ค่าจ้างเป็นสัญลักษณ์ สำแดงให้เห็นว่ามันเป็นเลือดเนื้อของคนงานที่ถูกกดขี่ที่กำลังร้องเรียกอย่างน่าเวทนา เหตุการณ์นี้ก็เช่นเดียวกันกับชาวไร่ชาวนาพวกเขาตายเพราะได้ทุ่มเทกำลังของเขาในการทำงานแต่ผลผลิตจากการงานนั้นไม่ได้ย้อนกลับมา พวกเขาไม่สามารถฟื้นกำลังได้เพราะคนร่ำรวยนั้นไม่ได้ จ่ายค่าตอบแทนของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ยากอบกล่าวหากคนร่ำรวยว่าลวงโทษ และ เช่นฆ่าคนยุคธรรม (5:6)”²⁰⁴

คำเหล่านี้เป็นคำที่แรงที่ใช้ในการเตือน จึงเห็นได้ชัดว่ายากอบเชื่อว่าผู้อ่านของท่านมีความคิดพลาด

ในการดำเนินชีวิตของเขาในด้านนี้ และจำเป็นที่จะถูกเตือนอย่างแรง คนยิวมีของประทานในการหาเงินทอง แต่ความสนใจของพวกเขาที่แสวงหาเงินทองจะต้องได้รับการควบคุม เราก็ต้องการการเตือนเช่นนี้ด้วยเช่นกัน เพราะว่าวัฒนธรรมปัจจุบันให้ความสำคัญอย่างมากต่อเงินทอง

เหมือนใน 1:10 มีคำถามที่ว่ายากอบกำลังกล่าวอ้างถึงคริสเตียนที่มั่งมีหรือชาวโลกที่มั่งมี ที่มีเนื้อหาในเรื่องเดียวกัน ทั้งนี้และทั้งนั้นผมคิดว่ายากอบอาจจะกำลังกล่าวถึงคริสเตียนที่มั่งมี ดูเหมือนว่าท่านกำลังจัดการกับปัญหาของผู้อ่านของท่านไม่ใช่แค่ “ผู้เป็นสำนวนโวหารเท่านั้น ใน 1:10 พูดยุติการอย่างเป็นกิจลักษณะกับคนที่ไม่เป็นคริสเตียนเหมือนกันกับ....ใน 5:1-6 แต่จริงๆ ที่พูดเช่นนี้ก็เพื่อให้เป็นผลประโยชน์ของผู้อ่านคริสเตียนของท่านผู้ซึ่งทุกซ์ทนอยู่ในกำมือของผู้ข่มเหงที่มั่งมี”²⁰⁵

ข. ท่าทีที่เหมาะสม 5:7-12

ท่าทีของคนมั่งมีซึ่งยากอบประณาม คือการให้ได้มาทั้งหมดซึ่งทำได้ เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ วิธีไหนก็ได้ ที่สามารถทำได้ ในเนื้อเรื่องก็ตามมาท่านได้เสนอแนะท่าทีที่แตกต่าง ท่านอยากให้ผู้อ่านไม่ว่ามั่งมีหรือ ยากจนก็ตามให้ทุกคนนั้นฝึกฝนความอดทน

1. สิ่งกระตุ้นให้ออดทน 5:7-19

5:7 เพราะอันตรายซึ่งยากอบพึงได้อธิบายให้เห็นอย่างละเอียด ผู้เชื่อควรรับเอาท่าทีแห่งความอดทน คำกิริยา Makrothymesate (อดทน) อธิบายถึง “การควบคุมตัวเองซึ่งจะไม่ได้ตอบกับความผิดอย่างวุ่นวาย”²⁰⁶ การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ใกล้เข้ามา (มก.13:32-37; ฟป.4:5; 1 ปต.4:7; 1 ยน.2:18)

“คำว่า Parousias (กำลังจะมา) เป็นคำทั่วไปที่ใช้อธิบายถึงการเสด็จมาเยือน ของกษัตริย์ ต่อเมืองหรือจังหวัดที่เป็นอาณาจักรของพระองค์ ดังนั้นนี่จึงเป็น การวาดภาพพระคริสต์ตั้งเป็นบุคคลสำคัญแห่งราชวงศ์”²⁰⁷

ฝนต้นฤดูนั้น ได้มาไม่นานนักหลังจากการปลูกหว่านในปาเลสไตน์ในปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายน ฝนปลายฤดูก็ตามมาในขณะที่พืชพันธ์กำลังแก่ตัวในปลายเดือนมีนาคมและต้นเดือนเมษายน การกล่าวอ้างนี้อาจบอกเป็นนัยถึงที่มาของชาวปาเลสไตน์กับจดหมายนี้ ยากอบรู้ถึงการทำการเกษตรในปาเลสไตน์ประเด็นคำอธิบายของยากอบเกี่ยวกับชาวไร่ชาวนาดูเหมือนจะบอกว่าชีวิตคริสเตียนเป็นเหมือนผู้หว่านและผู้เพาะปลูก ไม่ใช่แค่การเก็บเกี่ยวผลรางวัล

“รูปภาพนั้นเป็นภาพของชาวไร่ชาวนาเล็ก ๆ ในปาเลสไตน์ ชาวนาผู้เล็กน้อยนี้ หว่านเมล็ดที่เขาเรียกว่าไว้อย่างระมัดระวังและหวังผลแห่งการเก็บเกี่ยว คำรงชีวิตอยู่บนการปันส่วนเล็กน้อยและทุกข์ทนกับการหิวโหยระหว่างช่วงปลายฤดู ความ เป็นอยู่ทั้งหมด จริง ๆ แล้วทั้งชีวิตของครอบครัวขึ้นอยู่กับผลผลิตที่ดี การสูญเสีย ไร่นา ความหิวโหยหรือความตายอาจเป็นผลมาจากฤดูกาลที่เลวร้าย ดังนั้นชาวนา จึงรอคอยและคาดหวังกับเหตุการณ์ในอนาคต (ekdechetai) ไม่มีใครแต่เขาเท่านั้น ที่รู้ว่าเมล็ดพันธ์นั้นมีค่ามากเท่าไร ...”²⁰⁸

5:8 เมื่อพระเจ้าเสด็จกลับมาเราจะได้รับรางวัลของเรา ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของ พระ คริสต์ ในขณะที่เดียวกันเราควรอดทนและเข้มแข็ง ฟังรู้ว่ารางวัลของเรานั้นรออยู่ ช่างน่า ดังที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ (มธ.6:20) คนมั่งมีผู้ซึ่งปฏิบัติตัวเหมือนคนมั่งมีทั่วไป อาจจะไม่ มีหรือไม่ก็ได้สูญเสียความหวังนี้ไปแล้ว พวกเขาดำรงชีวิตอยู่เพียงแค่สะสมรางวัล ในโลกนี้ และตอนนี้ให้ได้มากที่สุด เท่าที่เขาทำได้

“...เส้นชัยนั้นอยู่ข้างหน้าไม่ไกล ประเด็นสำคัญคือต้องไม่ยอมแพ้ตอนนี้และ สูญเสียทั้งหมดซึ่งได้ทุกข์ทรมานเพื่อสิ่งนั้นไปแล้ว”²⁰⁹

“ทุก ๆ สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นและอาจเกิดขึ้นวันนี้อยู่ในความเป็นจริงที่ใกล้เข้ามา”²¹⁰

5:9 เป็นการง่ายที่เราจะกล่าวโทษซึ่งกันและกันกับความไม่สะดวกสบายในปัจจุบันของเรา

“สิ่งที่ต้องห้ามนั้นไม่ใช่คำกล่าวโทษที่ตั้งและขมขื่นต่อผู้อื่น แต่เป็นการสำแดง ความรู้สึกของความขมขื่นหรือปกคลุมด้วยความไม่พอใจที่อาจเล็ดลอดออกมาใน การโอศครวญหรือการถอนหายใจ”²¹¹

ยากอบห้ามเช่นนี้เพราะมันเกี่ยวข้องกับการพิพากษาที่ไม่เหมาะสม (4:11-12) การพิพากษา จะเกิดขึ้นในไม่ช้า ข้อนี้ได้บ่งบอกชัดเจนว่าคริสเตียนยุคแรกคาดหวัง การเสด็จกลับมา ของพระเยซูซึ่งใกล้จะเกิดขึ้น²¹² ถ้าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเวลาใดก็ได้ พระองค์จะกลับมา ก่อนเจ็ดปีแห่งยุคเช็ญซึ่งพระวณะกล่าวว่าต้องมาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ที่จะมาตั้งอาณาจักรของพระองค์บนโลก ดังนั้นการถูกรับขึ้นไปต้องแตกต่างชัดเจนจาก การเสด็จมาครั้งที่สองห่างกันอย่างน้อย 7 ปี

“ความเชื่อมั่นของคริสเตียนยุคแรกที่ว่า Parousia คือ ‘ใกล้’ หรือ ‘ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้น’ ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเชื่ออย่างเต็มที่ว่าจะปรากฏขึ้นได้ในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่ไม่ใช่ว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น”²¹³

ซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นหมายถึง บางอย่างอาจเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ แต่ไม่ใช่ว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น²¹⁴

“ในแง่ของความคิดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ที่ใกล้จะเกิดขึ้น และความจริง ที่พระคัมภีร์ใหม่ได้สอนถึงการเสด็จมาซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นของพระองค์ เราสามารถสรุปได้ว่ามุมมองของการรับขึ้นไปก่อนยุคเชษฐนั้น เป็นเพียงมุมมองของการรับ คริสตจักรขึ้นไป ซึ่งสามารถเข้ากับคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ที่ใกล้จะเกิดขึ้นเป็นมุมมองเดียวที่สามารถพูดได้อย่างจริงๆว่าพระ คริสต์ อาจจะกลับมาเวลาใดก็ได้ เพราะว่ามีมุมมองนี้เท่านั้นที่สอนว่าพระคริสต์จะ กลับมา รับเอาคริสตจักรขึ้นไปก่อนสัปดาห์ที่ 70 ของพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 (กล่าว สัปดาห์ตรงนี้ไม่ได้หมายถึง 1 อาทิตย์หรือ 7 วัน อย่างที่เราเข้าใจแต่ หมายถึง ช่วงเวลา 7 ปีก่อนยุคเชษฐ) หรือช่วงเวลาของยุคเชษฐได้เริ่มต้นและไม่มีสิ่ง อื่น เกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาของพระองค์”²¹⁵

ยากอบได้ให้ภาพพระเยซูยืนอยู่ ณ ที่ประตูของสวรรค์พร้อมจะต้อนรับคริสเตียนเข้าสู่ห้อง พระบัลลังก์แห่งสวรรค์ของพระองค์ ความหวังของการเสด็จมาซึ่งใกล้จะเกิดขึ้นของ พระองค์ (เวลาใดก็ได้) ควรเป็นแรงจูงใจอย่างหนักแน่นให้เราดำเนินชีวิตอย่างอดทนและ อย่างเสียสละในขณะนี้

2. ตัวอย่างของความอดทน 5:10-11

- 5:10 เราสามารถใช้ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูคนไหนก็ได้เป็นตัวอย่างของความอดทนบากบั่นใน ความทุกข์ยาก (1:4)
- 5:11 โยบไม่ใช่จะอดทนอยู่เสมอ แต่เขาก็มุ่งมั่นที่จะอดทนกับอะไรก็ได้แล้วแต่ที่เกิดขึ้นกับเขา ขณะที่เขารอคอยพระเจ้าไชปริศนาแห่งความทุกข์ยากของเขา (โยบ .13:10;15;16:19-21;19:25) ในข้อ 7-10 ยากอบเรียกร้องขอความอดทน (makrothymia) ที่จะควบคุมตัวเอง

และไม่ตอบโต้ ตอนนี้เขาได้ร้องขอความอดทนอดกลั้น (hypomene) ผ่านสถานการณ์ที่ยากลำบาก (1:3ฮบ.11:25)

โยบได้เก็บเกี่ยวรางวัลที่ยิ่งใหญ่ในตอนท้ายของการทดลองของเขา เราได้เห็นพระเมตตาและความกรุณาของพระเจ้าโดยเฉพาะในประสบการณ์ตอนจบของโยบ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ได้สำแดงคุณลักษณะเหล่านี้ตอนต้น ๆ ด้วยเช่นกัน โยบมุ่งมั่นดำเนินชีวิตต่อไป โดยความเชื่อเมื่อเขาประสบกับการทดลองให้เขาออกจากร้านน้ำพระทัยของพระเจ้า (1:2-4)

“ยากอบได้ใส่ใจในการช่วยผู้เชื่อให้อาชนะเหนือการตอบสนองอย่างโลก ซึ่งโลกนั้นได้สูญเสียความไม่ยุติธรรมอยู่เหนือพวกเขา โลกโดยธรรมชาติของมันก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์ มันจะต่อต้านคนของพระองค์เสมอไป แต่หากความจริงเหล่านี้จับใจคนของพระเจ้าสิ่งนี้ก็จะช่วย พวกเขาให้มีชัยชนะเหนือวิญญาณแห่งความเงินโลก โดยการหลีกเลี่ยงการตอบสนองอย่างคนของ โลกต่อความไม่ยุติธรรมของโลก”²¹⁶

3. หลักฐานของความอดทน 5:12

การสาบานเป็นหลักฐานของการขาดความอดทน

“สิ่งที่ท่าน [ยากอบ] หมายถึงก็คือ การสำแดงออกมาทั้งสิ้นของการไม่มีความอดทนในเวลาที่ดี เครียดและมีความเจ็บปวดครวคร่ำ บ่อยครั้งออกพระนามของพระเจ้าอย่างไม่สมควร โดยใช้ คำพูดที่ โฟงผางและรีบเร่ง และสาบานไม่สมเหตุสมผล”²¹⁷

เมื่อเราขาดความอดทนและเสียการควบคุมตัวเราเองเรามักจะพูดในสิ่งที่ “จะดีกว่าหากเราไม่พูดออกมา” รวมถึงการสาบาน การสบประมาทพระนามของพระเจ้า การอุทธรณ์ร้องขอต่อสวรรค์และแผ่นดิน หรืออะไร ก็ตามซึ่งเป็นคำใช้ยืนยันว่าเรานั้นกำลังพูดความจริงอยู่ (มธ.5:33-37)

“สิ่งที่กล่าวไว้ในมัทธิวและยากอบนั้นควรเห็นได้ชัดว่าเป็นคำตอบที่หมายถึง การใช้คำสาบาน เป็นครั้งคราวในการสนทนาอย่างเป็นกันเอง ไม่ใช่คำสาบานอย่างเป็นทางการในสถานที่ต่าง ๆ เช่นในศาล [สคด.110:4;2คร.1:23;กท.1:20]”²¹⁸

“คนยิวนั้นเคยชินกับการแยกแยะสิ่งเล็กน้อยผ่านการใช้คำหยาบคายของพวกเขา และโดย การพยายามหลีกเลี่ยงพระนามของพระเจ้า พวกเขาก็คิดไปเอาว่าพวกเขานั้นไม่ได้ทำผิดจริง ๆ กับ บาบ

ในเรื่องนี้ ดังเช่น คนที่กล่าวอ้างว่าเป็นคริสเตียนในทุกวันนี้ใช้ ‘คำสาบาน’ ซึ่งฝ่าฝืนกฎข้อห้าม ของพระเยซู”²¹⁹

สิ่งที่ไม่ได้อยู่ในบทสนทนาตอนนี้ก็คือการใช้คำพูดที่ “สกปรก”

“สติปัญญาของยากอบรวบรวมแล้วคือ เราไม่จำเป็นต้องใช้คำสาบานเพื่อพิสูจน์ว่า ‘ครั้งนี้ผมหมายความว่าอย่างนี้จริง ๆ !’ แทนที่จะเป็นเช่นนั้นเราควร ‘หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ’ ทุกครั้งไป”²²⁰

“คำพูดของเราควรเป็นคำกล่าวที่ไว้วางใจได้ เหมือนดังเป็นเอกสารที่เซ็นรับรองแล้ว ถูกต้อง ตามกฎหมายและสมบูรณ์”²²¹

รากของปัญหาความประพฤติที่ไม่เหมาะสมซึ่งบ่อยครั้งเป็นเอกลักษณ์ของคนมั่งมีซึ่งยากอบได้เห็น คือ ท่าทีของการไม่มีความอดทนที่เป็นผลมาจากการไม่ยอมรับ หรือการหลงลืม การเปิดเผยของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับอนาคต ความรู้เกี่ยวกับอนาคตดังที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระวจนะมีการนำมาใช้ได้โดยตรงอย่างมากกับการดำเนินชีวิตในทุก ๆ วัน ควรเป็นสิ่งที่มีผลต่อความคิดของเราเกี่ยวกับเงินและต่อสิ่งอื่น ๆ

ค. การกระทำที่เหมาะสม 5:13-18

ยากอบหนุนใจให้ผู้อ่านของท่านอธิษฐานและอดทน เพื่อให้พวกเขาสามารถมีชัยชนะเหนือการทดลอง ของการมีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบันและการหยุดดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ ยากอบไม่เพียงแค่เริ่มต้นและจบจดหมายของท่านด้วยการกล่าวอ้างถึงการทดลอง แต่ท่านยัง “เริ่มต้นกับ (1:5-8) และ จบลงด้วย (5:13-18) ด้วยการอธิษฐานซึ่งเป็นอุปกรณ์เพื่อการจัดการกับการทดลอง”²²²

1. แนวทางการปลดปล่อย 5:13

อธิษฐานกับพระเจ้าไม่ใช่พูดหยาบคาย เป็นทางออกที่เหมาะสมสำหรับความโศกเศร้าที่เกิดจากความทุกข์ ยากในขณะนี้เราอดทนอยู่

“การเน้นความสำคัญของการอธิษฐานในตอนนี้เป็นเรื่องที่น่าสังเกตอย่างมาก เนื่องจากมีไม่กี่อย่าง ที่คำจูนความเพียรพยายามให้เกิดผลได้มากไปกว่าคำอธิษฐาน ในการวิเคราะห์สุดท้ายชีวิตที่เพียรพยายามอยู่ก็คือชีวิตที่เต็มไปด้วยคำอธิษฐาน”²²³

วิธีที่ถูกต้องในการสำแดงความชื่นชมยินดี คือ การสรรเสริญพระเจ้า ไม่ใช่การปฏิญาณสาบาน

2. สูตรสำหรับการช่วยเหลือ 5:14-16

ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่พบว่ายากอบนั้นได้กล่าวจัดการกับความเจ็บป่วย (กรีก *asthenai* ความอ่อนแอ) ในจดหมายนี้ ท่านได้กล่าวถึงความจริงของการออกจากรุ่นพระทัยของพระเจ้าซึ่งทำให้คริสเตียนอยู่บนเส้นทางที่อาจจะมีผลทำให้เขาหรือเธอตกอยู่ในสภาพของความตายทางฝ่ายร่างกายก่อนกำหนด นอกจากว่าจะได้รับการแก้ไข (1:15;21;5:20) ความอ่อนแอฝ่ายจิตวิญญาณ และความเจ็บป่วยด้านร่างกาย บางครั้งมีผลมา จากการดำเนินชีวิตอยู่ในความบาป ยากอบได้ให้ข้อปฏิบัติว่าควรทำอย่างไรเพื่อจะจัดการกับปัญหาเหล่านี้ ในข้อ 14-20

5:14 ช่วงเวลาแห่งความอ่อนแอด้านจิตวิญญาณหรือช่วงเวลาที่เจ็บป่วยด้านร่างกาย เป็นเรื่องปกติที่ในช่วงนั้นเราจะอดทนต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ยากมาก (โยบ)

ในช่วงเวลาของยากอบการเจิมด้วยน้ำมันก็เทียบเท่ากับการใส่ยา(1ทธ.5:23)

“...สมัยโบราณน้ำมันนั้นมีคุณค่าสูงส่งสำหรับการรักษาเย็บเยา (อสย.1:16; ลก.10:34)”²²⁴

น้ำมันให้ความสดชื่นและบรรเทามากกว่าที่จะรักษาอาการเจ็บป่วยอย่างหนักๆ ได้จริง แต่คนคัมและทาน้ำมันบนตัวของเขาเหมือนว่าเป็นยารักษา คำที่แปลว่า (เจิมเขาด้วยน้ำมัน) ในภาษากรีกกล่าวถึงการเจิมเพื่อการรักษาไม่ใช่การเจิมเพื่อเป็นพิธีกรรมทางศาสนา²²⁵ ยากอบ ใช้คำว่า *aleiphein* (“ทา”) ตรงนี้มากกว่าคำว่า *chriein* (“เจิม”) คำก่อนหน้า นี้คือคำว่า “ทางโลกและไม่นับถือพระเจ้า” คำดังกล่าวอ้างถึงการทาในลักษณะต่างๆ ซึ่งจาก นั้นคำว่า “ศักดิ์สิทธิ์และเลื่อมใส” ได้ใช้อธิบายถึงพิธีกรรมทางศาสนา²²⁶ ยากอบสอนว่า ในช่วงเวลาของความอ่อนแอไม่ว่าฝ่ายจิตวิญญาณหรือฝ่ายร่างกายคริสเตียนควรขอให้ ผู้ปกครองในคริสตจักรเยี่ยมเยียนพวกเขา อธิษฐานเพื่อและทำพันธกิจเพื่อพวกเขาในนาม พระเยซู (ดังเป็นผู้รับใช้ของพระองค์)²²⁷

“การอธิษฐานเป็นพันธกิจที่สำคัญมากกว่าของพันธกิจสองอย่างที่กระทำโดยผู้ปกครอง ‘อธิษฐาน’ เป็นคำกริยาหลักในขณะที่ ‘เจิม’ เป็นกริยารอง มากไปกว่านั้น การเน้นโดยทั่วไปของย่อหน้านี้ก็คือการอธิษฐาน ดังนั้นการเจิมจึงเป็นการกระทำ ที่รองลงมา”²²⁸

ความจริงที่ว่าผู้ซึ่งเห็น้อยสำคัญขอคำปรึกษาจากผู้ปกครองก็บอกเป็นนัยๆ ว่า ความเจ็บป่วยของผู้นั้นก็เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางจิตวิญญาณบางอย่าง สิ่งนี้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเกิดขึ้นในข้อที่ 15 ทุกวันนี้หมอมที่มีความสามารถปกติก็จะให้ความสนใจทางด้านการแพทย์ แต่ผู้ปกครองจำเป็นจะต้องใส่ใจกับปัจจัยทางฝ่ายวิญญาณที่กำลังมีผลต่อ คนเจ็บป่วยผู้นั้น หากไม่ใช่สิ่งอื่นใดก็ควรเป็นการที่คณะผู้ปกครองต้องมีความรับผิดชอบถึงความ เป็นอยู่

ด้านจิตวิญญาณของลูกแกะ (ฮบ.13:17) ในบริบทนี้มุมมองของยากอบเชื่อมโยงความเจ็บป่วยกับรากฝ่ายจิตวิญญาณ จริงๆ แล้วความเจ็บป่วยทั้งสิ้นสามารถย้อนกลับไปถึงการ ล้มลงของมนุษย์เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่ยากอบไม่ได้บอกให้ผู้อ่านของท่านเรียกหาใครบางคนที่มีของประทานด้านการรักษาที่เห็นได้อย่างชัดเจน บุคคลลักษณะนี้นั้นหาได้ยากแม้กระทั่ง ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรตอนต้น ๆ ตอนที่ยากอบเขียน

เป็นไปได้ว่าการเยียวยาทำให้ผู้ที่เจ็บป่วยได้รับการย่ำเตือนถึงฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการเจิมด้วยน้ำมันซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์เดิม²²⁹

“aleiphein... อาจถูกเลือกเหนือ chriein เพราะมาตรฐานของการใช้ อย่างไรก็ตาม ด้วยความตั้งใจสื่อสารความคิดที่ว่า การเจิมด้วยน้ำมันนั้นเป็นแค่สัญลักษณ์”²³⁰

ข้อนี้เป็นพื้นฐานทั่วไปของหลักข้อเชื่อของโรมันคาทอลิกของการเจิมน้ำมันที่เกินขอบเขต (เจิมน้ำมันให้กับบางคนที่ตายแล้วเพื่อให้ได้มาซึ่งคุณความดีกับพระเจ้าในการกระทำดังกล่าว)²³¹ การปฏิบัติเช่นนี้เริ่มในศตวรรษที่ 8²³²

5:15

“ถึงแม้จะยากต่อการตัดสินใจว่าอะไรคือความหมายที่แท้จริงของข้อที่ผ่านมาในเรื่อง การเจิม ก็ไม่ควรเป็นเหตุให้เรามองข้ามประเด็นหลักของข้อ 13-18 ซึ่งก็คือ การอธิษฐาน ไม่ใช่การเจิมที่นำการรักษามาสู่ผู้ที่เจ็บป่วย”²³³

คำอธิษฐานของผู้ปกครองที่ถวายเป็นด้วยความเชื่อจะนำการเยียวยา (รักษา กรีก sosei “ทำให้หาย” มธ.9:21-22; มก.6:56) มาสู่ผู้ป่วยและยกชูใจ (กรีก egerai ยกชูขึ้น) เขาหรือเธอ การถวายเป็นด้วยความเชื่อ หมายถึงการอธิษฐานด้วยความมั่นใจในฤทธิ์อำนาจการรักษาของพระเจ้าหากนั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้ มธ.81-13; มก.5:35-42 มากไปกว่านั้นพระเจ้าจะทรงรักษาเยียวยาหากนี่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ (ยน.14:13; 1 ยน.5:14)

“ยานั้นไม่ได้รักษาคนป่วย แต่มันช่วยธรรมชาติ (พระเจ้า) รักษาโดยธรรมชาติ หมอให้ความร่วมมือกับพระเจ้า”²³⁴

เบนจามิน แฟรงคลิน พูดซ้ำ ๆ ว่า “พระเจ้ารักษา และหมอรับเงิน”

ไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนความคิดซึ่งแพร่หลายที่ว่า การอธิษฐานด้วยความเชื่อ หมายถึง การอธิษฐานด้วยความมั่นใจที่บางอย่างจะเกิดขึ้น เพียงเพราะว่าเราได้อธิษฐาน (1:5-6; 2คร.12:7-10) ความเชื่อนั้นจำเป็นต้องมีบุคคลหรือพระสัญญาของพระเจ้าเป็น วัตถุประสงค์ของการเกิดผล

“คำอธิษฐานแห่งความเชื่อ คำอธิษฐานที่สำแดงความไว้วางใจในพระเจ้า และ ตามมาด้วยการอุทิศตนต่อพระองค์ คำอธิษฐานเช่นนี้เท่านั้นที่จะเกิดผล...”²³⁵

บางคนเห็นว่าความเชื่อตรงนี้คือความเชื่อพิเศษ พระเจ้าให้ความแน่ใจว่านี่คือน้ำพระทัย ของพระเจ้าที่จะรักษา (1คร.12:9)²³⁶ อย่างไรก็ตามความเชื่อเรียบง่ายในพระเจ้า คุณเหมือนจะ อยู่ในมุมมองนี้ เนื่องจากยากอบไม่ได้เรียกร้องคุณสมบัติพิเศษใดๆ

หากผู้ที่ทุกข์ทรมานได้กระทำความบาปที่มีผลต่ออาการของเขา ยากอบเพิ่มเติมว่าพระเจ้า จะทรงอภัยบาปเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อคนบาปสารภาพต่อพระเจ้า (1ยน.1:9; มธ.6:2) ไม่ใช่ ความเจ็บป่วยทั้งหมดนั้นเป็นผลมาจากความบาปบางอย่าง (ยน.9:1-3)

“ประเด็นง่าย ๆ ของยากอบก็คือทั้งสองอย่างนั้นจะต้องได้รับการจัดการหากมัน เชื่อมโยงกัน”²³⁷

5:16

ในมุมมองของความเป็นไปได้ที่ความเจ็บป่วยฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกายเป็นผลของ ความบาป ผู้เชื่อควรสารภาพความผิดบาปของเขา (ซึ่งกันและกัน) ต่อกันและกัน (ปกติ แล้วทำการส่วนตัว มากไปกว่านั้นพวกเขาควรอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพระเจ้าจะ รักษาพวกเขา (ฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกาย)

“ตรงนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่คาดเดาแต่ไม่ได้สำแดงออกมา”²³⁸

ยากอบคาดเดาถึงความจริงเหล่านี้ ผมเชื่อว่าเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับการเผยสำแดงอื่น ๆ ซึ่ง เกี่ยวข้องกับการอธิษฐานที่ผู้เขียนพระวจนะท่านอื่นได้ให้ไว้ในที่อื่น ๆ²³⁹

“ในความคิดของคนสมัยโบราณ ความบาปและความเจ็บป่วยนั้นมาด้วยกัน และ ดังนั้นการสารภาพบาปก็เป็นสิ่งจำเป็นถ้าอยากให้อาอธิษฐานเพื่อผู้ป่วยนั้นเกิดผล การสารภาพบาปก็ไม่ใช่เพียงแต่ต่อผู้ปกครอง (หรือผู้รับใช้คนอื่น ๆ) แต่ต่อกัน และกัน นั่นก็คือผู้ที่เราได้กระทำผิดต่อเขา”²⁴⁰

สามีและภรรยาจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศในบ้านเพื่อเสริมสร้างความโปร่งใส (คส.3:12-13) เราจำเป็นที่จะต้องสำแดงการยอมรับทั้งสิ้นต่อคู่อชีวิตของเรา (1ยน.4:18) ทั้งยังจำเป็น ที่ จะต้องสำแดงท่าทีแห่งการให้อภัยอย่างต่อเนื่อง (อฟ .4:31-32) สามีภรรยาควรจะอุทิศ มุ่งมั่นในการบอกถึงความรู้สึกของพวกเขาปราศจากการเก็บเอาไว้หรือการยอมแพ้ นี่ก็รวม ไปถึงการรับรู้ถึงความรู้สึกของเรา การอธิบายและการบอกถึง ความรู้สึก การแบ่งปัน ความรู้สึกของเราไม่ว่าคู่ครองของเราจะตอบสนองอย่างไร

คำแนะนำเพื่อปรับปรุงความสามารถในการสำแดงความรู้สึกของท่านให้ดีกว่า ฝึกแบ่งปัน ความรู้สึกของท่านต่อคู่ครอง หาแบบอย่างของความโปร่งใสและเรียนรู้กันและกัน อ่าน พระธรรมสดุดีเพื่อมองหาว่าผู้เขียนพระธรรมสดุดีนั้นสำแดงความรู้สึกอย่างไร ท่องจำ พระธรรมสุภาษิตข้อที่จัดการกับปัญหาในบางเรื่องซึ่งท่านเผชิญอยู่ด้วยความยากลำบาก เน้นเรื่องการสื่อสารดังเป็นการเรียนรู้พิเศษ แบ่งปันเสียงหัวเราะด้วยกัน ²⁴¹

“เราจะต้องไม่สารภาพบาปเหนือไปกว่าแวดวงที่บาปนั้นมีผลกระทบ ความบาป ในที่ลับก็ต้องสารภาพในที่ลับ ความบาปในที่แจ้งก็ต้องสารภาพในที่แจ้ง เป็นสิ่ง ผิดที่คริสเตียนจะ ‘แขวนผ้าสกปรกในที่สาธารณะ’ เพราะ ‘การสารภาพ’ เช่นนี้ อาจเป็นอันตรายมากกว่าความบาปแรกที่ได้ทำ”²⁴²

“ บางที่... ‘ความบาป’ ที่ต้องการการสารภาพและการให้อภัยคือ ความพลาดพลั้ง ต่างๆ จากการอดทนอย่างสัจซื่อซึ่งยากอบได้เขียนเตือนผ่านบทเรียนของการ หนุนนำและให้กำลังใจเหล่านี้”²⁴³

“ทั้งหมดนี้หมายความว่า การสารภาพต่อพี่น้องเป็นกฎของพระเจ้าหรือ ? ไม่ใช่ การสารภาพไม่ใช่กฎ แต่เป็นเสนอความช่วยเหลือของพระเจ้าให้กับคนบาป ปราศจากการสารภาพต่อพี่น้องก็เป็นไปได้ที่ผู้นั้น โดยพระคุณของพระเจ้าได้ทะลุ ทะลวงถึงสิ่งที่แน่นอน ชีวิตใหม่ ไม้กางเขน และการสามัคคีธรรม” และยังเป็นไป ได้ที่ผู้นั้นอาจไม่เคยรับรู้หรือสงสัยการให้อภัยและความหมอดหวัง ของการ

สารภาพความบาปของเขา เขาอาจได้รับทุกสิ่งในการสารภาพส่วนตัว กับพระเจ้า ตรงนี้เราพูดถึงผู้ซึ่งไม่สามารถทำอย่างนี้ได้ ลูเธอร์เป็นผู้หนึ่ง ที่ไม่สามารถ คิดได้เลยว่าชีวิตคริสเตียนนั้นจะปราศจากการสารภาพต่อกันและกัน นั้นพี่น้องได้ ในหนังสือ ‘คำถามคำตอบ’ สอนถึงหลักการศาสนาเขาได้พูดว่า

“เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าแนะนำให้ท่านสารภาพ ข้าพเจ้ากำลังแนะนำท่านให้เป็นคริสเตียน” ผู้ซึ่งไม่ชอบการแสวงหาและการพยายามเขาก็ไม่สามารถพบความชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่ของการสามัคคีธรรม ไม้กางเขน ชีวิตใหม่ และความ แน่ใจในสำแดงเป็นพระพรที่พระเจ้ามอบกับเราผ่านการสารภาพ การสารภาพนั้น อยู่ในขอบเขตเสรีภาพคริสเตียน มีใครบ้างปฏิเสธได้โดยปราศจากการสูญเสีย ที่ทุกซ์ทรมาน การช่วยเหลือซึ่งพระเจ้าคิดไว้จึงจำเป็นต้องยื่นเสนอ?”²⁴⁴

“การสารภาพออกเสียงโดยทั่วไปแล้วไม่ได้ตั้งให้เป็นข้อบังคับ แม้คริสตจักรโรมก็ไม่ได้ทำ จนมาถึงช่วงเวลาของสภาลูเธอร์แลนแห่งคริสตศักราช 1215 ภายใต้พระสันตะปาปานิโคลัสที่ 3 ที่ได้ออกคำสั่งว่าผู้ใหญ่ทุกคนควรสารภาพต่อบาทหลวงอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ส่วนในคริสตจักรอื่น ๆ ยังเป็นทางเลือก อยู่”²⁴⁵

คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมสามารถเกิดผลมากมายในการปลดปล่อยผู้อื่นทั้งทางด้านฝ่ายจิตวิญญาณและร่างกาย ดังเช่นคำอธิษฐานของเอเลียห์ (ข้อ 17-18) ในข้อนี้ “ผู้ชอบธรรม” คือ บุคคลที่สารภาพความบาปของเขาและได้รับการอภัย

“คำอธิษฐานนั้นมีพลังเพียงเพื่อเหตุผลเดียว นั่นก็คือ เป็นวิธีที่เราจะเปิดตัวเองเพื่อรับเอาฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า”²⁴⁶

ยากอบได้ฝึกฝนสิ่งที่ท่านสอนเกี่ยวกับคำอธิษฐานอย่างเห็นได้ชัด อูเซบิอัส ได้กล่าวอ้างความถูกต้องของยากอบ

“ท่านมีนิสัยของการเข้าไปในพระวิหารคนเดียว และบ่อยครั้งพบว่าท่านกำลังคุกเข่าอยู่ ท่าน อธิษฐานขอการให้อภัยแก่ผู้คน ดังนั้นหัวเข่าของท่านจึงได้แข็งเหมือนเข่าของอูฐ นี่เป็น ผลลัพธ์ของนิสัยแห่งการวิงวอนและการคุกเข่าต่อพระเจ้า”²⁴⁷

“ความจริงของยากอบ 5:13-16 เป็นสิ่งที่สามารถนำมาใช้ได้สำหรับผู้เชื่อทุกวันนี้ ยากอบไม่ได้กำลังพูดถึงความเจ็บปวดโดยทั่วไปหรือความเจ็บป่วยอย่างสาหัสที่หมอไม่สามารถรักษาได้ แต่ว่าท่านกำลังพูดถึงความเจ็บป่วยที่เป็นผลมาจากความประพฤติที่ไม่ชอบธรรม

ยากอบไม่ได้เขียนเพื่อจะให้ความหมายของข้อความที่เกี่ยวกับการรักษาโรคภัยต่างๆ สำหรับคริสเตียน ข้อความนี้ต้องถึงการจัดการของพระเจ้ากับผู้คนในคริสตจักรยุคแรก ผู้ซึ่งการกระทำของพวกเขาไม่เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ และตามความจริงของบริบทของจดหมายนี้ได้พูดเน้นถึงผู้ซึ่งกระทำบาปด้วยลิ้นของพวกเขา หากสมาชิกของคริสตจักรในทุกวันนี้ได้ถือปฏิบัติตามเนื้อหาอย่างจริงจังมันก็จะนำมาซึ่งผลลัพธ์อันยิ่งใหญ่ดังผลลัพธ์จากคำอธิษฐานของเอลียาห์ เมื่อคริสเตียนรับรู้ถึงท่าทีที่บาปและการกระทำที่ผิดแล้วหันมาหาพระเจ้าผลลัพธ์คือการให้อภัยและการคืนดี และในกรณีเจาะจงซึ่งความเจ็บป่วยเป็นผลลัพธ์ของความบาปบางอย่าง การเยียวยารักษาด้านร่างกายก็จะเกิดขึ้น”²⁴⁸

“ไม่มีการรักษา (จะว่าไปแล้ว) ‘ที่ไม่ใช่การรักษาฝ่ายจิตวิญญาณ’ เมื่อยาแก้ปวดทำให้หายปวดมันก็คือการที่พระเจ้าทรงทำให้มันทำงาน เมื่อแพทย์ผ่าตัดจี้ดวงแขนขาที่หักแล้วกระดูกต่อเชื่อมกัน นี่ก็คือพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้มันต่อเชื่อมกัน ของประทานที่ดีทุกสิ่งมาจากเบื้องบน !... ไม่ควรมีครั้งใดที่คริสเตียนจะเข้าหาหมอโดยไม่เข้าหาพระเจ้าด้วย...”²⁴⁹

3. พลังของคำอธิษฐาน 5:17-18

เพื่ออธิบายถึงพลังของคำอธิษฐานยากอบอ้างถึงประสบการณ์ของเอลียาห์ (1พทษ.17:1;18:1,41-45) ใน มุมมองของคำตอบที่น่าสังเกตที่เอลียาห์ได้รับ ยากอบได้ย้ำเตือนผู้ฟังของท่านว่าผู้เผยพระวจนะก็เป็นเพียง มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

“ ประเด็นตรงนี้ คือ ไม่ใช่ว่าเอลียาห์ได้อธิษฐานอย่างคร่ำคร่า แต่สิ่งที่เขาได้ทำคืออธิษฐาน”²⁵⁰

“อธิษฐานอย่างจริงจัง” หมายความว่าจริง ๆ คือ “อธิษฐานด้วยการอธิษฐาน” ข้อนี้ไม่ได้เรียกร้อง การอธิษฐานแบบคร่ำคร่าแต่เรียกเพื่อการอธิษฐาน (4:16) “ผู้ชอบธรรม” ผู้ซึ่งอธิษฐานสามารถเกิดผลมากมาย ดังนั้นคำตอบแห่งการอธิษฐานจึงอยู่แค่เอื้อมของผู้เชื่อทุกคน (ลก.11:9-13) อย่างไรก็ตามดังที่ได้กล่าว มาแล้วยากอบได้ใช้ “ความชอบธรรม” เช่นกับพระเยซูได้ใช้กล่าวถึงการประพาศที่ถูกต้อง

คำอธิษฐานของเอลียาห์ส่งผลต่อพระเจ้าในการใช้ข้อบังคับของพระองค์²⁵¹ พระเจ้าอนุญาตให้เรา มีผลต่อพระองค์ผ่านคำอธิษฐานในวันนี้และในบางเรื่องที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ หนึ่งในเรื่องเหล่านั้นคือ การปฏิบัติหรือการจัดการกับคริสเตียนผู้ซึ่งหลงไปจากน้ำพระทัยพระองค์

“... เอลียาห์ได้ร้องขออย่างกล้าได้กล้าเสียและอย่างมั่นใจต่อพระเยซูฮาวาห์ เพราะเขาตระหนักรู้ว่า

มันสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาสามารถขึ้นกรานอย่างมั่นใจในการขอฝนของเขา (1พทษ.18:42-44) เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าได้สัญญาส่งฝนที่เขาได้ร้องขอ (1พทษ.18:2) เขาสามารถอดทนบากบั่นในการอธิษฐานเพราะรู้ว่าคำร้องขอของเขานั้นสอดคล้องกับน้ำพระทัยซึ่งพระองค์สำแดงออกมา”

“การรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นฐานที่มั่นคงสำหรับการอธิษฐานที่เกิดผล [1ยน.5:14]”

“เมื่อพระคัมภีร์สอนว่าการอธิษฐานเป็นถึงแน่นอนของการทำงานกับพระเจ้านั้นเป็นที่เข้าใจแล้ว เราารู้สึกได้ว่านี่ล้วนเป็นการรักษาคุณลักษณะแห่งความเมตตากรุณาของพระองค์ พระเจ้าปรารถนาอย่างมากที่จะนำเอาลูกของพระองค์เข้าสู่ความเชื่อมั่นในพระองค์และให้พวกเขามีส่วนกับความสำเร็จในพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงจัดเรียงโลกนี้ที่จะมีความแน่นอนในการได้รับคำตอบสำหรับการอธิษฐานซึ่งอยู่ในการปกครองของพระองค์ พระองค์สรรสร้างอย่างตั้งใจกับสิ่งสารพัดที่พระองค์เชื่อว่าลูกของพระองค์ควรมี และเชื่อเชิญให้มีการมีส่วนร่วมอย่างแน่นอนในการเติมเต็มพระประสงค์แห่งการช่วยกู้ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ผ่านการอธิษฐานวิงวอน พระวจนะนั้นเต็มไปด้วยคำอธิบายว่าด้วยเหตุที่พระคริสต์เป็นการตอบ คำอธิษฐานของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์”²⁵²

“ดังนั้นตัวอย่างของเอลียาห์ก็ได้ใช้เป็นประเด็นสำคัญที่จะเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งถึงความจำเป็นของการแก้ปัญหาอย่างสงบซึ่งเกิดขึ้นโดยการอธิษฐานและการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า”²⁵³

ในบทความที่น่าสนใจบทหนึ่ง นักเขียนคนนี้ได้โต้แย้งว่ายากอบ 5:13-18 นั้นไม่ได้กล่าวอ้างถึงการรักษา ฝายร่างกายโดยทั่วไปแต่เจาะจงถึงเรื่องความท้อแท้ใจและความก্লุ้มใจ ²⁵⁴ ในขณะที่ภาษากรีกอนุญาตการแปลความหมายนี้ว่า เจ็บป่วย (ข้อ 14-15) และรักษาให้หาย (ข้อ 16) ผมเชื่อว่าข้อนี้เราควรจะต้องเลือก ใช้ความหมายปกติของมันเพราะตัวบริบทนี้เอง ไม่มีอะไรในบริบทเลยที่จะจำกัดการรักษาแค่อาการทางจิต ผมเชื่อว่ายากอบใช้เรื่องของคนเจ็บป่วยแสดงถึงผลกระทบอันมีพลังของการอธิษฐานที่สามารถหนุนใจ ผู้อ่านให้อธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นซึ่งเจ็บป่วยเนื่องด้วยบาป ท่านทำเช่นนี้ด้วยก็เพื่อหนุนใจพวกเขาให้ฝึกฝน อดทนแทนที่จะดำเนินชีวิตอยู่กับปัจจุบันเท่านั้น

VII.หนทางกลับไปใช้ชีวิตโดยความเชื่อ 5:19-20

ยากอบได้สรุปตอนสำคัญนี้และจดหมายทั้งฉบับของท่าน โดยอธิบายว่าพี่น้องผู้ซึ่งผิดพลาดไปแล้วนั้น สามารถกลับมาสู่การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและกลับมาดำเนินชีวิตโดยความเชื่อได้อีก คำสอนเหล่านี้

นำไปใช้ได้โดยตรงกับสิ่งที่ยากอบพึงได้อธิบายไปในบทที่ 5 อย่างไรก็ตามก็ยังสามารถหาทางที่จะกลับคืนมาให้กับคนที่เคยสะดุดในความผิดพลาดของผู้อื่นที่ยากอบได้เอ่ยถึงในหนังสือนี้

5:19   ข้อนี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่ยากอบพึงพูดไปเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของการอธิษฐาน ผู้เชื่อทุกคน ไม่เพียงแต่ผู้ปกครองเท่านั้น สามารถช่วยพี่น้องของตนให้กลับมาสู่ทางที่ถูกต้องได้ (ข้อ 14; อสค .33:1-9)

“ เมื่อก่อนก็ง่าย และตอนนี้ก็ยิ่งง่ายที่จะหลงไปจากพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นความจริง”

255

5:20   จิตวิญญาณที่ได้รับการช่วยให้รอดจากความตาย คือ จิตวิญญาณของผู้ที่หลงทางไป ผู้ซึ่งมีส่วนมากมายในความบาป เราควรจะต้องเข้าใจ “จิตวิญญาณ” หมายถึงความเป็นตัวตนทั้งหมด ซึ่งเป็นความหมายเดียวกันกับทุกที่ในจดหมายของยากอบ (1:21)²⁵⁶ ความตายซึ่งหมายถึงการถูกทำลายชั่วคราวของตัวตนไม่ใช่การลงโทษชั่วนิรันดร์ (1คร.3:15; 1ยน. 5:16) การสารภาพบาปของผู้เชื่อซึ่งได้รับการเรียกกลับคืนจากบาป คือ ผลของการให้อภัย (ครอบคลุมบาปของเขาหรือเธอ) คำอธิบายของการให้อภัยนี้ย้อนกลับคืนไปถึงการใช้ในพระคัมภีร์เดิมซึ่งผู้เขียนได้อธิบายว่าความบาปได้รับการปกคลุมเมื่อมีการให้อภัย การใช้เช่นนี้เป็นที่เข้าใจสำหรับยากอบผู้ซึ่งเป็นผู้เชื่อชาวยิวได้เขียนถึงชาวยิวคนอื่นๆ โดยเฉพาะ (1:1; มธ.7:1-5; กท.6:1-5) คำอธิบายของท่านไม่ได้ขัดแย้งกับการเปิดเผยอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การให้อภัย

จดหมายนี้ได้พูดถึงปัญหาของการปฏิบัติ 5 อย่างที่ผู้เชื่อทุกคนไม่ว่ายังไม่เติบโตหรือเติบโตแล้วได้เผชิญใน ขณะที่เขาหรือเธอแสวงหาการดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ เรื่องต่างๆ ซ่อนอยู่ภายใต้ปัญหาเหล่านี้ ดังแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญยากอบไม่เพียงบ่งชี้ถึงปัญหาแต่ยังได้เปิดเผยถึงแหล่งของมัน ซึ่งให้เห็นปัจจัยที่ซับซ้อนและได้ให้   วิธีการรักษาที่จะเอาชนะมัน โดยมีเป้าหมายให้ผู้อ่านของท่านเติบโตมากขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ปัญหาและ   วิธีการของยากอบส่งผลให้จดหมายฉบับนี้เป็นที่รู้จักกันดีผ่านทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรและมี คุณค่าที่สืบเนื่องยาวนานในการรับใช้